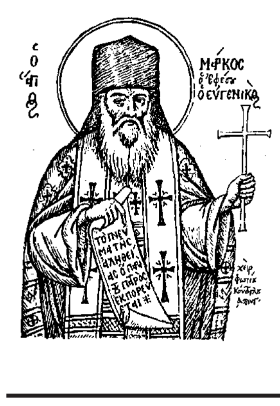

ʼΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

ἙΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ἘΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ἙΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Άδειας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2015 † Μεγάλη Παρασκευὴ Τὰ ἅγια καὶ φρικτὰ πάθη τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ | ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2065

Τό Πάθος καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου

ΠΩΣ ΘΑ ἀκούσωμεν τὸ χαῖρε πρὸς τὰς μυροφόρους καὶ τὸ «οὐκ ἔστιν ὧδε ἀλλ᾽ ἐγήγερται» ἐὰν δὲν ἔχωμεν τὴν εὐλάβειαν, τὴν ἀγωνίαν ἀλλὰ καὶ τὸν φόβον ὡς ἐκεῖναι νὰ ἀναζητήσωμεν τὸ μήνυμα πέραν τοῦ τάφου; Μᾶς φαίνονται καινὰ καὶ ἀσύλληπτα ὅσα γράφει τὸ Εὐαγγέλιον; Ἂς ἀνατρέξωμεν καὶ ἐμεῖς ὡς ἐκεῖναι εἰς τὰ σοφὰ λόγια τοῦ **Ἁγίου Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου**, διότι μόνον κάποιος ποὺ ἔζησε τὴν χαρμολύπην καὶ ἔκανε μεγάλην ἄσκησιν, δηλαδὴ ἔζησε μὲ μνήμην θανάτου εἰς σπήλαια ποὺ ὁμοιάζουν μὲ τάφους, ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ μᾶς εἰσάγῃ τὰ νοήματα τῶν ἀπερινοήτων γεγονότων. Κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον, διὰ τὸ μυστήριον τῆς ἄκρας συγκαταβάσεως τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ἐνδόξου ἀναστάσεως ἀξίζει κανεὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ πνευματικὰ μηνύματά του, διὰ νὰ ἀντικρύσῃ ὁ ἴδιος μίαν διαφορετικὴν πλευρὰν διὰ τῆς Πατερικῆς του γραφίδος.

Ἡ σύγκρουσις Ἐσταυρωμένου καὶ σταυρωτῶν

«Ἐὰν «ἔδει τὸν Χριστὸν παθεῖν», διατὶ οἱ σταυρώσαντες εἶναι ὑπαίτιοι; Ἀπαντῶ, ὅτι τό, «ἔδει παθεῖν», καταδεικνύει τὴν ἑκούσιον ὁρμὴν πρὸς τὸ πάθος καὶ τὴν θείαν οἰκονομίαν· δὲν ἀποτελεῖ ἀπολογίαν διὰ τοὺς διαπράξαντες αὐτό. Δὲν συνάδει πρὸς τὴν θείαν βουλὴν ἡ τῶν ἀλιτηρίων ἐπιβουλή. Ἀλλὰ εἰς αὐτὸ ἂς δοθῇ προσοχή, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οἰκονομεῖ ὁ Θεός. Ὥστε διὰ μὲν τοὺς ὀλεθρίους ἐκείνους ἡ πρᾶξις ἦτο ἀσέβημα, διὰ δὲ τὸν Θεὸν σοφὴ οἰκονομία καὶ ἐλευθερία διὰ τοὺς ἀνθρώπους, δηλαδὴ προσετρίβη ἡ πονηρία ἐκείνων εἰς τὴν εὐεργεσίαν διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ σάρκα τῆς ἐχίδνας διὰ κατασκευὴν βοηθητικοῦ ἀλεξιφαρμάκου» (Ἰσ. Πηλουσιώτου Βιβλ. Δ΄, Ἐπιστ. Η΄).

Αὐτὰ γράφει εἰς μίαν ἐπιστολήν του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πληροφορούμεθα ὅτι, τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ δὲν αἴρει τὴν εὐθύνην τῶν ἀνθρώπων, ὅπως καὶ δὲν ἀναιρεῖται ἀπὸ τοὺς ἐπιβουλευομένους, ἀλλὰ μᾶλλον ἐξυπηρετεῖται ἀκόμη καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος δρᾷ ἐναντίον τοῦ Δημιουργοῦ. Ὁ Κύριος ἔπρεπε νὰ πάθῃ ὄχι ὅμως διότι ἦτο ἀναγκασμένος ἀπὸ κάποιαν ἐξωτερικὴν αἰτίαν. Ἀπεναντίας, ὁ ἴδιος ἐπιλέγει νὰ γίνῃ «ἕρμαιο» τῆς ἀγάπης Του, νὰ ἀφεθῇ ἀκόμα καὶ εἰς χεῖρας παρανόμων, ὅπου θὰ πάθῃ, ὄντας ὁ ἴδιος ἀπαθὴς μέν, «παθιασμένος» δὲ μὲ τὸ πλάσμα του. Ὁ Χριστὸς ἐπιθυμεῖ νὰ λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ἄνθρωπος ὅμως θέλει νὰ σταυρώσῃ τὸν Θεόν. Δύο διαφορετικαὶ ἐπιθυμίαι, ἀλλὰ μία ἡ κατάληξις, τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δὲν ὑπάρχει σύγκρουσις θελημάτων καθὼς αὐτὸ προϋποθέτει ἰσοδύναμα μεγέθη. Πῶς νὰ συγκριθῇ ἡ ἄπειρος σοφία μὲ τὴν ἰδιοτελῆ πεπερασμένην ἀντίληψιν; Ὁ ἄνθρωπος ἐνόμισεν ὅτι «ξεμπέρδεψε» μὲ τὸν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ δουλικότης τῆς «Ὀρθοδόξου» Ἡγεσίας ὁδηγεῖ ἀναποτρέπτως εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας

Η Δ΄ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΦΡΑΓΚΟΛΑΤΙΝΩΝ ΚΑΙ Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΗΣ ΤΟΥ 1204

Ἐφέτος συμπληρώνονται 811 ἔτη ἀπὸ τὴν πρώτην ἅλωσιν τῆς Πόλεως ὑπὸ τῶν Φράγκων κατὰ τὴν 13ην Ἀπριλίου 1204, ἡ ὁποία ἐσήμανε τὴν ἀρχὴν τοῦ τέλους διά τὴν Αὐτοκρατορίαν τῆς Ρωμανίας.

Αἱ συνέπειαι εἶναι αἰσθηταὶ ὥς σήμερον, καθὼς ὁ χωρισμὸς καὶ ἡ ἀπομόνωσις τῆς ἀνατολικῆς ἀπὸ τὴν δυτικὴν Εὐρώπην ὅπως καὶ ἡ Οὐνία ἔχουν τὰς ρίζας των εἰς αὐτὸ τὸ γεγονός.

Γράφει ***ὁ πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Μεταλληνός***

Μετὰ τὸ τραγικὸ σχίσμα τοῦ 1054 δὲν θὰ παύσῃ, δυστυχῶς, ἡ Παποσύνη νὰ ἐπιβουλεύεται τὴν Ὀρθόδοξη Ἀνατολὴ μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ θὰ εἶναι ἀπὸ τὸ 1215/ 1254 ἡ Οὐνία. Στὴν ἴδια κατεύθυνση κινήθηκαν καὶ οἱ Σταυροφορίες ἀπὸ τὸ 1095, ὡς συνάγεται ἀπὸ τὸ κλασικὸ συναφὲς ἔργο τοῦ ἀειμνήστου ἱστορικοῦ - βυζαντινολόγου ἐπιφανοῦς - Στῆβεν Ράνσιμαν (τρίτομο ἔργο του, 1951 - 1954). Τὸ μίσος τοῦ Παπισμοῦ - καὶ γενικότερα τοῦ δυτικοῦ χριστιανικοῦ κόσμου κατὰ τῆς Ὀρθόδοξης Ἑλληνικότητας κορυφώθηκε μὲ τὴν Δ΄ Σταυροφορία (1204).

Ἂν λοιπὸν ἡ 29η Μαΐου εἶναι ἡμέρα πένθους γιὰ τὸν Ἑλληνισμό, διότι φέρνει στὴ μνήμη μας τὴν ἅλωση τῆς Πόλης ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανοὺς τὸ 1453, ἄλλο τόσο ἀποφρὰς εἶναι γιὰ τὸ Γένος μας καὶ ἡ 13η Ἀπριλίου, διότι κατ᾽ αὐτὴν ἔπεσε ἡ Πόλη τὸ 1204 στοὺς Φράγκους. Τὸ δεύτερο γεγονὸς δὲν ὑστερεῖ καθόλου σὲ σημασία καὶ συνέπειες ἔναντι τοῦ πρώτου. Αὐτὴ εἶναι σήμερα ἡ κοινὴ διαπίστωση τῆς ἱστορικῆς ἔρευνας. Ἀπὸ τὸ 1204 ἡ Πόλη, καὶ σύνολη ἡ Αὐτοκρατορία τῆς Νέας Ῥώμης, δὲν μπόρεσε νὰ ξαναβρεῖ τὴν πρώτη της δύναμη. Τὸ φραγκικὸ χτύπημα ἐναντίον της ἦταν τόσο δυνατό, ποὺ ἔκτοτε ἡ Κωνσταντινούπολη ἦταν «μία πόλη καταδικασμένη νὰ χαθεῖ» (Ἑλ. Ἀρβελέρ). Ἀξίζει, συνεπῶς, μία θεώρηση τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἔστω καὶ στὰ περιορισμένα ὅρια ἑνὸς ἄρθρου μὲ τήν συμπλήρωση μάλιστα 811 ἐτῶν ἐφέτος.

1. Στὶς 13 Ἀπριλίου 1204, ἔπειτα ἀπὸ μία πεισματικὴ καὶ μακρόχρονη πολιορκία, κατελάμβαναν οἱ Φραγκολατίνοι Σταυροφόροι τὴν Κωνσταντινούπολη. Ἡ χριστιανικὴ αὐτοκρατορία τῆς Ῥωμανίας/Βυζαντίου ἔσβηνε κάτω ἀπὸ τὸ θανάσιμο πλῆγμα τῆς φραγκικῆς Δύσεως. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἦταν σημαντικότατο πρὸς δύο κατευθύνσεις: α) ἐσωτερικά, διότι σφράγισε καθοριστικὰ τὴν περαιτέρω πορεία τῆς αὐτοκρατορίας, καὶ β) ἐξωτερικά, διότι καθόρισε ἐπίσης τελεσίδικα τὶς σχέσεις μὲ τὴν Δύση, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀνερχόμενη δύναμη τῶν Ὀθωμανῶν. Ἡ τραγικὴ ἱστορικὴ ἐπιλογὴ τοῦ Ῥωμαίικου, ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὸν γνωστὸ ἐκεῖνο λόγο «κρειττότερον (…) φακιόλιον (…) Τούρκων ἢ καλύπτρα λατινική», ὑποστασιώνεται στὰ 1204, ὅταν πλέον ἀποκαλύπτονται ἀδιάστατα οἱ διαθέσεις τῆς Φραγκιᾶς ἔναντι τῆς Ῥωμαίικης Ἀνατολῆς.

Ἀπὸ τὸ 1095 ἀρχίζουν οἱ σταυροφορίες, ἐκστρατεῖες δηλαδὴ τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου τῆς Εὐρώπης, μὲ σκοπό, κατὰ τὶς ἐπιφανειακὲς διακηρύξεις, τὴν ἀπελευθέρωση καὶ ὑπεράσπιση τῶν Ἁγίων Τόπων. Στὶς ἐπιχειρήσεις αὐτές, ποὺ κράτησαν ὡς τὸν 15ο αἰώνα, πρωτοστατοῦσαν οἱ ἑκάστοτε Πάπες, διότι ἦσαν «ἱεροὶ πόλεμοι» κατὰ τῶν ἀπίστων. Βέβαια, ἡ ἔρευνα ἔχει ἐπισημάνει στὶς ἐκστρατεῖες αὐτὲς καὶ ταπεινὰ ἐλατήρια, λ.χ. τυχοδιωκτισμό, δίψα πλουτισμοῦ κ.ἄ. Εἶναι ὅμως σήμερα πέρα ἀπὸ κάθε ἀμφιβολία ὅτι οἱ σταυροφορίες κύριο σκοπὸ εἶχαν τὴν φραγκικὴ κυριαρχία στὴν Ὀρθόδοξη Ἀνατολὴ καί, τελικά, τὴ διάλυση τῆς Ὀρθοδόξου Αὐτοκρατορίας τῆς Νέας Ῥώμης, ποὺ ἦταν τὸ ἐμπόδιο στὸν ἐπεκτατισμὸ καὶ τὰ μονοκρατορικὰ σχέδια τῆς μετακαρλομάγνειας Φραγκοσύνης. Τὸ 1204, ἡ ἅλωση τῆς Πόλης ἀπὸ τοὺς Φράγκους, ἡ διάλυση τῆς «Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας» καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα Φραγκοκρατία ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἐκτίμηση αὐτή.

2. Τὰ γεγονότα τοῦ 1204 συνδέονται μὲ τὴν Δ΄ σταυροφορία. Ἡ σχετικὴ βούληση γι᾽ αὐτὴν ἐκφράσθηκε τὸ 1199 μὲ τὴν εὐλογία τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου Γ΄ (1198-1216), «πνευματικοῦ πατέρα» τῶν δύο βασικῶν ἐπεκτατικῶν μέσων τῆς φραγκοπαπικῆς ἐξουσίας, τῆς «Ἱερᾶς Ἐξετάσεως» (Inquisitio) καὶ τῆς Οὐνίας (ὡς ἰδέας). Συνεργάτης αὐτόκλητος παρουσιάσθηκε ὁ δόγης (δούκας) τῆς Βενετίας Δάνδολος μὲ τὸ στόλο του. Σπουδαῖο ἱστορικὸ πρόβλημα εἶναι ἡ ἐκτροπὴ τῆς Δ΄ σταυροφορίας ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Τόπους πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολη. Ἦταν σκοπὸς ἀνομολόγητος ἢ τραγικὴ σύμπτωση; Ἡ πλειονότητα τῶν ἱστορικῶν, καὶ μάλιστα τῶν ἀδέσμευτων, δέχεται τὸ πρῶτο. Ἐπρόκειτο γιὰ καλὰ ὀργανωμένο σχέδιο, ποὺ ἀποσκοποῦσε στὸ νὰ δοθεῖ ἰσχυρὸ κτύπημα στὴν Ὀρθόδοξη Αὐτοκρατορία, ποὺ περνοῦσε περίοδο κάμψεως λόγῳ τῆς ἐντάσεως τοῦ τουρκικοῦ κινδύνου. Κατὰ τὰ δυτικὰ χρονικά, μάλιστα, κάποιοι λατίνοι ἄρχοντες ἀρνήθηκαν νὰ συμμετάσχουν, ὅταν ἔμαθαν τὴν ἀλλαγὴ τοῦ σκοποῦ τῆς σταυροφορίας. Οἱ περισσότεροι ὅμως συμβιβάσθηκαν ἀπὸ οἰκονομικὴ βουλιμία. Ἔμειναν κυρίως οἱ «μυημένοι» στὴ συνωμοσία κατὰ τῆς Νέας Ρώμης κάτω ἀπὸ τὴν «πνευματική» ἡγεσία τοῦ Πάπα καὶ τὴν στρατιωτικὴ τοῦ Δόγη, ποὺ μετέβαλε τὴν Βενετία σὲ θαλασσοκράτειρα δύναμη μὲ τὴν ἐκμηδένιση τοῦ «Βυζαντίου». Ὁ βενετικὸς στόλος μετέφερε στὴν Προποντίδα ἄγριες μάζες Φλαμανδῶν, Φράγκων, Γερμανῶν - τὰ χειρότερα στρώματα τῆς δυτικῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ.κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΕΠΙ ΤΗι ΕΟΡΤΗι ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ (2015)

Ἀληθῶς ὁ Χριστὸς ἀνέστη. «Οὐκέτι θάνατε κυριεύεις»

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Ἐλέῳ Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ καί πάσης Παλαιστίνης παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας, χάριν καί ἔλεος καί εἰρήνην ἀπό τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

«Χριστός ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων, ὁ Πρωτότοκος τῆς κτίσεως καί Δημιουργός πάντων τῶν γεγονότων τήν καθαρθεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκέτι θάνατε κυριεύεις. Ὁ γάρ τῶν ὅλων Δεσπότης τό κράτος σου κατέλυσε», (Α΄ Κάθισμα, Κυριακῆς γ΄ ἦχου, Παρακλητικῆς).

Λαμπροφοροῦσα σήμερον καί δοξολογοῦσα τόν Θεόν ἡ Ἐκκλησία, ἑορτάζει τήν ἔνδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν. Ἑορτάζει τό γεγονός ὅτι ὁ Μονογενής Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἐνανθρωπήσας Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὁ εἰς τήν γῆν ἐπιδημήσας καί τούς ἀνθρώπους συναναστραφείς καί εὐεργετήσας, ὁ προσενεγκών Ἑαυτόν θυσίαν διά τοῦ σταυροῦ τῷ Θεῷ καί Πατρί διά τάς ἁμαρτίας ἡμῶν, ταφείς εἰς τό «καινόν» τοῦτο μνημεῖον, «ἐν ᾧ οὐδείς οὐδέποτε ἦν τεθειμένος», (Ἰω. 19,41), ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Ἀληθῶς, ὁ Χριστός ἀνέστη. Ὁ Ἅδης καί ὁ θάνατος οὐκ ἔσχον ἐξουσίαν ἐπ᾽ Αὐτοῦ. Δέν ἠδυνήθησαν νά κρατήσουν Αὐτόν. Ὁ Ἅδης ἐνόμισε ὅτι ἐδέχθη ἄνθρωπον θνητόν, ἵνα καταπίῃ αὐτόν καί συνήντησε Θεόν καί ἄνθρωπον, συνήντησε Θεάνθρωπον, τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί τόν Υἱόν τῆς Παρθένου. Ὁ Ἅδης ἠπατήθη καί ἐπικράνθη, καθ᾽ὅτι ὁ Θεός Πατήρ ἀνέστησε τόν Ἐνανθρωπήσαντα Υἱόν Αὐτοῦ. Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός ἔλυσε τά δεσμά τοῦ Ἅδου, ἀνέστη καί ἀνῆλθε ἐπί τῆς γῆς, φέρων μεθ᾽

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Ἡ ὀρθοδοξία ἐξισοῦται μὲ τὰς αἱρέσεις καὶ τὰς ψευδοθρησκείας

Τοῦ ***Ἱερομονάχου Δαμασκηνοῦ****,*
Ἱερόν Κελλίον τοῦ Φιλαδέλφου Ἁγίου Ὄρους

1. Τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΙΕΡΩΝΥΜΩι

2. Τῇ Σεπτῇ καὶ ἁγίᾳ Ἱεραρχίᾳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Θέμα : α) Ν. 4.285/2014 (ἀντιρατσιστικὸς) β) Ν. 4301 (περὶ θρησκευτικῶν κοινοτήτων)

Ἐγώ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ· πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς. Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος- τί ἐστιν Ἀλήθεια; (Ἰωάνν. 18, 37-38)

Μακαριώτατε καὶ σεπτὲ Πρόεδρε τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, σεπτοὶ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, οἱ συγκροτοῦντες τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν καὶ τῆς καθ᾽ Ἑλλάδα Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας,

Κλίνας τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀσπάζομαι τὰς χαριτοβρύτους χεῖρας πάντων Ὑμῶν, δι᾽ ὧν διαπορθμεύεται ἡ θεία Χάρις τῆς Πεντηκοστῆς εἰς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **«Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ»! Ἑόρτιον μήνυμα διὰ τὸ Πάσχα 2015 τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίου.** Σελ. 8
- **Αἱ ἀντοχαὶ τῆς κοινωνίας δοκιμάζονται ὑπὸ κεκαλυμμένων σχεδίων τοῦ Ἐρέβους.** Σελ. 8
- **Ἱ. Μ. Βατοπαιδίου: «Ἀποκλειστικὰ ὑπαίτιον τὸ Δημόσιον.** Σελ. 8
- **Μέγα τό ὕψος τῆς Ἱερωσύνης.** ***Τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη.*** *Σελ. 5*
- **Τὸ ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου καὶ αἱρετικαὶ «ἑόρτιοι ρουκέται».** *Σελ. 4*
- **Ὁ θεάρεστος ἑορτασμὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὡς προϋπόθεσις κατανοήσεως τῶν διαστάσεών της. Τοῦ Δημητρίου Γ. Καραχάλιου.** *Σελ. 5*

Ὀλεθρία παραπλάνησις

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΜΕΤΑ τό οἰκουμενιστικό θέατρο στό Φανάρι, ὅπου ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὑποδέχτηκε καί συλλειτούργησε μέ τόν Πάπα Φραγκίσκο, γιά νά «λαμπρυνθεῖ» μέ τόν καλύτερο τρόπο ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἱδρυτῆ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινούπολης, ὁ κ. Βαρθολομαῖος συνεχίζει τήν πλάγια ὁδό τῆς παραπλάνησης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, πώς τάχα οἱ παπικοί καί οἱ προτεστάντες εἶναι ἀγαπημένοι ἀδελφοί, ἀποτελοῦν μέρη τῆς διαιρεμένης Ἐκκλησίας καί ἡ ἡμέρα τῆς ἕνωσης εἶναι πολύ κοντά. Αὐτά βέβαια δέν τά ὑποστηρίζει δημοσίως ἐντός τῆς Ἑλλάδος, γιατί θά προκαλοῦσε τρικυμία, προετοιμάζει ὅμως τό ἔδαφος καί διαμορφώνει τό κατάλληλο κλῖμα μέ τίς συχνές του ἐπισκέψεις σέ διάφορες μητροπόλεις, ὅπου προβάλλεται ὁ ἴδιος -ἐκμεταλλευόμενος καί τήν ἀγάπη τοῦ λαοῦ πρός τήν Κωνσταντινούπολη καί τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο- καί δημιουργεῖται μιά ἐμπιστοσύνη στά ὅσα οἰκουμενιστικά διαπράττει.

Εἶναι φυσικό, ὅταν ὑποδέχεσαι ἕνα πρόσωπο μέ λαμπρότητα καί ἐντυπωσιακές φιέστες, νά ἀποδέχεσαι καί τίς δραστηριότητές του καί νά μειώνονται οἱ ὅποιες ἐνστάσεις καί διαφωνίες. Μέ δεδομένη δέ καί τήν ἀδιαφορία τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων ἀπέναντι στά θέματα τῆς πίστης, ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης μεθοδεύει τήν ἀνώδυνη ἀποδοχή τῶν οἰκουμενιστικῶν του μηνυμάτων σήμερα καί τήν ἕνωση τῶν «ἐκκλησιῶν» αὔριο.

Αὐτό εἶναι τό σχέδιο τοῦ Πατριάρχη καί ἐντυπωσιάζει, ἄν δέν προκαλεῖ κιόλας, ἡ ἐπιπολαιότητα τῶν μητροπολιτῶν νά προσκαλοῦν τόν κ. Βαρθολομαῖο καί νά συνεργοῦν στό σχέδιό του. Δέν ἀνησυχοῦν ὅτι γίνονται καί αὐτοί συνένοχοι μέ τό νά συμπλέουν στήν ἴδια βάρκα μέ τόν πρωτεργάτη τοῦ ὀλέθριου οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ μεγάλος ἐπισκέπτης πάντα ἔχει καί μεγάλα σχέδια. Δέν κινεῖται ἀπό ἀγάπη καί ἐνδιαφέρον πρός τόν ὀρθόδοξο λαό, γιατί ἄν συνέβαινε κάτι τέτοιο, δέν θά δεχόταν νά μένει σέ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα, ἀλλά καί νά δέχεται τιμητικές διακρίσεις, ὅπως ἀναγορεύσεις σέ ἐπίτιμο δημότη, σέ ἐπίτιμο διδάκτορα. Θά αἰσθανόταν ἀκόμα ἀλλεργία ἀπό τούς ὕμνους γιά τήν οἰκολογική του εὐαισθησία καί γιά πολλά ἄλλα δευτερεύοντα καί ἀσήμαντα, πού σκαρφίζονται οἱ κοσμικοί γιά τούς δικούς τους λόγους, ὄντας οἱ ἴδιοι παντελῶς ἄσχετοι μέ τήν ὀρθόδοξη πίστη καί τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀνησυχία τῶν Ὀρθοδόξων ἀπό τίς οἰκουμενιστικές δραστηριότητες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη εἶναι πολύ μεγάλη καί ἡ πικρία δύσκολα συγκρατεῖται. Εἶναι βέβαιο ὅτι γρήγορα θά ἐκδηλωθεῖ μέ δυναμικό τρόπο καί δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Ὁ λαός ἀνησυχεῖ ἐπίσης καί ἀπό τίς ἐπιλογές τῶν φιλόδοξων μητροπολιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν τόν οἰκουμενισμό, γιατί θέλουν νά προβάλλονται, ἐνῶ ἄν εἶχαν τόν ἀναγκαῖο πνευματικό ἐξοπλισμό, θά ἦταν ἀπρόθυμοι καί ἀρνητικοί σέ φιέστες καί ἀνίερες ἐκδηλώσεις, πού συχνά μειώνουν τήν Ὀρθοδοξία, ἰδιαίτερα ὅταν εἶναι ἐνταγμένες στά σχέδια τῆς παναίρεσης τοῦ σατανοκίνητου οἰκουμενισμοῦ.

ΠΑΣΧΑΛΙΟΙ ΕΥΧΑΙ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς **«Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως»** (Π.Ο.Ε.) ὡς καὶ ἡ Διεύθυνσις, ἡ Σύνταξις καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ **«Ὀρθοδόξου Τύπου»**, μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Πάσχα εὔχονται πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἑνώσεως καὶ τοὺς συνδρομητάς, ἀναγνώστας, φίλους καὶ ὑποστηρικτὰς τοῦ κοινοῦ ἔργου τὸ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ καὶ εἰς τὴν γλυκεῖαν μας ΠΑΤΡΙΔΑ ὁ Ἀναστὰς Κύριός μας νὰ χαρίσῃ τὴν πνευματικὴν Ἀνάστασιν.

● Ἐπίσης γνωστοποιεῖ ὅτι λόγῳ τῶν ἀργιῶν τοῦ Πάσχα, ἡ ἐφημερὶς δὲν θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐπομένην ἑβδομάδα τῆς Διακαινησίμου (Παρασκευὴν 17.4. 2015), ἀλλὰ τὴν μεθεπομένην Παρασκευὴν 24.4.2015.

● Τὸ Βιβλιοπωλεῖον, ὅμως, θὰ παραμείνῃ ἀνοικτὸν καὶ θὰ λειτουργῇ ὅλας τὰς ἐργασίμους ἡμέρας.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

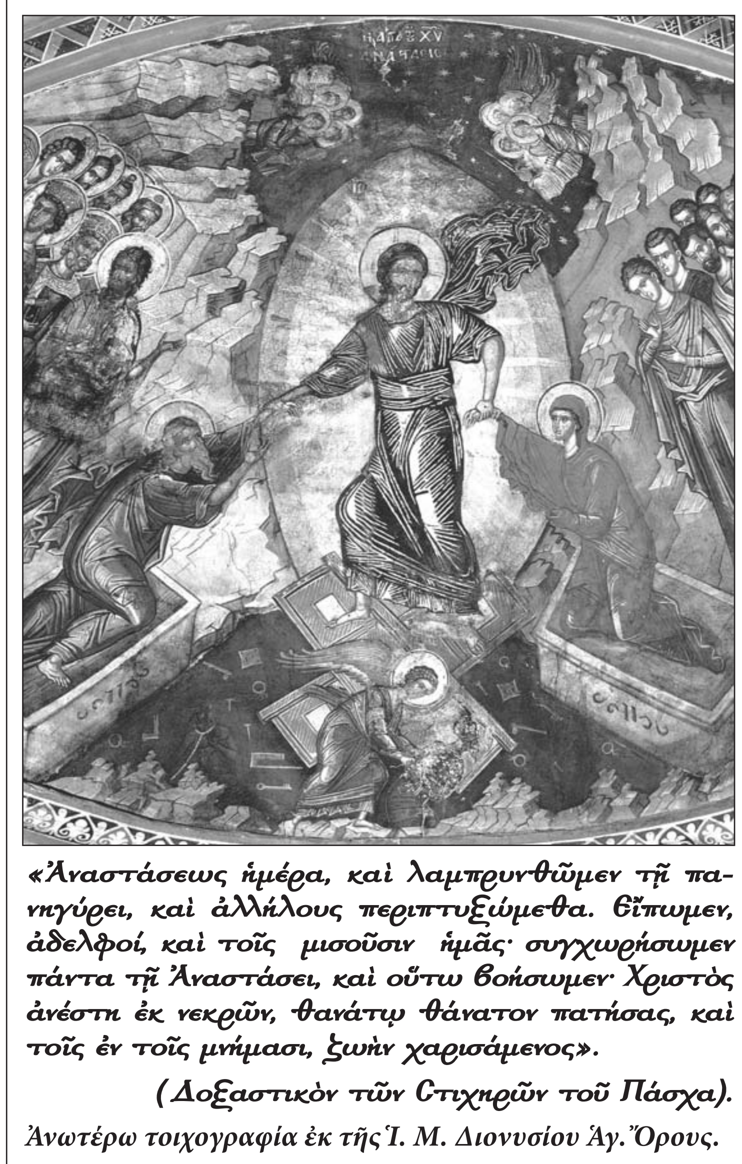

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἴπωμεν, ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος».

(Δοξαστικὸν τῶν Στιχηρῶν τοῦ Πάσχα).

Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Σταυρός καί Ἀνάστασις

Τοῦ ***κ. Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδη****, Θεολόγου*

Ὁ σταυρικός θάνατος καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι δυό παγκόσμια καί πανανθρώπινα τῆς σωτηρίας μας ἱστορικά γεγονότα, μοναδικά καί ἀνεπανάληπτα. Παραμένουν ἀσύλληπτα, ἀνερμήνευτα καί ἀνεξιχνίαστα στήν πεπερασμένη ἀνθρώπινη φύση.

Ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος - Θεάνθρωπος - μέ τίς δύο φύσεις νά παραμένουν ἀσύγχυτες, ἀδιαίρετες καί ἀναλλοίωτες. Ὑποφέρει καί πάσχει "ὁ ἀπαθής τῇ θεότητι". Ἀλλά ὡς "Θεός ἀληθινός ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ", νικᾶ τή φθορά καί τό θάνατο, παραμένοντας "Θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος"....καί "τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος".

Στό Σταυρό καί τήν Ἀνάσταση κρύβεται τό μέγα μυστήριο τῆς θεότητος, ἀλλά καί τῆς Νίκης. Ἀπ᾽ τήν ἀλληλοπεριχώρηση Σταυροῦ καί Ἀνάστασης, πηγάζει ἡ σωτηρία καί ἡ λύτρωση. Σταυρός καί Ἀνάσταση μᾶς χάρισαν τήν ἐλευθερία τῆς Πίστης. Ὁ Σταυρός εἶναι Ἀνάσταση, καί ἡ Ἀνάσταση καρπός τοῦ Σταυροῦ. Ὁ Σταυρός εἶναι δόξα καί ἡ Ἀνάσταση θρίαμβος. Ὅπου καταγγέλλεται Χριστός, Σταυρός καί Ἀνάσταση προπορεύεται σάν λάβαρο καί σάν σημαία, καί ἀκολουθεῖ ὁ εἰρηνικός στρατός τοῦ Χριστοῦ. Ὡραῖος καί ἡρωϊκός ὁ στίχος τοῦ Βερίτη:

"Στούς γαλάζιους οὐρανούς, τά τρόπαιά Σου ὑψώνεις...Καί πέφτουν Καπιτώλια καί πέφτουν Παρθενῶνες καί μένεις σύ στόν τόπο Σου, Σταυρέ μου τιμημένε".

Εἴτε Ἐσταυρωμένος,εἴτε Ἀναστημένος, τό μυστήριο τοῦ Ἰησοῦ βρίσκεται στή θεότητά Του. Ὁ Χριστός θά 'ναι γιά πάντα τό "θαῦμα τῆς ἱστορίας", λέει ὁ Ντοστογιέφσκι. Σ' αὐτό ἀκριβῶς τό στοιχεῖο τῆς θεότητάς Του, ἀκτινοβολεῖ τό "κάλλος τό ἄρρητον" καί σφραγίζεται ἀπό "τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα". Θά παραμένει στούς αἰῶνες ὁ γλυκύτατος Νυμφίος καί "ἔρως" τῆς Ἐκκλησίας. Θά ὑπερτερεῖ στούς αἰῶνες ὡς "ὄνομα τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα", ἀλλά καί "ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καί ἐπιγείων καί καταχθονίων, καί πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσηται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός" (Φιλιπ. Β΄ 9-11).

Μονάχα ὁ Διάβολος καί τά ὄργανά του θά Τόν πολεμοῦν ἀμείλικτα. Ὅσο Ἐκεῖνος θά δοξάζεται, τόσο τά δαιμόνια θά φρίττουν, θά Τόν μισοῦν καί θά Τόν πολεμοῦν. Τό εἴδαμε τόσο στούς διαχρονικούς διωγμούς τῶν χριστιανῶν, ὅσο καί στίς ἰσλαμιστικές σφαγές καί τίς σταυρώσεις χριστιανῶν τῶν ἡμερῶν μας. Τ'ἀκούσαμε, τά εἴδαμε καί φρίξαμε! Ἄς πολεμᾶ ὁ Σατανᾶς μέ τούς ὑπηρέτες του. Ἐμεῖς δέ θά παύσουμε νά Τόν πιστεύουμε μ' ὅλη μας τήν ψυχή, καί νά Τόν ὑμνολογοῦμε: "Σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν. Ἐκτός Σου, ἄλλον οὐκ οἴδαμεν"...

"Ὁ Σταυρόν ὑπομείνας, Ἀγαθέ καί Ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι".

Οἱ ὅροι τῆς ἀληθοῦς ἑνώσεως τῆς αἱρέσεως τοῦ Παπισμοῦ μὲ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν

Γράφει ὁ ***Πρωτοπρεσβ. π. Ἄγγελος Ἀγγελακόπουλος***

(1ον)

ΜΕΛΕΤΩΝΤΑΣ κανείς τά κείμενα τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καί τοῦ αἱρεσιάρχου «πάπα» Φραγκίσκου, κατά τήν θρονική ἑορτή τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου (29, 30-11-2014), διαπιστώνει τήν ἔντονη καί διακαῆ ἐπιθυμία καί τῶν δύο γιά πλήρη κοινωνία καί ἑνότητα μεταξύ τους. Γιά νά γίνουμε πιό συγκεκριμένοι, παραθέτουμε τά λεχθέντα τους ἀπό τά ἴδια τά κείμενά τους.

Πρῶτον, ὁ **Οἰκ. Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος** στήν προσλαλιά του πρός τόν αἱρεσιάρχη «πάπα» Φραγκίσκο, κατά τήν δοξολογία στόν Πατριαρχικό Ναό κατά τήν ἐπίσημη ἐπίσκεψή του στό Οἰκ. Πατριαρχεῖο στίς 29-11-2014, δήλωσε: *«Ἡ ἐνταῦθα ἔλευσις Ὑμῶν… μαρτυροῦσα τήν βούλησιν Ὑμῶν καί τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ὅπως συνεχισθῇ ἡ ἀδελφική μετά τῆς ἡμετέρας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας σταθερά πορεία, πρός* ***ἀποκατάστασιν τῆς πλήρους κοινωνίας μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν****».* Καί λίγο παρακάτω ἐπανέλαβε: ***«…ἵνα ἐπανεύρωμεν τήν πλήρη μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν κοινωνίαν…»*** [1].

Δεύτερον, στήν ὁμιλία του πρός τόν Ποντίφηκα, κατά τήν Θεία Λειτουργία τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου στόν Πατριαρχικό Ναό στίς 30-11-2014, ἐπεσήμανε : *«Διά τῆς πρό πεντήκοντα ἐτῶν συναντήσεως ἐκείνων ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει ὁ ροῦς τῆς ἱστορίας ἤλλαξε κατεύθυνσιν, αἱ παράλληλοι καί ἐνίοτε συγκρουόμεναι πορεῖαι τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν συνηντήθησαν εἰς τό* ***κοινόν ὅραμα τῆς ἐπανευρέσεως τῆς ἀπολεσθείσης ἑνότητος*** *αὐτῶν, ἡ ψυγεῖσα ἀγάπη ἀνεζωπυρώθη, καί ἐχαλυβδώθη ἡ θέλησις ἡμῶν, ὅπως πράξωμεν πᾶν τό καθ᾽ ἡμᾶς, ἵνα* ***ἐκ νέου ἀνατείλῃ ἡ ἐν τῇ αὐτῇ πίστει καί τῷ κοινῷ Ποτηρίῳ κοινωνία ἡμῶν.*** *Ἔκτοτε ἤνοιξεν ἡ* ***ὁδός*** *πρός Ἐμμαούς, ὁδός πιθανῶς μακρά καί ἐνίοτε δύσβατος, πλήν* ***ἀνεπίστροφος****,*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ἘΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ Ὀ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

• ΕΠΕΤΕΙΟΣ 92 ΕΤΩΝ (1923-2015)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗΝ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΝΗΣ

Ἀναγκαστική ἀνταλλαγή τῶν πληθυσμῶν τοῦ Θρακικοῦ Ἑλληνισμοῦ

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Γράφει ***ὁ Ἰωάννης Ἐλ. Σιδηρᾶς****,*
Θεολόγος - Ἐκκλησιαστικός Ἱστορικός- Νομικός

(2ον.–Τελευταῖον)

«Ὡσεὶ μὴ ἤρκουν ταῦτα ὁ προσφυγικὸς κόσμος ἐπέπρωτο νὰ δοκιμάσῃ καὶ αἱματηρὰς περιπετείας κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου του… ὑπὸ τοιαύτας λοιπὸν τραγικὰς καὶ καταστρεπτικὰς συνθήκας ἔλαβε χώραν ἡ ἔξοδος τῶν κατοίκων τῆς Θράκης, ὡς πάλαι ποτὲ τῶν Ἑβραίων ἐξ Αἰγύπτου. Λαός, κατοικῶν τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γῆν τῶν πατέρων του, μεθ᾽ ἧς συνδέεται δι᾽ ἀρρήκτων ἱστορικῶν καὶ ἐθνολογικῶν δεσμῶν, εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἐπανόδου τῶν Τούρκων…».

Ὁ Κωνσταντῖνος Βακαλόπουλος διασώζει τὴν προσωπικὴ μαρτυρία τοῦ Ὑποδιοικητοῦ Ἀρκαδιουπόλεως κ. Λεφά, ὁ ὁποῖος μεταξὺ ἄλλων ἔγραφε: «…Ἔτι τραγικὴ ἦτο ἡ θέσις τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν, οἱ ὁποῖοι σχηματίζοντες καραβάνια διέσχιζον τὴν περιφέρειαν μὲ διεύθυνσιν πρὸς τὸν Ἕβρον αἴροντες τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου... εἶδον γυναῖκα πεσοῦσαν ἐξ ἐξαντλήσεως ἀπὸ τὴν ὑπερπληρωμένην ἅμαξαν καὶ ἐκπνεύσασαν.

Εἶδον πρόσφυγα ἐξ ἀτονίας μὴ συγκρατηθέντα ἐπὶ τῶν ποδῶν του καὶ πεσόντα ἄπνουν ἐκ τοῦ βαγονίου. Εἶδον βρέφη ἀποθανόντα ἐξ ἀσφυξίας εἰς τὰς ἀγκάλας δυστυχῶν χωρικῶν γυναικῶν…. Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἐν ἀναμονῇ τῶν βαγονίων καὶ τῆς χορηγίας θέσεων οἱ πρόσφυγες ἔμενον ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ θρακικοῦ φθινοπώρου μὲ τὸν ἄγριον ἄνεμον καὶ τὴν βροχήν. Βῆς, στόνοι καὶ κλαυθμοὶ ἠκούοντο διαρκῶς. Φωναὶ ὡς ἀπὸ τάφων ἐζήτουν ἐπίσπευσιν τῆς ἀναχωρήσεως, ἐνῶ χεῖρες ἱκέτιδες τῶν ἱερέων ηὐλόγουν διά τελευταίαν φορὰν τὴν γενέτειραν γῆν καὶ τοὺς τάφους τῶν προγόνων…. Ἔλαβον χώραν καὶ τοκετοὶ καθ᾽ ὁδὸν καὶ θάνατοι μὲ ἁπλοποιημένας στιγμιαίας κηδείας…».

Ἡ ὁριστικὴ χαριστικὴ βολὴ στὸν ἑλληνισμὸ τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης καὶ τῶν περιχώρων τοῦ Νομοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἐπῆλθε μὲ τὴν Συνθήκη τῆς Λωζάννης, ἡ ὁποία ὑπεγράφη στὶς 24 Ἰουλίου τοῦ 1923, ἀλλὰ κυρίως μὲ τὴν «Σύμβαση περὶ ἀνταλλαγῆς τῶν ἑλληνικῶν καὶ τουρκικῶν πληθυσμῶν» μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, ἡ ὁποία ὑπεγράφη στὶς 30 Ἰανουαρίου τοῦ 1923 καὶ ἴσχυσε ἀπὸ τὴν 31η Μαρτίου τοῦ 1924.

Ἔτσι, δυνάμει τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάννης, ἐξαναγκάστηκαν σὲ ἐπαναπατρισμὸ καὶ οἱ τελευταῖοι ἐναπομείναντες Ἕλληνες τοῦ Καραγάτς καὶ τῶν χωριῶν Μπόσνα καὶ Δεμιρδές, ἐνῶ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1924 ἐκπατρίστηκαν οἱ τελευταῖοι Ἕλληνες τῆς περιφέρειας Τσατάλτζας καὶ τῶν χωριῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ ΣΥΝΘΗΚΗ τῆς Λωζάννης, ὕστερα ἀπὸ 90 συναπτὰ ἔτη ἐκ τῆς ὑπογραφῆς της, ἔχει πλέον καταγραφεῖ ὡς ἕνα ἀρνητικὸ διεθνὲς ὁρόσημο, διότι ἂν καὶ προηγήθηκαν καὶ ἄλλες ἀνταλλαγὲς πληθυσμῶν μεταξὺ Τούρκων καὶ Βουλγάρων κατὰ τὸ ἔτος 1913, καθὼς καὶ μεταξὺ Βουλγάρων καὶ Ἑλλήνων μὲ τὴν κατὰ τὸ 1919 ὑπογραφεῖσα Συνθήκη τοῦ Νεϊγύ, ἐντούτοις διαφέρει καίρια ἀπὸ ἐκεῖνες ὡς πρὸς τὸ ὅτι ἡ συγκεκριμένη ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν ὑπῆρξε «ἀναγκαστική» καὶ μάλιστα ὑλοποιήθηκε ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ ἡ διαπίστωση ὅτι ἡ ἱστορία τῶν ἐθνῶν δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσει προηγούμενο τόσο ἀσυνήθιστης διεθνοῦς συνθήκης. Ποτὲ ἄλλοτε μέσα στὴν μακραίωνα ἱστορία τῶν μαζικῶν μετακινήσεων πληθυσμῶν δὲν εἴδαμε σχεδὸν περὶ τὰ 2.000.000 ἀνθρώπων νὰ ξεριζώνονται ἀπὸ τὶς πατρογονικές τους ἑστίες καὶ νὰ ἐγκαθίστανται σὲ ξένη γῆ μὲ μία μονοκονδυλιά. Ἀκόμη δὲ καὶ ἂν ἐθεωρεῖτο «ἐθελούσια μετοικεσία» καὶ ὄχι ἀναγκαστικὴ ἀνταλλαγή, ὡστόσο καὶ πάλι ἡ πληθυσμιακὴ αὐτὴ μετακίνηση δὲν θὰ εἶχε προηγούμενο μέσα στὴν ἱστορία τῶν μαζικῶν μεταναστεύσεων .

Καθίσταται μάλιστα ἀκόμη τραγικότερη καὶ ὀδυνηρότερα ἄδικη ἡ ἐκκένωση τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, ἡ ὁποία εἶχε προηγηθεῖ τῆς ὑπογραφῆς τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάννης, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἐπεβλήθη στὴν ἀνήμπορη καὶ πολιτικὰ διχασμένη Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς ἄλλοτε –καὶ μέχρι πρότινος- εὐρωπαίους συμμάχους της παρόλο ποὺ δὲν εἶχε προηγηθεῖ κάποια στρατιωτικὴ-πολεμικὴ ἧττα τῶν Ἑλλήνων, ποὺ νὰ δικαιολογοῦσε τὴν ὁριστικὴ ἀπώλεια τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, τὴν ὁποία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

«Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν Ἅδου τὴν καθαίρεσιν»!

«Ο ΑΔΗΣ κάτω στένων βοᾶ, κατελύθη μου ἡ ἐξουσία»! Αὐτὸς εἶναι ὁ πλέον θεσπέσιος καὶ ἐλπιδοφόρος ὀδυρμὸς τῆς ἱστορίας! Ὁ ἀπελπιστικὸς αὐτὸς στεναγμὸς τοῦ (κατὰ κράτος) νικημένου Ἅδη, ἀπὸ τὸν Μεγάλο Τροπαιοῦχο καὶ Νικητὴ τοῦ Πάσχα, τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου καὶ Θεοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι τὸ κεντρικὸ νόημα τῆς ἑορτῆς τῶν ἑορτῶν καὶ πανηγύρεως τῶν πανηγύρεων! Τὴν μεγάλη Κυριακὴ τοῦ Πάσχα «θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἅδου τὴν καθαίρεσιν»! Ὅσοι πιστεύουμε στὸν Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν Χριστό μας, καὶ στὴ μεγάλη συγγνώμη, ἡ ὁποία ἀνέτειλε ἀπὸ τὸν τάφο, σκιρτοῦμε ἀπὸ ἄμετρη ἀγαλλίαση, αὐτὴ τὴν Ἁγία Ἡμέρα καὶ ὑμνοῦμε τὸν Αἴτιο τῆς ἀπολύτρωσής μας. Διότι: Χαμένοι ἤμασταν καὶ ξαναβρεθήκαμε. Νεκροὶ καὶ ἀναστηθήκαμε μαζὶ μὲ τὸν Σωτῆρα μας. Ξένοι καὶ ξαναγίναμε οἰκεῖοι τοῦ Οὐράνιου Πατέρα μας! Ἔκλεισαν πιὰ τὰ ἀνήλια καὶ ἀραχνιασμένα δεσμωτήρια τοῦ διαβόλου, οἱ αἰώνιες πύλες τοῦ ὑποχθονίου βασιλείου του ἔγιναν θρύψαλα, καὶ ἐκεῖνος ἔπαψε νὰ ἔχει πιὰ ἐξουσία ἐπάνω μας! Γι' αὐτὸ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νὰ γευτοῦμε ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὑπέρτατο συμπόσιο τῆς πίστεως. Νὰ καθίσουμε στὸ πλούσιο καὶ ἀτέρμονα δεῖπνο τῆς βασιλείας. Νὰ ποῦμε τὸ μεγάλο εὐχαριστῶ στὸν Λυτρωτή μας Χριστὸ καὶ νὰ τοῦ ἐναποθέσουμε «τὴν ζωὴν ἡμῶν ἅπασαν», ὥστε στὸ ἑξῆς νὰ ζοῦμε ὀντολογικὰ καὶ ἀδιάκοπα, κάθε στιγμή, τὴν πασχάλια ἐμπειρία, ὡς τρόπο ζωῆς. Νὰ διώξουμε ἀπὸ τὴν ψυχή μας κάθε κατήφεια καὶ νὰ βάλουμε στὴ θέση της τὴν ἀναστάσιμη χαρά, διότι νικήθηκε ὁ χείριστος καὶ «ἔσχατος ἐχθρός» μας, ὁ θάνατος! Χαρεῖτε ἀδέλφια, «ὅτι Χριστὸς ἀνέστη καὶ Ἅδης ἐσκυλεύθη»! Μεταδῶστε τὴν ἀναστάσιμη χαρὰ σὲ ὅσους περισσότερους μπορεῖτε! Μεταδῶστε τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως στὰ πικραμένα χείλη τῶν ἀπελπισμένων ἀδελφῶν μας! Πέστε ἀναρίθμητες φορὲς τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ ἀνταπαντεῖστε ἄλλες τόσες φορές, μὲ τὸ «Ἀληθῶς Ἀνέστη»!

Διαδηλώσεις εἰς τὴν Τουρκίαν διὰ τὰς κακοποιήσεις τῶν γυναικῶν

ΜΕ «ἀνορθόδοξη» ἐμφάνιση, (φορῶντας μίνι φοῦστες), βγῆκαν στοὺς δρόμους χιλιάδες Τοῦρκοι νὰ διαδηλώσουν κατὰ τῆς ἀπίστευτης κακοποίησης τῶν γυναικῶν στὴν ὑποψήφια γιὰ "εὐρωπαϊοποίηση" τῆς χώρας τους, ἐν ἔτει 2015. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Θύελλα ἀντιδράσεων καὶ διαδηλώσεων ξεσήκωσε ὁ βιασμὸς καὶ ἡ ὁ θάνατος τῆς Ὀζγκετζὰν Ἀσλάν, ἡ ὁποία δολοφονήθηκε ἄγρια πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, ἐνῷ κατευθυνόταν πρὸς τὴν κατοικία της. Ἡ νεαρὴ γυναίκα ἔπεσε θῦμα τοῦ ὁδηγοῦ λεωφορείου στὸ ὁποῖο ἐπιβιβάστηκε, γιὰ νὰ ἐπιστρέψει στὸ σπίτι της. Σύμφωνα μὲ ἐπίσημα στοιχεῖα, πέντε γυναῖκες δολοφονοῦνται καθημερινὰ στὴν Τουρκία, πολλὲς ἀπὸ αὐτὲς ἀπὸ τοὺς συζύγους τους. Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἄνδρες φορῶντας μίνι φούστα διαδήλωσαν σὲ μία ἐκστρατεία γιὰ τὰ δικαιώματα τῶν γυναικῶν, ἐνῷ διαδηλώσεις ἐξακολουθοῦν νὰ γίνονται σὲ ὅλη τὴ χώρα. Οἱ φωνὲς κατὰ τῆς σεξουαλικῆς βίας καὶ τοῦ μισογυνισμοῦ πληθαίνουν καθημερινά. Οἱ διαμαρτυρίες τῶν ἀνδρῶν μὲ μίνι φούστα ἔχουν ἐξαπλωθεῖ σὲ ὁλόκληρη τὴ χώρα» (Πηγή: www.lifo.gr). Οἱ εἰδήσεις ἀπὸ τὴν γειτονική μας χώρα εἶναι φρικιαστικές, ὅσον ἀφορᾶ τὴ θέση τῶν γυναικῶν στὴν τουρκικὴ κοινωνία, ἡ ὁποία δὲν ἔχει καμιὰ σχέση μὲ τὶς δῆθεν «ἀπελευθερωμένες» γυναῖκες τῶν ἠλίθιων καὶ ἀνιαρῶν τουρκικῶν τηλεοπτικῶν σειρῶν, ποὺ προβάλλονται ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ τηλεόραση. Χιλιάδες ἀνύπαντρα κορίτσια καὶ ἔγγαμες γυναῖκες δολοφονοῦνται κάθε χρόνο γιὰ «λόγους τιμῆς». Μήπως φταίει τὸ Ἰσλὰμ γι' αὐτὴ τὴν κατάσταση, τὸ ὁποῖο διδάσκει καθαρὰ τὴν «κατώτερη» φύση τῆς γυναίκας; Ἀναμφίβολα ναί!

Ὁδηγούμεθα εἰς μίαν νέαν σφόδραν ἀντιχριστιανικὴν ἐποχήν!

ΠΡΕΠΕΙ νὰ τὸ συνειδητοποιήσουμε ὅτι ζοῦμε σὲ μία ἀπὸ τὶς πλέον ἀντιχριστιανικὲς ἐποχὲς τῆς ἱστορίας. Περισσότεροι ἀπὸ 100.000 Χριστιανοὶ βρίσκουν τὸ θάνατο κάθε χρόνο ἀπὸ φανατικοὺς ἐξτρεμιστὲς ἄλλων θρησκειῶν, κυρίως στὴν Μ. Ἀνατολὴ καὶ τὴν Ἀφρική. Ἀλλὰ καὶ στὴν «χριστιανικὴ» Εὐρώπη ἡ κατάσταση εἶναι λίαν ἀνησυχητική. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Τὸ καθολικὸ blog Le Salon Beige δίνει μία πολὺ μικρὴ λίστα πράξεων βανδαλισμοῦ καὶ βεβήλωσης εἰς βάρος χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, ποὺ διαπράττονται κατὰ τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες (στὴ Γαλλία). Κατὰ τὶς τελευταῖες δεκαετίες, αὐτὲς οἱ πράξεις ἔχουν γίνει πολὺ συχνές, ἀλλὰ σπάνια τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης τὶς ἀναφέρουν. Ἡ ριζικὴ ἀλλαγὴ νοοτροπίας μετὰ τὸ 1968 ὁδήγησε σὲ μία ἐποχὴ ἀντι-Χριστιανισμοῦ, συνοδευόμενη ἀπὸ ἐξύμνηση τοῦ Ἰσλάμ, πορνογραφία καὶ πολυπολιτισμικὴ ἐπιμειξία. Τὰ σύμβολα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπομεινάρια μιᾶς ἠθικῆς ποὺ δὲν εἶναι πλέον ἀποδεκτὴ ἢ τῆς μόδας, πρέπει νὰ καταστραφοῦν, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε ὁ ὁποῖος δίδαξε μία ὑψηλότερη ἠθική» (Ἰστολ.redskywarning.gr). Συμφωνοῦμε μὲ τὶς ἀνησυχίες τοῦ blog. Πράγματι, βρίσκεται σὲ πλήρη ἐξέλιξη, μία τιτάνια ἐπιχείρηση ἀποχριστιανισμοῦ τῆς Εὐρώπης, τὴν ὁποία προωθεῖ δυστυχῶς ἡ ἴδια ἡ Εὐρώπη!

Μικρὰ παιδιά: «Οἱ ζωντανὲς βόμβες» τῶν τζιχαντιστῶν!

ΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ἀπὸ τὸ χῶρο τοῦ πολέμου τῶν «μαχητῶν τοῦ Ἀλλὰχ» εἶναι δραματικὲς καὶ ἀνησυχητικὲς γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Οἱ πράξεις θηριωδίας τῶν δαιμονοκίνητων τζιχαντιστῶν γίνονται ὁλοένα καὶ πιὸ φρικιαστικές. Ὡς καὶ μικρὰ παιδιὰ χρησιμοποιοῦν ὡς «ζωντανὲς βόμβες», προκειμένου νὰ πλήξουν τοὺς ἀντιπάλους τους. Δεῖτε τὴν πρωτάκουστη εἴδηση: «Ἕνα κορίτσι ἡλικίας περίπου ἑπτὰ ἐτῶν πυροδότησε βόμβα, μὲ τὴν ὁποία τὸ εἶχαν ζώσει σὲ ἀγορὰ τῆς πόλη Ποτίσκουμ στὴ βορειοανατολικὴ Νιγηρία, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σκοτωθοῦν πέντε ἄνθρωποι. "Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κορίτσι, σκοτώθηκαν ἄλλοι πέντε ἄνθρωποι. Ἀκόμα 19 τραυματίστηκαν καὶ νοσηλεύονται" ἀνέφερε στὸ Γαλλικὸ Πρακτορεῖο αὐτόπτης μάρτυρας, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο τὸ παιδὶ φαινόταν περίπου 7-8 ἐτῶν. Οἱ πληροφορίες ἐπιβεβαιώθηκαν καὶ ἀπὸ ἄλλους κατοίκους τοῦ Ποτίσκουμ, τὸ ὁποῖο βρίσκεται στὴν πολιτεία Γιόμπε, ἕνα ἀπὸ τὰ προπύργια τῆς ἀκραίας ἰσλαμιστικῆς ὀργάνωσης Μπόκο Χαράμ. "Ἀρνήθηκε νὰ τὴν ἐλέγξουν στὴν εἴσοδο τῆς ἀγορᾶς καὶ ξέσπασε καβγάς. Τότε πυροδότησε τὴ βόμβα» στὸ Reuters διαφορετικὸς μάρτυρας"» (ἰστ. Τὰ νέα)! Δὲ μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσει ὁ νοῦς μας, ἕνα παιδὶ θυσιάστηκε, γιὰ νὰ θυσιαστοῦν μαζί της ἄλλοι ἀθῷοι ἄνθρωποι! Κι ὅλα αὐτὰ μὲ τὶς «εὐλογίες» τοῦ Ἀλλὰχ καὶ τὶς ὁδηγίες τοῦ Κορανίου!

Πόσο κοντά μας εἶναι ὁ Θεός;

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ἄνθρωπος εἰδωλοποίησε καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις θεοποίησε τὴν ἐπιστήμη. Πίστεψε ὅτι χάρις στὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης, μπορεῖ νὰ λύσει ὅλα τὰ προβλήματα καὶ ἄρα νὰ «ἀχρηστεύσει» τὸ Θεό, ἀπωθώντας Τον στὰ παγερὰ «ἄκρα» τοῦ ὑλικοῦ κόσμου. Σταχυολογήσαμε ἕνα μικρὸ διάλογο ἀπὸ τόν, κατὰ κόσμον «ἀγράμματο» καὶ κατὰ Θεὸν ἐπιστήμονα, ἅγιο Παΐσιο μὲ κάποιον ἀμερικανὸ ἐπιστήμονα καὶ δεῖτε πῶς τὸν ἀντιμετώπισε ὁ θεόφρων Γέροντας: «Τί κατόρθωμα κάνατε σὰν ἔθνος μεγάλο ποὺ εἶστε;» – «Πήγαμε στὸ φεγγάρι», μοῦ ἀπάντησε. – «Πόσο μακριὰ εἶναι» τὸν ρωτάω; – Ἂς ποῦμε, μισὸ ἑκατομμύριο χιλιόμετρα», μοῦ λέει. – Πόσα ἑκατομμύρια ξοδέψατε, γιά... νὰ πᾶτε στὸ φεγγάρι; – «Ἀπὸ τὸ 1950 μέχρι τώρα, μοῦ λέει, ἔχουμε ξοδέψει ποταμοὺς δολλαρίων». – Στὸ Θεὸ πήγατε; τὸν ρωτάω. – Πόσο μακριὰ εἶναι ὁ Θεός; – Ὁ Θεός, μοῦ λέει, εἶναι πολὺ μακριά. – Ἐμεῖς ὅμως, τοῦ λέω, μ' ἕνα παξιμάδι πᾶμε στὸν Θεό!»! Θὰ προσθέταμε στὸν σοφὸ λόγο τοῦ νεοφανοῦς ἁγίου μας, πρὸς τὸν ὑπερφίαλο ἐπιστήμονα, ὅτι ὁ Θεὸς ὄχι μόνον δὲν εἶναι πολὺ μακριά, ἀλλὰ δίπλα μας. Στὰ πρόσωπα τῶν ἑκατομμυρίων πεινασμένων παιδιῶν καὶ ἐνδεῶν τοῦ «τρίτου κόσμου», ἀλλὰ καὶ τοῦ «πολιτισμένου», τὰ ὁποῖα πεθαίνουν μὴ ἔχοντας ἕνα ξερὸ παξιμάδι καὶ μία ἀσπιρίνη! Καὶ ξέρετε γιατί δὲ βρίσκεται τὸ παξιμάδι καὶ ἡ ἀσπιρίνη; Γιατί ἐσεῖς τὰ κάνετε διαστημόπλοια, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὸν ἐγωισμό σας καὶ νὰ λατρέψετε ἔτσι τὸ δικό σας εἰδωλικὸ «θεό», τὴν ἐπιστήμη!

Ἡ Ἰησουΐτικη ὑποκρισία δὲν ἔχει ὅρια!

ΠΑΠΙΚΗΣ ὑποκρισίας συνέχεια. Σὲ προηγούμενο σχόλιό μας ἀσχοληθήκαμε μὲ τὴν «ἐκποίηση» τῶν ξεχασμένων ὀμπρελλῶν στὸ Βατικανὸ γιὰ τὴν ...ἀνακούφιση τῶν φτωχῶν της Ρώμης. Φαίνεται πὼς δὲν εἶχε τὰ ἐπιθυμητὰ ἀποτελέσματα αὐτὸ τὸ «μέτρο» καὶ γι' αὐτὸ ὁ «ἀλάθητος» ἀποφάσισε νὰ «τσοντάρει» σὲ αὐτὴ τὴ «μεγάλη προσπάθεια» καὶ τὰ παπικὰ δωράκια! Δεῖτε τὴν σπαρταριστὴ εἴδηση: «Τὰ δῶρα του ἀποφάσισε νὰ «ἀνακυκλώσει» ὁ Πάπας Φραγκίσκος πουλώντας τα μὲ σκοπὸ νὰ διαθέσει τὰ κέρδη στοὺς ἄπορους. Ὅπως ἀναφέρουν ἰταλικὰ δημοσιεύματα, ὁ ποντίφικας πρόκειται νὰ πουλήσει πορσελάνες, σελιδοδεῖκτες, πένες, νομίσματα, ἐπίχρυσα καὶ ἐπάργυρα σερβίτσια, τὰ ὁποῖα ἔχει λάβει ὡς δῶρα ἀπὸ ἐπίσημους ἐπισκέπτες του. Μάλιστα, ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἰταλικὸς Τύπος στὴν Ἁγία Ἕδρα ὑπάρχουν εἰδικὲς προθῆκες ποὺ βρίσκονται τὰ δῶρα, δίπλα στὰ ὁποῖα ἀναγράφεται μία ἐνδεικτικὴ τιμὴ λίγων εὐρώ. Ὡστόσο, σὲ δεύτερη προθήκη καὶ πρὸς πώληση ὑπάρχουν πολύτιμα ἀντικείμενα, μεταξὺ ἄλλων χρυσὲς πένες καὶ χρυσὰ νομίσματα. Ὅπως ἐπισημαίνεται, τὸ κόστος τῶν ἀντικειμένων εἶναι ὑψηλό, ὡστόσο ὅπως ἀναφέρει τὸ Βατικανὸ ὅλα τὰ κέρδη θὰ διατεθοῦν στοὺς ἄπορους» (Ἰστολ. ΡΟΜΦΑΙΑ)! Δεῖτε, ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες, μέχρι πιὸ σημεῖο μπορεῖ νὰ φτάσει ἡ ἰησουίτικη ὑποκρισία, προκειμένου νὰ φτιαχτεῖ τὸ «ἴματζ» τοῦ ἀρχιισουίτη πάπα!

Ἐγέμισαν αἱ «ἐκκλησίαι» τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τραβεστὶ «ἱερεῖς»!

ΟΠΟΙΟΣ πιστεύει ὅτι ὑπάρχει Χριστιανισμὸς στὴν Εὐρώπη ἀπατᾶται οἰκτρά. Κυρίως ἀπατῶνται οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι, ὄχι ἁπλὰ «βλέπουν» Χριστιανισμὸ στὴν Εὐρώπη, ἀλλὰ καὶ «ἐκκλησίες», τὶς ὁποῖες ἐξισώνουν μὲ τὴν Ὀρθοδοξία μας, τὴν ἀληθινὴ καὶ μοναδικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ! Ὁ δημοσιογράφος κ. Ν. Χειλαδάκης ἀποκάλυψε μὲ στοιχεῖα πὼς τραβεστὶ «ἱερεῖς» κυρίευσαν τὴ Γερμανία! «Στὴν χώρα ἀπὸ ὅπου μᾶς ἐπιβλήθηκαν τὰ μνημόνια καὶ ἡ ἐξαθλίωση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ μόδα τῶν ὁμοφυλόφιλων "ἱερέων" ποὺ ὑποτίθεται ὅτι τελοῦν καὶ χριστιανικὲς λειτουργίες σὲ κάποιους ναούς, ἔχει ἐξαπλωθεῖ σὲ ἀνησυχητικὸ βαθμὸ σὲ σημεῖο ποὺ ἡ γερμανικὴ εὐαγγελικὴ ἐκκλησία σκέπτεται ὅτι ἴσως πρέπει νὰ λάβει κάποια μέτρα, γιὰ νὰ περιορίσει αὐτὸ τὸ κατὰ πολλούς... "προοδευτικὸ" καὶ ἐκσυγχρονιστικὸ φαινόμενο, ἂν καὶ φοβᾶται μήπως κατηγορηθεῖ γιά... μεσαιωνικὲς ἀντιλήψεις». Καὶ καταλήγει: «Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἀναμένεται νὰ πάρει μεγαλύτερη ἔκταση τὰ ἑπόμενα χρόνια καθὼς ὅλο καὶ νέοι νόμοι ψηφίζοντα ἀπὸ τὴν γερμανικὴ βουλὴ ποὺ εὐνοοῦν τὴν ὁμοφυλοφιλία, ἀκόμα καὶ τὴν υἱοθεσία ἀπὸ ζευγάρια ὁμοφυλοφίλων καὶ ἀπὸ λεσβίες ὀρφανῶν παιδιῶν, ἐνῷ ὁ θεσμὸς τῆς φυσιολογικῆς οἰκογενείας ἔχει ἀπαξιωθεῖ σάν... ἀναχρονιστικὸς καὶ ὀπισθοδρομικός»! Συγχαίροντας τὸν ὁμολογητὴ δημοσιογράφο, συμφωνοῦμε μαζί του. Καὶ προσθέτουμε ὅτι ἡ κάθε αἵρεση εἶναι ἀπὸ μόνη της «τραβεστὶ ἐκκλησία» καὶ ὡς ἐκ τούτου μόνο τραβεστὶ «ἱερεῖς» τῆς ταιριάζει!

Ὅταν ἡ ἁμαρτία γίνεται ἀναίδεια...

ΕΙΝΑΙ γεγονὸς ὅτι στὶς τραγικὲς ἐσχατολογικὲς ἡμέρες μας ἡ ἁμαρτία μετεξελίχθη σὲ ἀναίδεια, ἐνῷ μέχρι τώρα ἡ ἁμαρτία διαπράττονταν βεβαίως, ἀλλὰ ὡς «ἀναγκαῖο κακό». Στὴν ἐποχή μας ἡ διάπραξη τῆς ἁμαρτίας ἀνήχθη σὲ ἀτομικὸ κατόρθωμα, γιὰ τὴν ὁποία ὁ ἁμαρτωλὸς ἐπαίρεται καὶ ἡ κοινωνία ἐπικροτεῖ! Δεῖτε ἕνα τρανταχτὸ παράδειγμα ἀναίδειας: «Γιὰ πρώτη φορά, τὸ ἀφεντικὸ τῆς Apple Τὶμ Κοὺκ μίλησε γιὰ τὶς σεξουαλικές του προτιμήσεις καὶ παραδέχθηκε ὅτι εἶναι ὁμοφυλόφιλος, τονίζοντας μάλιστα ὅτι εἶναι ὑπερήφανος. "Ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἔχω ἀρνηθεῖ τὴ σεξουαλικότητά μου, δὲν τὴν ἔχω ἀναγνωρίσει δημοσίως μέχρι τώρα. Ἔτσι, ἐπιτρέψτε μου νὰ εἶμαι σαφής: Εἶμαι ὑπερήφανος ποὺ εἶμαι ὁμοφυλόφιλος, καὶ θεωρῶ ὅτι τὸ νὰ εἶμαι γκέϊ εἶναι ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα δῶρα πού μοῦ ἔδωσε ὁ Θεός. Μοῦ ἔχει δώσει μία βαθύτερη κατανόηση τοῦ τί σημαίνει νὰ εἶσαι στὴ μειοψηφία καθὼς κι ἕνα "παράθυρο" νὰ δῶ πῶς εἶναι νὰ ζεῖς μὲ τὶς προκλήσεις ποὺ οἱ ἄνθρωποι σὲ ἄλλες μειονοτικὲς ὁμάδες βιώνουν κάθε μέρα. Ἔχω περισσότερη κατανόηση καὶ συμπάθεια γιὰ τοὺς ἄλλους, γεγονὸς ποὺ μὲ ἔχει ὁδηγήσει σὲ μία πιὸ πλούσια ζωή. [...] αὐτὸ μοῦ ἔδωσε τὴν αὐτοπεποίθηση νὰ εἶμαι ὁ ἑαυτός μου, νὰ ἀκολουθήσω τὴ δική μου πορεία καὶ νὰ καταφέρω νὰ ἐξυψωθῶ πάνω ἀπὸ τὶς ἀντιξοότητες καὶ τὴ μισαλλοδοξία"» (Ἰστολ.Τροκτικό2)! Ὁ ἐπώνυμος αὐτὸς «κύριος», ὄχι ἁπλὰ ἔχει ἀναγάγει τὴν ἁμαρτία του ἀναίδεια, ἀλλὰ ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ τὴν διαφημίζει καὶ ὡς «ὑπέρτατο δῶρο τοῦ Θεοῦ», καὶ νὰ τὴ θεωρεῖ ὡς «εὐκαιρία», προκειμένου μέσῳ τῆς ἁμαρτίας τοῦ σοδομισμοῦ νὰ «καταφέρει νὰ ἐξυψωθεῖ»! Αὐτὴ εἶναι ἡ τραγικὴ κατάληξη, ὅταν ἡ ἁμαρτία γίνεται δεύτερη φύση μας!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΔΗΜΟΣ

ΣΤΙΣ 10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Δήμου. Ὁ ἅγιος μάρτυς Δῆμος καταγόταν ἀπό τά περίχωρα τῆς Ἀνδριανουπόλεως καί ἦταν ψαράς στό ἐπάγγελμα. Κάποτε δούλευε σέ ἰχθυοτροφεῖο ἑνός Τούρκου κοντά στήν Σμύρνη. Ἀφοῦ ἐργάσθηκε ἕνα ὁλόκληρο χρόνο στό τέλος ὄχι μόνον δέν ἀποκόμισε κανένα κέρδος, ἀλλά ἔμεινε καί μέ χρέος πρός τόν Τοῦρκο ἰδιοκτήτη. Τόν ἑπόμενο χρόνο τό ἴδιο ἰχθυοτροφεῖο τό ἀγόρασε κάποιος ἄλλος Τοῦρκος, ὁ ὁποῖος ἀνάγκασε τόν μάρτυρα νά ἔλθη νά δουλέψη στό ἰχθυοτροφεῖο του, γιά νά ξεπληρώση τό χρέος. Ὁ μάρτυς ὅμως ἀρνήθηκε νά πάη παρ' ὅλο πού οἱ ἄλλοι χριστιανοί συνάδελφοί του τόν παρακινοῦσαν νά ὑπακούση. Τότε ὁ Τοῦρκος θύμωσε καί συκοφάντησε τόν μάρτυρα στόν δικαστή ὅτι εἶχε κάνει ὅρκο, πώς ἄν δέν πάη νά δουλέψη στό ἰχθυοτροφεῖο, θά γινόταν Τοῦρκος. Ὁ μάρτυς ὅμως ἀρνήθηκε ὅτι εἶχε κάνει τέτοιο ὅρκο, ἀλλά καί ἔμενε πιστός στήν πίστη του καί ὁμολογοῦσε μέ θάρρος ὅτι ἦταν χριστιανός. Γιά τόν λόγο αὐτό ξυλοκοπήθηκε σκληρά καί φυλακίσθηκε, μάλιστα τά πόδια του τά ἔσφιξαν σέ μέγγενη, γιά νά πονάη καί νά τυραννιέται, ὅμως ὁ στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ ἔμενε ἑδραῖος. Μετά ἀπό ἡμέρες ὁ δικαστής τόν ξαναδίκασε, ἐπειδή ὅμως οὔτε μέ κολακεῖες ἀλλά οὔτε καί μέ φοβέρες δέν κατόρθωσε νά τόν μεταπείση, τελικά ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Δῆμος ἀποκεφαλίσθηκε στίς 10 Ἀπριλίου τοῦ 1763 καί συμπεριλήφθηκε στόν χορό τῶν μαρτύρων. Τό λείψανό του οἱ χριστιανοί, ἀφοῦ τό ἀγόρασαν τό ἐνταφίασαν μέ τιμές στόν Ναό τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ὅπου εὐωδίαζε καί τελοῦσε πολλά θαύματα.

Ἅγιαι μορφαί εἰς τά διηγήματα τοῦ Παπαδιαμάντη

Τοῦ **Δρ. Χαραλάμπη Μ. Μπούσια,**
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

1. Ἡ Σεραϊνώ

Ἡ Σεραϊνὼ εἶναι μιὰ ἁπλὴ Σκιαθίτισσα, ἡ ὁποία δὲν ζεῖ τὸν τύπο τῆς Ὀρθόδοξης Χριστιανῆς, ἀλλὰ ἐπιμένει στὴν οὐσία. Ἐνῶ ζεῖ μέσα στὸν κόσμο ποὺ ἀκολουθεῖ τοὺς φυσικοὺς νόμους, ὅμως ἡ πολιτεία της δὲν εἶναι σύμφωνη μὲ τὸ κοσμικὸ φρόνημα, ζεῖ τὴν ὑπερφυσικὴ ἀρετὴ καὶ ἀγαθότητα. Παντρεμένη δεκαπέντε χρόνια μὲ τὸν προεστῶτα τοῦ νησιοῦ Κουμπῆ δὲν ἀξιώθηκε νὰ ἀποκτήσει τέκνα. Ὁ Θεὸς δὲν τῆς ἐμπιστεύθηκε παιδιά, ὄχι γιατὶ δὲν ἦταν ἄξια νὰ τὰ ἀναθρέψει, ἀλλὰ γιατὶ τὴν προόριζε μέσα ἀπὸ τὴν ἀτεκνία νὰ τὴν ἁγιάσει κάνοντας γνωστὴ στοὺς ἀνθρώπους τὴν κρυφὴ ἀρετή της. Ὁ σύζυγός της, ἄνθρωπος μὲ φόβο Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐγωϊστικὸ φρόνημα, αὐτονομήθηκε καὶ ἀντικατέστησε τὴ φράση τῆς Κυριακῆς προσευχῆς «Γενηθήτω, Κύριε, τὸ θέλημά Σου»[1] σὲ «Γενηθήτω, Κύριε, τὸ θέλημά μου». Αὐτὴ ἡ αὐτονόμησή του τὸν ὤθησε στὸ νὰ παραβλέψει τὴν ἠθικὴ τοῦ γάμου καὶ νὰ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴ συζυγική του κλίνη τὴν ἄμεμπτη καὶ ὑπάκοη πάντοτε Σεραϊνώ, μὲ τὸ πρόσχημα τῆς στειρότητός της. Ἡ ἐπιθυμία του γιὰ ἀπόκτηση τέκνων τὸν τύφλωσε καὶ ἐνῶ ἔτρεμε τὴν καταδίκη τοῦ μοιχοῦ κατὰ τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «οὔτε πόρνοι, οὔτε μοιχοὶ βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι»[2] καὶ τὴν παράνομη συμβίωση, κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἐκπληρώσει τὴν ἐπιθυμία του κάτω ἀπὸ τὸ κάλυμμα κάποιας νομιμότητας. Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν τὸν ἔσωσαν, γιατὶ αὐτονόμησε τὴν ἐπιθυμία του, καὶ ἡ αὐτονομία, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν οὐσία τῆς ἁμαρτίας, τὸν ὁδήγησε ἀναπότρεπτα στὸ θάνατο, ἀφοῦ «τά ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος»[3]. Ἡ αὐτονομία τῆς ἐπιθυμίας του τὸν ὁδήγησε στὴν ἁμαρτία, στὴν ἐκδίωξη τῆς ἀγαθῆς καὶ δίκαιης Σεραϊνώς, καὶ κατόπιν τούτου στὴν ἀπόρριψή του ἀπὸ τὴ Χριστιανικὴ κοινότητα τοῦ νησιοῦ του, ποὺ τοῦ ἄλλαξε τὸ ὄνομα μὲ τὸ παρατσούκλι «Καραχμέτης» καὶ φυσικὰ στὸν ἀναπότρεπτο αἰώνιο θάνατο. Αὐτὸς σύναψε βίαια γάμο μὲ τὴν ὀρφανὴ καὶ πτωχὴ γειτόνισσά του τὴ Λελούδα, μὲ τὴν ὁποία ἀπέκτησε ἀργότερα ἀπογόνους. Ἡ Σεραϊνὼ ἀποδέχθηκε χωρὶς πίκρα τὴν ἀπόφαση τοῦ συζύγου της, ἀφοῦ ὑποτάχθηκε σ' αὐτόν, ὅπως ἡ Ἐκκλησία μας στὸ Χριστό μας. Καί, ὅταν ἐκεῖνος τὴν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι, ἐκείνη ὑπάκουη ἕως θανάτου τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς ἐπιτρέψει νὰ μείνει μαζί του μόνο καὶ μόνο, γιὰ νὰ τοῦ ἀναθρέψει τὰ παιδιά. Ἡ γαμήλια σχέση της μὲ τὸν Κουμπῆ μετασχηματίσθηκε σὲ σχέση ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, σχέση ἀκατάλυτη, τὴν ὁποία καμία δύναμη, κανεὶς νόμος, κανένα γεγονὸς δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κλονίσει. Δὲν ἀποτέλεσε ἡ ἀπόφασή της αὐτὴ πράξη μόνο αὐτοθυσίας, ἀλλὰ βίωση τῆς ὑπακοῆς στὸν ὑπέρτατο βαθμό, καὶ ἔτσι δέχθηκε τὸν ἔπαινο καὶ αὐτοῦ τοῦ πρώην συζύγου της, ποὺ τῆς εἶπε: «Ὁ Θεὸς σὲ φωτίζει νὰ φέρεσαι ἔτσι, ἁγία ψυχή»!

Ἡ Σεραϊνὼ ἔζησε δώδεκα περίπου χρόνια, ὄχι σὰν κυρία, ἀλλὰ σὰν ὑπηρέτρια, στὸ σπίτι της ἀνατρέφοντας τὰ παδιὰ τοῦ πρώην συζύγου της μὲ ἄφατη στοργὴ καὶ ἀγάπη. Αὐτὴ τὴν ἁγία βιοτή της τὴ βράβευσε ὁ δικαιοκρίτης Θεός μας καὶ στὴν ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων της, βρέθηκαν αὐτὰ νὰ ἐκπέμπουν ἄρρητη εὐωδία, σημεῖο εὐαρεσκείας της στὸ Θεό μας καὶ ὑπερνικήσεως τῆς φθορᾶς, ἀφοῦ οἱ Ἄγγελοί Του θαυμάζοντές την τὴν ὁδήγησαν πρὸς τὴν ἀφθαρσία.

Ἀπόσπασμα διηγήματος: «Ὁ γάμος τοῦ Καραχμέτη»

Ἡ Σεραΐνα ἐπέζησε δέκα ἢ δώδεκα ἔτη, ὅσα ἤρκουν διὰ ν' ἀναθρέψη τὰ τέκνα τοῦ Κουμπῆ. Ἀνεπαύθη κι ἐτάφη ἔξωθεν τοῦ ναΐσκου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, σιμὰ εἰς τὴν πελωρίαν κοκκινομορέαν καὶ παρακάτω ἀπὸ τὸν τεράστιον σχοῖνον, κυρτὸν ἐν εἴδει καλύβης καὶ ἀποστάζοντα δάκρυ λιβάνου, καὶ ἀντικρὺ εἰς τὴν ὡραίαν καὶ τόσον ζωηρὰν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνωφλίου τοῦ ναοῦ. Ὅταν ἐπῆγαν μετὰ τρία ἔτη νὰ σκάψουν διὰ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων της, λεπτὸν θεσπέσιον ἄρωμα ὡς βασιλικοῦ, μόσχου καὶ ῥόδου ἅμα, ἀνῆλθεν εἰς τοὺς μυκτῆρας τοῦ ἱερέως, τοῦ σκάπτοντας ἐργάτου, τῆς Λελούδας καὶ δύο ἄλλων παρισταμένων γυναικῶν.

Τὰ κόκκαλά της εἶχον εὐωδιάσει.

2. Ὁ «φτωχὸς» Ἅγιος

Ἡ μεσαιωνικὴ πόλη τῆς Σκιάθου βρίσκεται σὲ ἕνα τεράστιο ἀπόκρημνο βράχο ποὺ παρεῖχε ἀσφάλεια στοὺς κατοίκους ἀπὸ τὶς πειρατικὲς καὶ ἐχθρικὲς ἐπιδρομές. Ὁ βράχος αὐτὸς ἑνωνόταν μὲ τὸ νησὶ μὲ μιὰ ξύλινη γέφυρα, ποὺ ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις ἄνοιγε καὶ ἔκλεινε. Βρίσκεται στὸ βορειοανατολικὸ ἄκρο τῆς Σκιάθου καὶ εἶναι ἐκτεθιμένη στοὺς ἰσχυροὺς βοριάδες. Ὅταν ὁ κίνδυνος τῶν πειρατῶν ἔπαυσε νὰ ὑπάρχει οἱ κάτοικοί της τὴν ἐγκατέλειψαν καὶ ἔκτισαν μιὰ νέα πόλη σὲ εὐλίμενη περιοχή, ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται μέχρι σήμερα.

Ἔξω ἀπὸ τὸ Κάστρο οἱ κάτοικοι καλλιεργοῦσαν τὴ γῆ καὶ ἔβοσκαν τὰ κοπάδια τους. Ἕνας ἁπλὸς αἰγοβοσκὸς σὲ κοντινὴ περιοχὴ μὲ τὸ Κάστρο ἦταν καὶ ὁ ἀνώνυμος Φτωχὸς Ἅγιος, ποὺ περιγράφει τόσο ὡραῖα ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης στὸ ὁμώνυμό του διήγημα. Ὁ Φτωχὸς αὐτὸς Ἅγιος, «ποὺ δοξολογιὰ δὲν ἔχει» κατὰ τὸν μεγάλο αὐτὸ λογοτέχνη, προσομοιάζει μὲ τὸν Καλὸ Ποιμένα τῶν προβάτων, τὸ Χριστό μας, ὁ ὁποῖος «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων»[4]. Ἦταν ἕνας ἀνιδιοτελής, ἁγνὸς καὶ ἡρωϊκὸς βοσκός, ὁ ὁποῖος μαρτύρησε, γιὰ νὰ σώσει τοὺς συνανθρώπους του.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Φτωχὸς αὐτὸς βοσκὸς ἔστειλε τὸν παραγιό του μὲ ποσότητα γάλακτος στὸ Κάστρο δίνοντάς του συμβουλὲς γιὰ τὸ πῶς νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὴ γέφυρα, γιὰ νὰ μπεῖ μέσα στὴν πόλη. Ὁ ἴδιος ἔμεινε πίσω, γιὰ νὰ προσέχει τὰ ζῶα. Κάποια στιγμὴ παρουσιάσθηκαν μπροστά του δύο ἄγνωστοι ποὺ μιλοῦσαν μιὰ ἀκατανόητη γλῶσσα μὲ λίγες ἑλληνικὲς λέξεις καὶ κατάλαβε ὅτι ζητοῦσαν νὰ μάθουν τὸ δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ Κάστρο. Πρόθυμα τοὺς ἔδειξε, ἀλλὰ ὅταν μετὰ ἀπὸ λίγο παρουσιάσθηκαν καὶ ἄλλοι μὲ τὴν ἴδια ἀμφίεση ὑποψιάσθηκε ὅτι πιθανὸν νὰ ἦσαν πειρατὲς καὶ ἀπὸ τὸ φόβο του κρύφθηκε. Γνωρίζοντας καλὰ τὰ μονοπάτια καὶ φοβούμενος ὅτι αὐτοὶ εἶχαν σκοπὸ νὰ λεηλατήσουν τὸ Κάστρο «δι' ἄλλης ὁδοῦ»[5] ἔσπευσε νὰ ἀναγγείλει τὴν ἄφιξή τους στοὺς συντοπίτες του. Ἔτρεχε νὰ προλάβει, γιὰ νὰ μὴ κατεβάσουν ἐκεῖνοι τὴ γέφυρα καὶ μποῦν μέσα οἱ πειρατές. Μὲ πολὺ ἀγωνία κατάφερε νὰ περάσει τὸ μήνυμα στὸ φρουρό, ποὺ δυσπιστοῦσε στὰ λόγια του καὶ μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα ἔσπευσε πάλι νὰ ἀπομακρυνθεῖ καὶ νὰ ἐπιστρέψει στὸ κοπάδι του, τὸ ὁποῖο ὅμως, στὸ μεταξύ, εἶχε γίνει τροφὴ τῶν ληστῶν. Αὐτοὶ προσπαθώντας νὰ βροῦν ἐξήγηση στὸ γιατὶ ἡ γέφυρα δὲν κατέβαινε, γιὰ νὰ μποῦν στὸ κάστρο καὶ ὅταν συνειδητοποίησαν ὅτι αὐτὸς μόνο γνώριζε τὴν ἄφιξή τους ἐκεῖ τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν κατακρεούργησαν. Στὸν τόπο ποὺ ξεψύχησε ὁ Φτωχὸς αὐτὸς Ἅγιος ἀναδυόταν γιὰ χρόνια πολλὰ μιὰ εὐωδία ἄρρητη, ἀπόδειξη τρανὴ τῆς ἁγιωσύνης του καὶ τοῦ στεφανώματος τῆς ἀθλήσεώς του.

Ἀπόσπασμα διηγήματος: «Ὁ Φτωχὸς Ἅγιος»

...Ἀπήχθη μεταξὺ τῶν ἐρεικῶν καὶ σχοίνων, ὅπου δειλὰ ἀνθύλλια ἐποίκιλλον τὸν πράσινον ἐαρινὸν τῆς γῆς τάπητα· ἐκεῖ τόν ἔσυραν οἱ Ἀγαρηνοὶ ἀλαλάζοντες κι ἐκεῖ ἔλουσε μὲ τὸ αἷμά του τὰ ἄνθη καὶ τοὺς χλωροὺς κλάδους, καὶ ζέον ρεῖθρον ἐκοκκίνισε τὴν γῆν, ἥτις εὐμενὴς τὸ ἐδέχθη, ἡ δὲ αὔρα πραεῖα ἀνέλαβεν ἐπὶ πτίλων τὴν πνοήν του, κι ἐκεῖ ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τὸν παραδείσιον, πτωχὸς αἰπόλος! μιμηθεὶς τὸν Ποιμένα τὸν καλόν, τὸν τιθέντα τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων.

Καὶ ὕστερον, πῶς νὰ μὴ μοσχοβολᾶ τὸ χῶμα;

3. Ὁ Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος

Ὁ Κωνσταντῆς ἦταν ἕνας Σκιαθίτης ναύτης, παντρεμένος μὲ ἕνα παιδί, ποὺ ταξίδευε στὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ νὰ πουλήσει προϊόντα τῆς πατρίδος του, ἐλιές, λάδι, κρασί, σῦκα καὶ σταφίδες. Κοντὰ στὸ καΐκι του σκοτώθηκε κάποιος Τοῦρκος καὶ ὁ ἄκακος καὶ ἀθῶος Κωνσταντῆς συνελήφθη καὶ βασανίσθηκε. Ὁ Τοῦρκος κριτής, ποὺ δὲν εἶχε ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸν Κωνσταντῆ τὸν ἐξανάγκαζε νὰ τουρκεύσει, γιὰ νὰ τοῦ χαρίσει τὴ λευτεριά του. Ὁ νεαρὸς Σκιαθίτης ναυτικὸς ἀρνήθηκε μέχρι τέλους καὶ φρικτὰ βασανίσθηκε. Ὅταν τὸν ὁδηγοῦσαν στὴν κρεμάλα, τοῦ θύμιζαν τὴ γυναίκα του καὶ τὸ παιδί του, γιὰ νὰ τὸν εὐαισθητοποιήσουν καὶ νὰ τὸν κάνουν νὰ ἐξωμόσει. Ἐκεῖνος ὅμως λέγοντας «Μνήσθητί μου, Κύριε», ὅπως ἄλλοτε στὸ Γολγοθᾶ ὁ εὐγνώμονας Ληστής, δέχθηκε τὸ θάνατο, γιὰ νὰ μὴ προδώσει τὴν πίστη του καὶ τὸ ἅγιο βάπτισμά του.

Ἀπόσπασμα Διηγήματος: «Ἡ χήρα τοῦ Νεομάρτυρος»

Ὁ δήμιος ἔσυρε τὸ σχοινίον.
- Θὰ γίνης Τοῦρκος;
-Ἡ τελευταία ὥρα σου!
-Ὄχι! Δὲν κολάζω τὸν νονό μου!
Ὁ δήμιος ἡτοίμασε τὴν θηλειάν.
-Σῦρε λοιπὸν εἰς τὸν Ἅδην, ἄπιστε!
-Μνήσθητί μου, Κύριε!...

Καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά, ὁ νέος ἤσπαιρε ρεμάμενος εἰς τὴν ἀγχόνην.

Μετὰ τρία ἔτη οἱ ναυτικοί, οἱ παλαιοὶ γείτονες τοῦ πλοίου τοῦ Ματαρώνα παρὰ τὴν ἀποβάθραν τῆς Σταμπούλ - ἐξ ὧν πολλοὶ κατήγοντο ἐκ Ῥόδου-, οἵτινες ἐγνώριζον τὴν ἀθωότητα τοῦ νεαροῦ πλοιάρχου Κωνσταντῆ, καὶ εἶχον μάθει ἐν καιρῷ ποὺ ἀκριβῶς εἶχε ταφῆ τὸ λείψανόν του, ἐπῆγον κρυφίως εἰς τό νεκροταφεῖον τῶν καταδίκων καὶ ἀνέσκαψαν τὸν τάφον. Τὰ κόκκαλα τοῦ Κωνσταντῆ, κατακίτρινα, ἐμοσχοβολοῦσαν ὡσὰν ἀπὸ ρόδα καὶ βασιλικόν.

Σημειώσις:

1. Ματθ. στ´ 10, **2.** Α´ Κορινθ. στ´ 9-10, **3.** Ρωμ. στ´ 23, **4.** Ἰωάν. ι´ 11, **5.** Ματθ. β´ 12.

Ἀναγκαστική ἀνταλλαγή τῶν πληθυσμῶν τοῦ Θρακικοῦ Ἑλληνισμοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐξάλλου κατεῖχε ἡ Ἑλλάδα δυνάμει τῆς Συνθήκης τῶν Σεβρῶν (1920).

Ὁ ἀπολογισμὸς ὅλων αὐτῶν τῶν ἀσύλληπτων γεγονότων, τὰ ὁποῖα βίωναν ὡς ἀπόλυτη «κόλαση» οἱ Ἕλληνες τῆς «καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς», ὑπῆρξε τραγικὸς καὶ ὀλέθριος, ἀφοῦ περίπου 250.000 Ἀνατολικοθρακιῶτες καὶ σχεδὸν 1.300.000 Μικρασιάτες, Πόντιοι καὶ Ἀνατολικορωμυλιῶτες πρόσφυγες ἐκτοπίστηκαν καὶ ἐκπατρίστηκαν ἀπὸ τὶς πατρογονικὲς ἑστίες τους, ἀπὸ τὴν «Πατρίδα», ὅπως συνήθιζαν νὰ λένε μὲ σπαραγμὸ καὶ πόνο ψυχῆς μέχρι καὶ στὰ βαθιὰ γεράματά τους, μέχρι καὶ τὸν θάνατό τους.

Οἱ πρόσφυγες Ἕλληνες τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης ἀγκάλιασαν τὴν νέα τους πατρίδα στὴν κυρίως Ἑλλάδα, ποὺ τὴν ἀγάπησαν καὶ τὴν πόνεσαν ὅπως τὴν Ἀνατολικὴ Θράκη καὶ τὴν Ἀνατολικὴ Ρωμυλία. Δούλεψαν σκληρὰ καὶ ἀγόγγυστα, μεταλαμπάδευσαν τὸν πολιτισμό τους, πρόκοψαν καὶ ἀνέστησαν τὶς ἀλησμόνητες πατρίδες τους φυτεύοντας μὲ τὶς ἴδιες ὀνομασίες, γιὰ νὰ μὴ λησμονηθοῦν ποτέ, νέους οἰκισμοὺς καὶ κωμοπόλεις ὅπως: Νεοχώρι, Νέος Σκοπὸς (Σερρῶν), Νέα Πέτρα, Νέα Μήδεια, Νέα Καλλίπολη, Νέα Μάλγαρα, Σαράντα Ἐκκλησιές, Νέα Μάδυτος, Νέα Ἀγχίαλος, Στενήμαχος, Νέα Μάκρη, Νέα Πέραμος, Νέα Ἀδριανὴ κ.ἄ.

Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖο ὅτι οἱ βασανισμένοι πρόγονοί μας ὡς τελευταία ἐπιθυμίας τους εἶχαν πρὶν πεθάνουν νὰ φιλήσουν τὸ χῶμα τῆς πατρώας γῆς καὶ ὅταν πεθάνουν νὰ λάβουν μαζί τους στὸν τάφο λίγο χῶμα ἀπὸ τὴν ἀλησμόνητη καὶ λατρευτὴ γενέτειρά τους, ὅπου εἶδαν τὸ πρῶτο φῶς τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ γραφεῖ στὴν μαρμάρινη ταφόπλακά τους τὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ ἢ τῆς πόλεώς τους, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχαν λησμονήσει καὶ ἔφευγαν ἀπὸ τὸν μάταιο καὶ ἄδικο τοῦτο κόσμο μὲ τὸ μαράζι τῆς ἀπώλειάς τους.

Ἡ γραφὴ αὐτὴ ἂς εἶναι «εἰς μνημόσυνον αἰώνιον» τῶν βιαίως καὶ ἀδίκως ἐκτοπισθέντων καὶ ἐκπατρισθέντων προσφύγων ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης καὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, καὶ προσήκει νὰ ἔχει ὡς κατακλεῖδα τοὺς λόγους τοῦ ἀοίδιμου λόγιου καὶ φιλόμουσου μεγάλου Θράκα Πολυδώρου Χριστοδούλου: «Περνοῦν στὴν ἀντίπερα ὄχθη τοῦ Ἕβρου, ὅπου τούς προσμένει ἕνας ἀδελφὸς λαός. Λουλουδίζουν φθινοπωρινὰ τὰ ξεροτόπια καὶ οἱ πλαγιὲς χαμογελοῦν. Ξεπροβάλλουν πολιτεῖες ἄλλες, ἄγνωστες, πανάρχαιες, βυζαντινές, χωριὰ καὶ τοπία συγγενικὰ καὶ χαμόγελο καὶ ἀγκαλιὰ ζεστή. Εἶναι ἡ ἐλεύθερα Θράκη. Ἐδῶ παιδιά, φωνάζει ὁ παπα-Μανώλης, ὁ παπὰς κι ὁ δάσκαλος στοὺς συντοπίτες του -ξεζέψτε καὶ λύστε τοὺς ζυγούς, ἐδῶ θὰ χτίσουμε ξανὰ τὶς ὀρφανὲς καὶ χαμένες μας πατρίδες. Καρτερεῖτε».

Ἀφιεροῦται στὴν Ἱερὰ Μνήμη τῶν προπατόρων μου: Ἰωάννου καὶ Μαγδαληνῆς Σιδηρᾶ ἐξ Ἀνατολικῆς Θράκης, καὶ Νικολάου καὶ Εἰρήνης Τζιμοτούδη ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας. Αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη.

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΚΑΡΑΟΥΛΑΝΗ Ἀν. Καθηγητοῦ Α.Π.Θ. «Σωστὴ διατροφὴ καὶ ὑγεία» Ἀθήνα 2012 σελ. 166.

Πρόκειται γιὰ ἕνα καθαρὰ ἐπιστημονικὸ σύγγραμμα, τὸ ὁποῖο ὅμως α) δὲν ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι κανεὶς ἐπιστήμονας γιὰ νὰ τὸ διαβάσει καὶ β) εἶναι χρήσιμο καὶ ἀναγκαῖο γιὰ κάθε ἄνθρωπο, γιὰ κάθε οἰκογένεια καὶ ὄχι μόνο γιὰ ἐπιστήμονες.

Γιατί χρειαζόμαστε τὴν τροφή; Βασικὰ γιὰ δύο λόγους: Γιὰ νὰ πάρουμε **δομικὸ ὑλικὸ** γιὰ τὸ σῶμα μας καὶ τὰ ὄργανά του· καὶ γιὰ νὰ πάρουμε καὶ **ἐνέργεια** γιὰ τὴν κίνηση καὶ τὶς δραστηριότητές μας. Καὶ αὐτὰ τὰ παίρνουμε μὲ τὴ διατροφή. Τὸ θέμα ὅμως παρουσιάζει πολλὲς πλευρὲς καὶ ἀπόψεις, τὶς ὁποῖες ὁ σ. παραλαμβάνει καὶ ἐξαντλεῖ μία - μία. Ἕνα κεφάλαιο εἶναι οἱ χημικὲς ἐκεῖνες οὐσίες ποὺ ἔχει ἀνάγκη ὁ ὀργανισμός: 1) Ὑδατάνθρακες: Ἄμυλο, σάκχαρο, ἄλλες γλυκαντικὲς οὐσίες. 2) Λίπη: Λιπαρὰ ὀξέα κεκορεσμένα, ἀκόρεστα. 3) Πρωτεΐνες, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀμινοξέα. Τοὺς ὑδατάνθρακες καὶ τὰ λίπη τὰ χρειαζόμαστε περισσότερο γιὰ ἐνέργεια, τὶς πρωτεΐνες περισσότερο γιὰ δομικὸ ὑλικὸ τοῦ σώματός μας.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὲς τὶς οὐσίες ποὺ χρειαζόμαστε σὲ μεγάλη ποσότητα, ὑπάρχουν ἄλλες σὲ ἐλάχιστη ποσότητα στὶς τροφές μας, ἀλλὰ ἀπαραίτητες γιὰ τὴ ζωή μας, καὶ αὐτὲς ἀποτελοῦν ἕνα μακρὺ κατάλογο. Τέτοιες εἶναι: 1) ἀνόργανα στοιχεῖα: Σίδηρος, γιὰ τὸ αἷμα μας. Ἀσβέστιο, γιὰ τὰ ὀστὰ μας. Νάτριο καὶ χλώριο (ἁλάτι) γιὰ τὴ ρύθμιση τῆς πίεσής μας, ἀλλὰ καὶ γὰ τὴ νοστιμάδα τῶν φαγητῶν μας. Ἰχνοστοιχεῖα: (Κοβάλτιο, χαλκός, χρώμιο, φθόριο). 2) Βιταμῖνες: βιτ. Α (γιὰ νὰ μὴ τυφλωθοῦμε) βιτ. B_1 (γιὰ νὰ μὴ πάθουμε Beri - Beri) βιτ. B_2 B_6, B_{12} κ.λπ., βιτ. C γιὰ νὰ μὴ πάθουμε σκορβοῦτο, βιτ. D γιὰ τὰ ὀστά μας, βιτ. Ε γιὰ τὴν γονιμότητα, βιτ. Κ γιὰ τὴν πήξη τοῦ αἵματος, ὅταν χρειάζεται. Καὶ κάποιες ἶνες καὶ μεμβράνες ποὺ δὲν ἔχουν θρεπτικὴ ἀξία, βοηθοῦν ὅμως στὴ λειτουργία τοῦ ἐντέρου. Γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς οὐσίες τὸ βιβλίο ἔχει λεπτομερεῖς πίνακες μὲ ἀριθμητικὲς τιμὲς τῶν ποσοστήτων ποὺ χρειαζόμαστε.

Αὐτὰ ὡς πρὸς τὶς ἀναγκαῖες οὐσίες. Φυσικὰ δὲν τρῶμε ποτὲ χημικὲς οὐσίες, τὶς παίρνουμε ἀπὸ τὶς **τροφές**. Ἄλλο κεφάλαιο τώρα οἱ τροφές. Τὶ τρόφιμα χρησιμοποιοῦμε καὶ τὶ περιέχουν αὐτὰ ἀπὸ τὶς οὐσίες ποὺ χρειαζόμαστε; Ἀπὸ ποῦ παίρνουμε ὑδατάνθρακες; Ἀπὸ τὸ σιτάρι, ἀπὸ ὅλα τὰ δημητριακά, ἀπὸ τὶς πατάτες κ.ἄ.. Ἀπὸ ποῦ παίρνουμε λίπη; Ἀπὸ τὶς ἐλιές, ἀπὸ τὸ γάλα, ἀπὸ τὸ κρέας κ.ἄ. Καὶ πρωτεΐνες παίρνουμε ἀπὸ τὸ κρέας, τὰ ψάρια, τὰ προϊόντα γάλακτος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ὄσπρια. Οἱ πρωτεΐνες βέβαια τῶν ὀσπρίων εἶναι πολὺ κατώτερες σὲ ποιότητα, καὶ ποσότητα ἀπὸ τοῦ κρέατος, ἀλλὰ τρώγοντας κανεὶς ὄχι μόνο ἑνὸς εἴδους, ἀλλὰ διαφόρων εἰδῶν ὄσπρια, καλύπτει κατὰ κάποιον τρόπο καὶ τὶς ἀνάγκες σὲ πρωτεΐνες.

Ἀπὸ τὰ ἀνόργανα στοιχεῖα τώρα ὁ σίδηρος περιέχεται στὸ κρέας, τὸ ἀσβέστιο καὶ ὁ φωσφόρος στὸ γάλα, τὸ νάτριο καὶ τὸ χλώριο στὸ ἁλάτι ποὺ παίρνουμε ἀπὸ τὶς ἁλυκές. Ἀπὸ τὶς βιταμῖνες πάλι ἡ Βιτ. Α στὰ λαχανικὰ καὶ στὸ μουρουνέλαιο ἡ βιτ. B_1 στὸ ψωμὶ καὶ ἄλλες τροφές, ἡ βιτ. C στὰ πορτοκάλια καὶ στὶς ντομάτες, ἡ βιτ. Ε στὰ ἀβγά.

Ἂς ρίξουμε τώρα μιὰ ματιὰ στὴν ἑβδομαδιαία διατροφή μας. Θὰ δοῦμε ὅτι τρῶμε: Ψωμί (ὑδατάνθρακες καὶ βιτ. B_1), τυρί (πρωτεΐνη), πατάτες (ὑδατάνθρακες) τομάτες (βιτ. C), ἀβγὰ (πρωτεΐνη λίπος καὶ βιτ. Ε), γάλα (πρωτεΐνη, λίπος καὶ βιτ. Α) κρέας καὶ ψάρι (πρωτεΐνες) ὠμὰ λαχανικὰ (βιτ. Α), πορτοκάλια καὶ ἄλλα φροῦτα (βιταμῖνες) Δύο ἰδιαίτερα χρήσιμες ὁμάδες ἀποτελοῦν τὰ προϊόντα γάλακτος καὶ τὰ ὠμὰ λαχανικά.

Ἄλλα θέματα ποὺ πρέπει νὰ ἔχει ὑπ' ὄψι του ὁ καταναλωτὴς εἶναι οἱ ἀλλοιώσεις καὶ οἱ ἀπώλειες συστατικῶν ποὺ παθαίνουν τὰ τρόφιμα μὲ τὸ μαγείρευμα καθὼς καὶ μὲ τὴν ἀποθήκευση, τὸν χρόνο, τὴ θέρμανση, τὴν ψύξη κ.λπ.

Ἄλλο θέμα ποὺ ἀντιμετωπίζει ὁ σ. εἶναι οἱ ἰδιαίτερες διατροφικὲς ἀνάγκες τῶν διαφόρων ὁμάδων τοῦ πληθυσμοῦ. Τῆς ἐγκύου, τῆς θηλάζουσας, τοῦ βρέφους, τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, τοῦ γέρου, τοῦ ἀθλητοῦ. Δὲν μπαίνει βέβαια αὐτὸ τὸ σύγγραμμα σὲ δίαιτες ἐπὶ διαφόρων **παθήσεων**. Ἀναφέρει ὅμως τοὺς κινδύνους ἀπὸ τὴν ἀνεπαρκὴ τροφὴ καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν πολυφαγία. Μιὰ ἁπλὴ συμβουλὴ δίνει γιὰ τοὺς παχεῖς ποὺ θέλουν ν' ἀδυνατίσουν: Νὰ τρῶνε τὸ μισὸ φαγητὸ ἀπὸ αὐτὸ ποὺ τοὺς σερβίρουν.

Μιλᾶ καὶ γιὰ τὴ **νηστεία**, ποὺ εἶναι ἀχώριστο συστατικὸ τῆς πίστεώς μας. Ἡ λογικὴ νηστεία εἶναι καὶ στὴν ὑγεία ὠφέλιμος.

Θ. Κετσέας

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἔτος ΛΓ´, Ἀριθμ. 14/10 Ἀπριλίου 2015

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ – ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΣΑΛΠΙΓΞ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, Διμηνιαῖον Ὀρθόδοξον Χριστιανικὸν περιοδικόν, Ἱ. Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας. Μάϊος - Αὔγ. 2014. Φλώρινα.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ, Μηνιαῖον Ὀρθόδοξον Χριστιανικὸν περιοδικόν, Ὄργανον Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος. Σεπτ., Ὀκτ., Νοέμ., Δεκ. 2014. Ἰαν., Φεβρ.. 2015. Ἀθῆναι.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ, Μηνιαῖο Περιοδικὸ Ἑλληνορθόδοξης Μαρτυρίας. Ἔκδοση Χριστιανικῆς Στέγης Καλαμάτας. Ὀκτ., Νοέμ., Δεκ 2014. Ἰαν., Φεβρ. 2015. Καλαμάτα.

Ο ΣΩΤΗΡ, Δεκαπενθήμερο Ὀρθόδοξο Χριστιανικὸ περιοδικό, ὄργανο ὁμωνύμου Ἀδελφότητος Θεολόγων. Ἰαν. Φεβρο. Μαρτ. 2015. Ἀθῆναι.

ΤΟ ΑΠΟΚΟΥΡΟ, Τριμηνιαία ἐφημερίδα τοῦ Συνδέσμου Ἀποκουρητῶν Αἰτωλίας «Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός». Ὀκτ., Νοέμ, Δεκ. 2014.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ, Διμηνιαῖον Ἐθνικοθρησκευτικὸν φύλλον, ὄργανον τοῦ ὁμωνύμου Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ Συλλόγου. Ὀκτ. - Νοέμ - Δεκ. 2014. Ἰαν. - Φεβρ. Ἀθῆναι.

ΤΟ ΤΑΛΑΝΤΟ, περιοδικὸ ποὺ ἐκδίδεται ἀπὸ τὸ γραφεῖο Νεότητος Ἱ. Μ. Λαρίσης. Ἰούλ. - Αὔγ, Σεπτ. - Ὀκτ. 2014. Λάρισα.

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ. Σεπτ. - Ὀκτ., Νοέμ. - Δεκ., Ἰαν. - Μάρτ. 2015. Ἀθῆναι.

ΦΘΙΩΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΦΩΝΗ, Ἔκδοση Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος. Νοέμ. - Δεκ. 2014. Λαμία.

ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΠΗΡΟΥ, Διμηνιαῖον δελτίον ἐπικοινωνίας μελῶν καὶ φίλων τοῦ συλλόγου «Φίλοι τῶν ἀναπήρων». Ἰούλ - Αὔγ, Σεπτ, Ὀκτ. Δεκ. 2014. Χολαργός.

Προσκύνημα τῆς Π.Ο.Ε.

Ἡ Π.Ο.Ε. διοργανώνει προσκύνημα στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ στὸν Πόντο ἀπὸ 2 ἕως 9 Ἰουνίου 2015. Κρατήσεις θέσεων ἕως 15 Ἀπριλίου.

Πληροφορίες κ. Σαμωνᾶς τηλ. 2106211471, 6942688774

ΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΗΣ Π.Ο.Ε.

Συνεχίζονται σὺν Θεῷ αἱ ὁμιλίαι τῆς **«Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως» (Π.Ο.Ε.)** εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτῆς (**Κάνιγγος 10, Α´ ὄροφος**).

Τὴν Δευτέραν **20ὴν Ἀπριλίου** καὶ ὥραν **7:00 μ.μ.** θὰ ὁμιλήση ὁ **πρωτ. π. Ἄγγελος Ἀγγελακόπουλος** μὲ θέμα:

«Εἶναι ἐφικτὸ τὸ κοινὸ Πάσχα μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν;».

Παρακαλοῦνται τὰ μέλη τῆς Π.Ο.Ε. καὶ οἱ φίλοι τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», ὅπως παρακολουθήσουν αὐτήν.

ὈΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἑβδομαδιαία Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίς. Ἰδιοκτησία· «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις» (Π.Ο.Ε.), Κάνιγγος 10, 106 77 Ἀθῆναι, Τηλ. 210 38 16 206, ΦΑΞ 210 38 28 518. Ἐκδότης· Ἰωάννης Καρατζένης, Παναγίας Ἐλευθερωτρίας 51 Κηφισιά. Διευθυντὴς Συντάξεως· Γεώργιος Τραμπούλης, Θησέως 25, Νέα Ἐρυθραία (14671). Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου· Κωνσταντῖνος Μιχ. Σαμωνᾶς, Ἀμαδριάδος 15, Δροσιά. Τύποις «Ὀρθοδόξου Τύπου» (Θησέως 25, 14671 Νέα Ἐρυθραία, Τηλ. 210 81 34 951, ΦΑΞ 210 81 36 981).

Ἱστοσελὶς «Ο.Τ.»: www.orthodoxostypos.gr

Ἠλεκτρον. ταχυδρομεῖον: orthotyp@otenet.gr

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τὰς προσωπικὰς ἀπόψεις τῶν ἀρθρογράφων, οἱ ὁποῖοι καὶ φέρουν τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων.

Ἐὰν δὲν εὑρίσκετε τὴν ἐφημερίδα μας εἰς τὸ περίπτερόν σας, παρακαλοῦμεν νὰ τηλεφωνῆτε εἰς τὸν ἀριθμὸν 210-38.16.206, διὰ νὰ καλυφθῇ ἡ ἔλλειψις.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Θρησκευτικός Γραμματισμός: Ἑρμηνεῖαι καί Παρερμηνεῖαι

(3ον.–Τελευταῖον)

Τοῦ Δρ. Εὐαγγέλου Πεπέ

Θρησκευτικός γραμματισμός

Ἡ σύνδεση, ὅπως προαναφέρθηκε, τῶν ἐπικοινωνιακῶν δεξιοτήτων τῶν μαθητῶν μὲ τὴν ἀνάπτυξη τῶν κειμενικῶν τους δεξιοτήτων ὁδηγεῖ στὴν υἱοθέτηση μιᾶς κειμενικῆς προοπτικῆς στὴν ἐκπαίδευση καθιστώντας τὴν ἔννοια τοῦ γραμματισμοῦ συμβατὴ καὶ μὲ ἄλλα -πέραν τοῦ γλωσσικοῦ- γνωστικὰ πεδία, ὅπως αὐτὸ τῶν θρησκευτικῶν. Σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωση «τὸ κείμενο κατέχει καίρια θέση σὲ ὅλο τὸ ἀναλυτικὸ πρόγραμμα, διατρέχοντας διαφορετικὰ μαθήματα καὶ δραστηριότητες καὶ συνιστᾶ ἕνα κεντρικὸ ἄξονα ἀναφορᾶς, τόσο στὴ διδασκαλία ὅσο καὶ στὴ μάθηση»[20].

Ὁ λόγος, κατὰ συνέπεια, ἀποκτᾶ σημαίνοντα ρόλο καὶ στὴ θρησκευτικὴ ἀγωγή. Εἰδικότερα στὸν θρησκευτικὸ γραμματισμὸ ἡ κυριαρχία τοῦ λόγου στοχεύει «στὸ νὰ οἰκοδομήσει λογικὰ τὴ θρησκευτικὴ ἀγωγὴ τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἐφήβων μέσα ἀπὸ τὴν κατανόηση, τὴν ἑρμηνεία καὶ τὴν κριτική, καὶ δι' αὐτοῦ νὰ συμβάλει στὴν προσωπικὴ καὶ ἐλεύθερη συγκρότησή τους»[21].

Ἑπομένως, σύμφωνα μὲ τὸ νέο Πρόγραμμα ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγὴ τῶν μαθητῶν προϋποθέτει ἐκ μέρους τους μία λογικὴ προσέγγιση καὶ ἕνα κριτικὸ ἀναστοχασμὸ τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου ἐν γένει καὶ τῶν οἰκείων τους θρησκευτικῶν καταβολῶν. Αὐτό, βέβαια, συμβαίνει, διότι ἔτσι ἐπιτυγχάνεται ὁ βασικὸς στόχος τοῦ γραμματισμοῦ, ὁ ὁποῖος συμπυκνώνεται, κατὰ μία ἄποψη στὴν ἱκανότητα ἐλέγχου τῆς ζωῆς καὶ τοῦ περιβάλλοντος μέσῳ τοῦ λόγου, μὲ τρόπο ὀρθολογικό[22].

Ἡ κριτικὴ αὐτὴ προσέγγιση τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου ἐπιδιώκει νὰ ἀποκαλύψει τὶς ἐνδεχόμενες χρήσεις τῶν θρησκευτικῶν στοιχείων μὲ σκοπὸ τὴν ἄσκηση ἐξουσίας ἢ μία ἰδιότυπη θρησκευτικὴ χειραγώγηση, ὅπως ἀντίστοιχα ὁ κριτικὸς γραμματισμὸς στὴ γλώσσα ἐπιχειρεῖ νὰ ἀναδείξει γλωσσικὲς χρήσεις ποὺ προβάλλουν σχέσεις ἐξουσίας καὶ ἰδεολογίες τὶς ὁποῖες δὲν ἀντιλαμβάνονται οἱ ἄνθρωποι[23]. Στοχεύει, ἐπίσης, στὸ νὰ ἀναδείξει μία ἀλληλεπιδραστικὴ σχέση θρησκείας καὶ κοινωνίας καὶ νὰ καταστήσει τὰ ἄτομα ἱκανὰ ὄχι νὰ μαθαίνουν καὶ νὰ ἀναπαράγουν τὶς θρησκευτικὲς δομὲς οὔτε ἁπλῶς νὰ τὶς ἐλέγχουν ἀλλὰ καὶ νὰ τὶς διαμορφώνουν ἐξαρχῆς.

Ὁ στόχος, ἑπομένως, τοῦ θρησκευτικοῦ γραμματισμοῦ ἐπιτάσσει τὴν προσέγγιση τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς κριτικά, ὥστε νὰ ἀνταποκριθεῖ σ' αὐτὸ ποὺ καλεῖται «χειραφετητικὸ ἐνδιαφέρον». «Ἡ γνώση εἶναι ἀληθινή, ὅταν μᾶς ἐλευθερώνει ἀπ' ὅ,τι ὀνομάζεται "πρόσδεση στὸ παρελθόν". Χωρὶς αὐτὸ τὸ "χειραφετητικὸ ἐνδιαφέρον" οἱ ἀλήθειες ὁποιασδήποτε ἐπιστήμης καὶ γνώσης λειτουργοῦν στατικὰ καὶ ἐνδεχομένως χρησιμοποιοῦνται γιὰ ποικιλότροπη χειραγώγηση»[24].

Ἀναδεικνύονται, ἑπομένως, οἱ ἰδεολογικὲς καταβολὲς τοῦ κριτικοῦ γραμματισμοῦ γενικὰ καθὼς καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ θρησκευτικὸ φαινόμενο, ἡ θρησκευτικὴ πίστη, προσεγγίζεται ὡς κατεστημένη κοινωνικὴ δομή, μὲ κίνδυνο τὸν ὑποβιβασμό της σὲ ἰδεολογία. Μέσῳ τοῦ γραμματισμοῦ δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ χειραφέτηση τῶν μαθητῶν ἀπὸ τὴν καταπίεση τῶν ἰδεολογικοπολιτικῶν κατεστημένων, ἀλλὰ ἡ ἀντικατάστασή τους ἀπὸ μία νέα ἰδεολογικὴ πολιτικὴ πρόταση. Αὐτὴ ἡ πρόταση μπορεῖ, κατὰ τοὺς εἰσηγητές της, νὰ λύσει τὰ προβλήματα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου μέσῳ τῆς κριτικῆς θεώρησης, τῆς ἀντίστασης καὶ τῆς ἀπόρριψης.

Τό μοντέλο κριτικῆς θρησκευτικῆς ἐκπαίδευσης κατά τόν Andrew Wright

Στὸ πλαίσιο τοῦ εὐρύτερου εὐρωπαϊκοῦ προβληματισμοῦ γιὰ τὴ σύγχρονη θρησκευτικὴ ἐκπαίδευση ὁ Wright -ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὶς βασικὲς ἀρχὲς τῆς κριτικῆς παιδαγωγικῆς- εἰσηγεῖται τὸ μοντέλο τῆς κριτικῆς θρησκευτικῆς ἐκπαίδευσης, τὸ ὁποῖο εἶναι ἀπαρέγκλιτα βασισμένο στὸν θρησκευτικὸ γραμματισμό. Τὸ 2004 τὸ βρετανικὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας (British Government's Department for Education and Skills) σὲ συνεργασία μὲ τὴν Ἀρχὴ Προσόντων καὶ Ἀναλυτικῶν Προγραμμάτων (Qualifications and Curriculum Authority) δημοσιεύει Νόμο – Πλαίσιο γιὰ τὴ Θρησκευτικὴ Ἐκπαίδευση στὴ Βρετανία καὶ τὴν Οὐαλία (non – statutory Framework for Religious Education, DES/QCA 2004). Μέλος τῆς συντακτικῆς ὁμάδας εἶναι καὶ ὁ Wright[25].

Ὁ Νόμος – Πλαίσιο ἀναφέρει δύο βασικοὺς στόχους τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος, στοὺς ὁποίους θεμελιώνεται τὸ μοντέλο τῆς κριτικῆς θρησκευτικῆς ἐκπαίδευσης[26]. Οἱ δύο αὐτοὶ κεντρικοὶ στόχοι εἶναι ἡ μάθηση γιὰ τὴ θρησκεία (learning about religion) καὶ ἡ μάθηση ἀπὸ τὴ θρησκεία (learning from religion).

Ὁ Wright ὑποστηρίζει ὅτι οἱ στόχοι τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαίδευσης πραγματοποιοῦνται διαμέσου μιᾶς ἐξελικτικῆς πορείας δύο φάσεων: τῆς ἀπόκτησης τῆς γνώσης (learning about) καὶ τῆς ἀνάπτυξης δεξιοτήτων (learning from), ὥστε νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ προσωπικὴ ὁλοκλήρωση. Ἐπιπλέον, διευκρινίζει ὅτι ἡ μάθηση γιὰ τὴ θρησκεία πραγματοποιεῖται μέσῳ τῆς ἀντιπαράθεσης τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῆς οἰκείας θρησκευτικῆς παράδοσης καὶ τῆς θρησκευτικότητας τῶν θρησκευτικὰ διαφορετικῶν μαθητῶν. Οὐσιαστικὰ ὁ Wright προτείνει ἡ θρησκευτικὴ γνώση τῶν χριστιανῶν μαθητῶν τόσο γιὰ τὴ δική τους θρησκευτικὴ παράδοση ὅσο καὶ γιὰ τὶς ἄλλες θρησκευτικὲς παραδόσεις νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ προβληματισμοῦ ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὴ συνάντηση καὶ τὴν ἀνάδειξη τῶν διαφορετικοτήτων τους[27].

Στὸ ἴδιο κείμενο περιγράφεται, ἐπίσης, ὁ στόχος τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαίδευσης στὴ Φιλλανδία. Σύμφωνα μὲ τὸ Ἐθνικὸ Ἀναλυτικὸ Πρόγραμμα γιὰ τὴ Λυκειακὴ Ἐκπαίδευση (National Core Curriculum for Upper Secondary Schools) ἀναμένεται οἱ μαθητὲς νὰ ἀναπτύξουν πολιτισμικὸ - ἀντὶ τοῦ θρησκευτικοῦ- γραμματισμό, προβληματιζόμενοι καὶ τηρώντας κριτικὴ στάση ἀπέναντι στὶς ποικίλες θρησκευτικὲς παραδόσεις.

Ὑπὸ αὐτὸ τὸ πρῖσμα ἡ θρησκευτικὴ ἐκπαίδευση συρρικνώνεται καὶ χρησιμοποιεῖται ὡς ἐργαλεῖο πολιτισμικῆς κατανόησης. Συνεπῶς, οἱ θρησκεῖες προσεγγίζονται ὡς πεδία κοινωνικὸ – πολιτισμικῆς συνάντησης μεταξὺ ἀτόμων καὶ κοινωνιῶν καὶ ὄχι ὡς αὐταξίες[28].

Ὁ Wright θεωρεῖ ὅτι τὸ μοντέλο τῆς κριτικῆς θρησκευτικῆς ἐκπαίδευσης (Critical Religious Education) ἀνταποκρίνεται πιστότερα καὶ ἀποτελεσματικότερα στὶς σύγχρονες παιδαγωγικὲς ἀπαιτήσεις μιᾶς πολυπολιτισμικῆς κοινωνίας. Τὸ βασικὸ ἐπιχείρημά του εἶναι ὅτι στὸ περιγραφόμενο μοντέλο ἡ κριτικὴ θρησκευτικὴ ἐκπαίδευση θεμελιώνεται στὶς ἀρχὲς τῆς πνευματικῆς ἀκεραι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΠΟΥ ΗΣΑΝ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ

Περί ἐλεημοσύνης

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής Ἰωάννης γράφει στήν πρώτη του ἐπιστολή· «Ἀγαπητοί, ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστι, καί πᾶς ὁ ἀγαπῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται καί γινώσκει τόν Θεόν» (Α΄Ἰωάν. 4,7). Δηλαδή τί λέγει: «Ἀγαπητοί, ἄς ἀγαπᾶμε ὁ ἕνας τόν ἄλλον, διότι ἡ ἀγάπη στό Θεό ἔχει τήν ἀρχή της, καί ὁ κάθε ἕνας πού ἀγαπᾶ ἔχει γεννηθῆ ἀπό τόν Θεό καί γνωρίζει τόν Θεό».

Πῶς ὅμως θά δείξουμε τήν ἀγάπη στόν ἀδελφό μας; Ὅταν ὑπάρχη καλή διάθεση καί μέ μιά μικρή φιλανθρωπία, τό δίλεπτο τῆς χήρας «καί ἐλθοῦσα μία χήρα πτωχή ἔβαλε λεπτά δύο» (Μᾶρκ. ιβ΄ 42) εἶναι ὑπέρ ἀρκετό, γιά νά εὐχαριστήση τόν Κύριο «ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ἡ χήρα ἡ πτωχή αὕτη πλεῖον πάντων ἔβαλε τῶν βαλλόντων εἰς τό γαζοφυλάκιον» (Μᾶρκ. ιβ΄ 43). Ἡ καλή προαίρεσή της ἦταν ἀρκετή καί ἄς μή εἶχε χρήματα.

Γνωρίζουμε βέβαια πολύ καλά πόσο πολλαπλάσια μᾶς τά ἀποδίδει ὁ Κύριος.

* * *

Νά τί διαβάζουμε στόν βίο τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου **(12 Ἀπριλίου)**. Κάποια ἡμέρα, ἐνῶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος βρισκόταν στό μοναστήρι καί ἡσύχαζε στό κελλί του, πῆγε κάποιος φτωχός, πού εἶχε διασωθῆ ἀπό ναυάγιο, καί τοῦ διηγήθηκε τήν συμφορά του, παρακαλῶντας τον νά τόν ἐλεήση.

Αὐτός πού φαινόταν φτωχός δέν ἦταν ἕνας ἁπλός ἄνθρωπος, ἀλλά Ἄγγελος Θεοῦ καί παρουσιάσθηκε σέ σχῆμα πτωχοῦ, νά παρακαλῆ, γιά νά φανερώση σέ ὅλους τήν εὐσπλαγχνία καί τήν συμπάθεια τοῦ Ἁγίου. Τοῦ ἔδωσε λοιπόν ὁ Ἅγιος γιά ἐλεημοσύνη ἔξι νομίσματα.

Μετά ἀπό λίγο γύρισε πίσω καί ζήτησε καινούρια ἐλεημοσύνη. Ἔτσι πῆρε γιά δεύτερη φορά ἄλλα ἔξι νομίσματα. Ἐπέστρεψε καί τρίτη φορά καί δέν ἔφυγε χωρίς νά πάρη ἐλεημοσύνη, διότι ἀφοῦ δέν εἶχε ὁ Ἅγιος νά δώση ἄλλα νομίσματα, τοῦ ἔδωσε μέ μεγάλη προθυμία ἕνα ἀργυρό δοχεῖο τοῦ Μοναστηριοῦ. Εἶχε τόσο πολύ συμπάθεια ὁ τρισμακάριος πρός τούς φτωχούς.

Κάποτε ἔδωσε ἐντολή ὁ Ἅγιος στόν Σακελλάριο (οἰκονόμο) νά καλέση δώδεκα πτωχούς, γιά νά φᾶνε μαζί. Ἐνῶ κάθονταν στό τραπέζι, φαινόταν στόν Ἅγιο, καί μόνον σ' αὐτόν, ἕνας ἄνθρωπος παρά πάνω.

Τότε κάλεσε τόν Σακελλάριο καί τοῦ λέγει: «Δέν σοῦ εἶπα νά καλέσεις δώδεκα; Πῶς λοιπόν ἐσύ παρά τήν ἐντολή μου κάλεσες δεκατρεῖς;». Ὁ Σακελλάριος, ἐπειδή δέν ἔβλεπε τόν δέκατο τρίτο, ἔλεγε: «Πίστεψέ με, σεβαστέ Δέσποτα, ὅτι μόνον δώδεκα εἶναι».

Ὅταν σηκώθηκαν ἀπό τό τραπέζι, τούς μέν ἄλλους ἀπέλυσε ὁ Ἅγιος, τόν δέ δέκατο τρίτο, ἀφοῦ τόν ἔπιασε ἀπό τό χέρι, τόν ὡδήγησε στό κελλί του καί τοῦ λέγει: «Σ' ἐξορκίζω στήν μεγάλη δύναμη τοῦ Θεοῦ νά μοῦ φανερώσης ποιός εἶσαι καί ποιό εἶναι τό ὄνομά σου».

Ἐκεῖνος τότε ἀπάντησε: «Γιατί ρωτᾶς τό ὄνομά μου; Ἐγώ εἶμαι ὁ πτωχός ἐκεῖνος, πού μοῦ χάρισες τά δώδεκα νομίσματα καί τό ἀργυρό δοχεῖο, πού σοῦ ἔστειλε ἡ μητέρα σου Σύλβια μέ βρεγμένα ὄσπρια. Γνώριζε λοιπόν ὅτι, ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα πού πῆρα αὐτά, ὥρισε ὁ Κύριος νά γίνης ἀρχιερεύς τῆς ἁγίας του Ἐκκλησίας».

Τοῦ λέγει ὁ Γρηγόριος: «Ἀπό ποῦ ἐσύ τό γνωρίζεις;».

«Ἐγώ εἶμαι ἄγγελος Κυρίου Παντοκράτορος, τοῦ ἀπάντησε, καί γι' αὐτό τό γνωρίζω. Νά μή φοβᾶσαι, διότι ὁ Κύριος μέ ἔστειλε νά εἶμαι μαζί σου ἕως τό τέλος τῆς ζωῆς σου καί ὅ,τι θέλεις νά ζητήσης ἀπό τόν Θεό νά τό ζητήσης μέσῳ ἐμένα».

Τότε ὁ μακάριος προσκύνησε τόν ἄγγελο Κυρίου καί εἶπε: «Ἐάν γιά τήν μικρή αὐτή φιλανθρωπία, τόσο πολύ ἔλεος ἔδωσε ὁ Κύριος σέ μένα, ἆραγε πόσης δόξης θά ἀξιωθοῦν αὐτοί πού ἐφαρμόζουν τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς τους».

* * *

Ἕνα ὡραῖο περιστατικὸ ἀναφέρεται καὶ στὸν βίο τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου. Ὁ Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων Ἰωάννης ἦταν πολὺ φιλάργυρος καὶ δὲν διέθεται τὰ χρήματα τῆς Ἐπισκοπῆς γιὰ τοὺς πτωχούς. Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ Ἅγιος πῆρε μαζί του τὸν ὑποτακτικό του Πολύβιο καὶ πῆγε τὸ ἔτος 392 στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ Ἰωάννης μόλις τοὺς εἶδε χάρηκε πολὺ καὶ τοὺς παρεχώρησε κατάλυμα νὰ μείνουν. Κάθε μέρα δὲ τοὺς προσκαλοῦσε σὲ γεύματα, ὅπου τοὺς παρέθετε φαγητὰ καὶ ποτά, ἐνῷ οἱ πτωχοὶ πεινοῦσαν. Πρὸ αὐτῆς τῆς καταστάσεως ὁ Ἐπιφάνιος ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἰωάννη νὰ τοῦ δανείση ὅσα ἀργυρᾶ ἀντικείμενα καὶ κοσμήματα εἶχε. Ὁ Ἰωάννης τοῦ ἔδωσε τὰ καλλίτερα ποὺ εἶχε. Ὁ Ἐπιφάνιος ὅμως δὲν ἀρκέσθηκε σ' αὐτά.

–Ἐὰν ἔχης καὶ ἄλλα, τοῦ εἶπε, φέρε καὶ αὐτά, γιὰ νὰ δείξουμε φαντασία στοὺς φίλους μας!

Ὁπότε ὁ Ἰωάννης τοῦ ἔδωσε καὶ τὰ ὑπόλοιπα.

Ὅταν ὅμως ὁ ἅγιος τὰ πῆρε, κρυφὰ τὰ ἐπώλησε ὅλα καὶ τὰ χρήματα τὰ μοίρασε στοὺς πτωχούς. Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς κι ὁ Ἰωάννης ἄρχισε νὰ ζητᾶ ἀπὸ τὸν Ἐπιφάνιο τὰ δανεισθέντα. Ὁ ἅγιος τοῦ ἔλεγε νὰ κάνη ὑπομονὴ γιὰ λίγο καιρὸ ἀκόμη, προφασιζόμενος ὅτι δῆθεν εἶχε ἀκόμη φιλοξενουμένους ποὺ ἔπρεπε νὰ περιποιηθῆ.

Κάποια μέρα ἐνῶ βρίσκονταν στὸν ναὸ τοῦ Κυρίου, ποὺ ἐφυλάσσετο τὸ Τίμιο Ξύλο τοῦ Σταυροῦ ὁ Ἰωάννης ξαναζήτησε τὰ ἀντικείμενα.

– Θὰ σοῦ τὰ δώσω, Πάτερ, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Ἐπιφάνιος.

Ὁ Ἰωάννης τότε θύμωσε πολὺ καὶ τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ ἐξώρασο, λέγοντάς του:

–Ἐπιφάνιε, ἄδικε, δὲν θὰ βγῆς ἀπὸ δῶ, ἂν δὲν μοῦ ἐπιστρέψης τὰ ἀσημικά, ποὺ σοῦ ἔδωσα.

Ἐπὶ δύο ὧρες ὁ Ἰωάννης ὕβριζε τὸν ἅγιο μὲ σκληρὰ λόγια παρουσίᾳ πιστῶν. Ὁ Ἐπιφάνιος δὲν μιλοῦσε καθόλου. Μόνο, ὅταν ὁ Ἰωάννης κουράσθηκε νὰ ὑβρίζη ὁ ἅγιος τὸν ἐφύσηξε στὸ πρόσωπό του κι ἀμέσως ὁ Ἰωάννης ἐτυφλώθη.

Φόβος κατέλαβε ὅλους τοὺς παρισταμένους. Ὁ Ἰωάννης ἀμέσως ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ ἁγίου καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τὸν θεραπεύση. Πράγματι ὁ Ἐπιφάνιος τοῦ ἐθεράπευσε τὸν ἕνα ὀφθαλμό. Ὅταν ὁ Ἰωάννης τοῦ ἐζήτησε νὰ θεραπεύση καὶ τὸν ἄλλον, τοῦ εἶπε:

– Τοῦτο, δὲν εἶναι ἔργο δικό μου. Ὁ Θεὸς τὸν ἔκλεισε, ὁ Θεὸς τὸν ἄνοιξε. Καὶ ἔκανε ὅπως Ἐκεῖνος ἤθελε, γιὰ νὰ σωφρονισθοῦμε.

Ὁ Ἰωάννης ἀπὸ τότε ἄλλαξε συνήθειες κι ἔγινε ἐλεήμων.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ
19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2015

Ἀπόστολος: Πράξ. ε΄ 12 - 20
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. κ΄ 19 - 31
Ἦχος.– Ἑωθινόν: Α΄

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«Πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ρήματα τῆς ζωῆς ταύτης».

Σὲ κάθε ἐποχή, ἀλλὰ κυρίως στὴ δική μας, ποὺ τόσα ρεύματα ἔχουν διαπεράσει τὸν κόσμο καὶ συνεχίζουν νὰ κυκλώνουν τὴν οἰκουμένη, τίθενται δύο ἐρωτήματα.

α) Ἔχει λόγο ἡ Ἐκκλησία; καὶ β) ποιὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ λόγου - κηρύγματος ποὺ ἐὰν ἔχει, ὀφείλει νὰ καλλιεργεῖ ἡ Ἐκκλησία;

Ὄντως ἐρωτήματα, ποὺ κάνουν τοὺς ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας νὰ "βασανίζουν τὸ θέμα", ὥστε νὰ ἀπαντήσουν ὑπεύθυνα. Ὑπεύθυνα, δοθέντος ὅτι τοὺς τελευταίους καιρούς, παρὰ τὸ πλῆθος τῶν "κηρύκων", φαίνεται νὰ ἀπουσιάζει τὸ ριζοσπαστικὸ κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως καὶ νὰ ἐπέρχεται ἕνας συμβιβασμὸς πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, σὺν τὸ ὅτι ὁ θεσμὸς τῶν ἱεροκηρύκων δείχνει νὰ συρρικνώνεται δραματικά.

Ἂς ἀφήσουμε ὅμως τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ σκοπὸ ἔχουν νὰ καταργήσουν τὸ ζωντανό της κήρυγμα - παρὰ τὰ γλυκόλογα καὶ τοὺς "ἀδελφικοὺς ἀσπασμούς", καὶ ἂς μὴ λησμονοῦμε ὅτι σὲ κάθε ἐποχὴ καὶ ὁπουδήποτε ὑφίσταται ὁ "φιλοπρωτεύων Διοτρεφής" (Γ΄ Ἰωάν. 9), καὶ μὲ δέος ἂς ἀκούσουμε μέσῳ τοῦ Ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος τὸν Ἄγγελο Κυρίου. Τὸ λειτουργικὸ πνεῦμα ὅπου "διὰ νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, ἐξαγαγὼν τε αὐτοὺς (τοὺς Ἀποστόλους) εἶπε· πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ρήματα τῆς ζωῆς ταύτης" (Πράξ. ε΄ 19-20).

Μάλιστα! Στὰ δύο ἐρωτήματα, ἐὰν δηλ. ὑφίσταται κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ποιὸ τὸ περιεχόμενό του, μᾶς ἀπαντᾶ ὁ Θεὸς διὰ τοῦ ἁγίου Ἀγγέλου. Ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐδῶ μὲ διαφορετικὰ λόγια ἡ ἐντολὴ τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου μας: "πορευθέντες, μαθητεύσατε (=ἐκχριστιανίσατε), πάντα τὰ ἔθνη" (Ματθ. κη΄ 19).

Αὐτὴ ἐπίσης τὴν πραγματικότητα τὴν βλέπουμε στοὺς χρόνους ὅπου ἐπικρατοῦσε ὁ Νόμος. Ἐκεῖ ποὺ τὰ ἐκλεκτὰ πνεύματα τῶν Δικαίων καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ἐκήρυσσαν καὶ ἔλεγχαν, προφητεύοντας ταυτοχρόνως τὸν ἀναμενόμενο Μεσσία, καὶ φυσικὰ τὴν εὐλογημένη αὐτὴ πραγματικότητα, ποὺ βιώνει ἡ Ἐκκλησία στὸ Νόμο τῆς Χάριτος. Ἐκεῖ ποὺ τὸ λειτουργικὸ Σῶμα, μέσα στὸ Κυριακὸ Δεῖπνο δέχεται διὰ τοῦ θείου κηρύγματος τὸ μήνυμα τῆς ἐλπίδος. Τὴν βεβαιότητα τῆς νίκης ἐναντίον τοῦ θανάτου καὶ τοῦ διαβόλου.

Οὐδέποτε ὑπῆρξε ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία ὑποτίμησε τὸ πραγματικὸ κήρυγμα. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἀποτελεῖ τὸν ἀψευδῆ μάρτυρα αὐτῆς τῆς πραγματικότητος.

Ἐὰν κάπου ὑπῆρξε ὑποτίμησις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, δηλ. τοῦ κηρύγματος, ἐκεῖ ἐπῆλθε πνευματικὸς μαρασμὸς καὶ ἡ ἄγνοια τῆς ἀληθείας ὁδήγησε σὲ ἐπικίνδυνα μονοπάτια, σὲ πλάνες, σὲ αἱρέσεις καὶ τέλος σὲ αὐτὴν τὴν ἀποκοπὴ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξία. Δὲν εἶναι δὲ καθόλου τυχαῖο πὼς ὅταν κατὰ καιροὺς ξεσποῦν περιπέτειες ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὰ πρῶτα ποὺ τίθενται ἐν περιορισμῷ καὶ κατόπιν σὲ διωγμό, εἶναι αὐτὸ τὸ κήρυγμα. (Φυσικὰ ὅταν γίνεται λόγος περὶ κηρύγματος, ἐννοοῦμε τὸ γνήσιο, πατερικό, ἀπολογητικό, ἐλεγκτικό, ἀφυπνιστικὸ κήρυγμα συμφώνως πρὸς τὶς προδιαγραφὲς τῶν μεγάλων Πατέρων καὶ Διδασκάλων, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ καθημερινῆς βάσεως, οὐχὶ ἅπαξ ἀλλὰ καὶ δὶς τὴν ἡμέραν ἀρκετὲς φορές, ἐδίδασκαν τὸ ἐμπιστευθὲν εἰς αὐτοὺς χριστεπώνυμον πλήρωμα τῶν τοπικῶν τους Ἐκκλησιῶν).

Ἐκεῖνο ἐπίσης ποὺ εἶναι ἀνάγκη νὰ σημειωθεῖ, εἶναι πὼς τὶς πονηρὲς ἡμέρες ποὺ ζοῦμε, ὄχι μόνο τὸ αὐθεντικὸ ἐκκλησιαστικὸ κήρυγμα ὁλονὲν καὶ περισσότερον ὀλιγοστεύει, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἀναπτύσσεται τὸ νόθο καὶ ξένο πρὸς τὶς ἀρχές, τὰ δόγματα καὶ τὸν ἁγιαστικὸ (ἀσκητικὸ-ἡσυχαστικὸ) τρόπο ζωῆς, ποὺ ἀδιασπάστως οἱ ἅγιοι παραδίδουν ἀπὸ τὴν μία γενεὰ στὴν ἄλλη. Τὸ ἀποτέλεσμα τώρα τούτης τῆς καταστάσεως ὅλοι τὸ βιώνουμε. Εἶναι τὸ νὰ ἀκούωνται ἀπὸ ἐπίσημα χείλη ἀπόψεις, καὶ δὴ ἐκκλησιολογικές, ποὺ σὲ παλαιότερες ἐποχὲς οἱ ἐκφράζοντες καὶ ὑποστηρίζοντες παρόμοιες θέσεις θὰ ἐκκαλοῦνταν πρὸς ἀπολογίαν. Ἔτσι, σὺν τοῖς ἄλλοις, διαμορφώνεται ἕνα "ξύλινο κήρυγμα" ποὺ μπορεῖ νὰ ἀκούεται ὄχι μόνο σὲ χώρους αἱρετικῶν οἴκων, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ σὲ ἀλλοθρήσκους καὶ γιατί ὄχι καὶ σὲ συνάξεις ἀκόμα ἀθέων καὶ ἀπίστων, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ ἐνδιαφέρονται δῆθεν γιὰ τὴν "οἰκολογία" καὶ τὰ "κοινὰ προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητας".

Ὁπωσδήποτε ὅσοι ποιμένες ἔχουν συνείδηση τῆς ὑψηλῆς τους ἀποστολῆς, ὅσοι ἐπιτέλους πιστεύουν στὸν Θεό, γνωρίζουν ὅτι δὲν θὰ δώσουν λόγο σὲ ἀνθρώπους καὶ ἀνθρωπάκια ποικίλων θρησκευτικῶν καὶ πολιτικομματικῶν ἀποχρώσεων, ἀλλὰ στὸν ἴδιο τὸν Νικητὴ τοῦ θανάτου.

Γνωρίζουν ὅτι τὸ "λαλεῖτε" τοῦ ἀγγέλου πρὸς τοὺς Ἀποστόλους δὲν εἶναι κάτι ποὺ ἐπαφίεται στὴν διάθεση τοῦ ἐργάτου τοῦ ἀμπελῶνος, ἀλλὰ παράγγελμα ἐπιτακτικὸν πρὸς τοὺς ἰδίους ἀλλὰ καὶ πρὸς ὅσους βρίσκονται στὴν ἱερὰ ἀποστολὴ τῆς Ὀρθοδοξίας. Παράγγελμα πρὸς ὅσους λιτανεύουν τὸν σταυρὸν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ Χριστοκεντρικοῦ κηρύγματος.

Οἱ κήρυκες λοιπὸν τοῦ θείου λόγου δὲν ἔχουν παρὰ νὰ ἐμπνέονται ἀπὸ τὰ Βιβλικὰ κείμενα, νὰ ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὰ πατερικὰ ὁμιλητικὰ ἀριστουργήματα καὶ "εὐκαίρως ἀκαίρως" πρὸς κάθε κατεύθυνση νὰ σπείρουν δαψιλῶς τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ὄντας βέβαιοι ὅτι τὰ ἐμπόδια, ποὺ ἐφεξῆς θὰ ἀντιμετωπίσουν, δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἐπιβεβαίωση τοῦ ἔργου τους. Ἔργου μεστοῦ ἀπὸ τὴν εὐλογία τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ἂς μὴ λησμονοῦν δὲ ποτὲ οἱ αὐθεντικοὶ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου ὅτι "δὲν φοβᾶται ὁ λαγὸς τὴ βροντὴ τόσο, ὅσο φοβεῖται ὁ διάβολος τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ".

Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ κριτική εἰς τήν Ἀρχαίαν Ἑλληνικήν Θρησκείαν

ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΗΜΕΡΟΝ

*Τοῦ **πρωτ. π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου,** Ἐπικ. Καθ. Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ*

Β΄

Ὁ Εὐριπίδης (485- 406π.Χ.) ἀνήκει στούς τρεῖς κορυφαίους τραγικούς. Ἡ στάση τοῦ Εὐριπίδη ἔναντι τῆς ἀρχαίας θρησκείας ὑπῆρξε αὐστηρή. Στό ἔργο του "Βελλεροφόντης", σέ ἀποσπάσματα πού διασώθηκαν, ἀναφέρει: «Λένε ὅτι ὑπάρχουν θεοί στόν οὐρανό. Ὄχι, δέν ὑπάρχουν, ἐκτός ἄν θέλουμε, μέ τή μωρία μας νά ἐξακολουθοῦμε νά πιστεύουμε τούς ἀρχαίους μύθους». Καί ἀλλοῦ «θεοί πού κάνουν αἰσχρές πράξεις δέν εἶναι θεοί»(7).

Ὁ Ἀριστοφάνης (450-385 π.Χ.) ἀποτελεῖ τόν κορυφαῖο ἐκπρόσωπο τῆς ἀρχαίας κωμικῆς ποίησης. Ποιά ἦταν ἡ στάση του ἔναντι τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν θεῶν; Καθόλου θετική. Ἐπισημαίνει σχετικά ὁ καθηγητής R. Flacelière: «*τίς πιό πολλές φορές ὁ Ἀριστοφάνης μιλᾶ γιά τή θρησκεία μέ ἔλλειψη σεβασμοῦ καί παρουσιάζει τούς θεούς σάν γελοῖα πρόσωπα, ἀνάξια προσοχῆς*»(8).

Ὁ Ἀριστοτέλης (384-322 π.Χ.) ὑποστήριζε ὅτι τά λεγόμενα γιά τούς θεούς οὔτε ἀγαθά, οὔτε ἀληθῆ εἶναι, ἀλλά τυχαῖα(9).

Αὐστηρῆς κριτικῆς καί ἔντονης ἀμφισβήτησης ἔτυχε ἡ ἀρχαιοελληνική θρησκεία καί ἀπό τούς Σοφιστές, ὅπως π.χ. ἀπό τόν Πρωταγόρα καί τόν Πρόδικο(10).

Ὁ Διογένης ὁ Κυνικός (410-323 π.Χ.) θά ὁμιλήσει μέ ἰδιαίτερη σκληρότητα γιά τά Ἐλευσίνια Μυστήρια καί γιά ὁρισμένες θρησκευτικές πρακτικές τῆς ἀρχαίας θρησκείας (ἐξαγνισμό, μαντεῖες κ.ἄ) τίς ὁποῖες χαρακτήριζε ὡς ἀνόητες(11).

Ὁ Ἐπίκουρος (341-270 π.Χ) ἀναφέρει ὅτι σκοπός τῆς φιλοσοφίας εἶναι νά ἀπαλλάξει τούς ἀνθρώπους ἀπό τό φόβο καί ἰδιαιτέρως ἀπό τό φόβο τῶν θεῶν. Ἡ ἑλληνική λαϊκή θρησκεία, κατά τόν Ἐπίκουρο, ἀναπτύσσεται μέ τήν ἀμάθεια, τήν ὁποία στηρίζει, καί μέ τόν τρόμο τῶν θεῶν καί τῶν Ἐρινυῶν(12).

Ὁ ἐκ Μεσσηνίας ὁρμώμενος φιλόσοφος Εὐήμερος (340-260 π.Χ.) στήν αὐστηρή κριτική του κατά τῶν ἀρχαίων θεῶν, πού ἀσκεῖ στό ἔργο του Ἱερά Ἀναγραφή, ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ πίστη στούς θεούς προῆλθε μέ τή θεοποίηση ἡρώων, σοφῶν, εὐεργετῶν καί ἄλλων ἀνθρώπων, πού ἔζησαν σέ πολύ παλαιούς χρόνους(13).

Μέ τήν ἀμφισβήτηση τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ δωδεκάθεου σχετίζονται καί οἱ δίκες γιά ἀθεΐα στήν Ἀθήνα στά κλασικά χρόνια καί ὁ διωγμός φιλοσόφων στό ὄνομα τῶν θεῶν. Στά πλαίσια αὐτά διώχθηκαν οἱ: Ἀναξαγόρας, Ἀριστοτέλης, Πρωταγόρας, Διαγόρας ὁ Μήλιος, ὁ ρήτορας Ἀνδοκίδης κ.ἄ.

Ἀπό τά μέσα τοῦ 4ου αἰ. π.Χ. ἡ κρίση καί ἡ παρακμή τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς θρησκείας ἐπιδεινώθηκε στούς ἑλληνιστικούς χρόνους σέ συνάρτηση καί μέ τή μεταβολή τῶν προηγούμενων κοινωνικῶν, πολιτικῶν σταθερῶν τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου.

Ὁ ἔντονος θρησκευτικός συγκρητισμός τῶν ἑλληνιστικῶν καί ρωμαϊκῶν χρόνων(14), ἡ εἴσοδος ἀνατολικῶν θρησκειῶν στόν Ἑλληνικό χῶρο, ἡ θεοποίηση καί ἡ λατρεία ἀνθρώπων καί βασιλέων ὡς θεῶν, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τόν Σπαρτιάτη ναύαρχο Λύσανδρο, ἐνῶ ὁ Πτολεμαῖος ὁ Β΄ (309-247 π.χ.) θεοποίησε τούς γονεῖς του καί στή συνέχεια ἀφοῦ παντρεύτηκε τήν ἀδελφή του Ἀρσινόη, παρά τήν αἱμομιξία τους, τῆς ἔκτισε ναό μετά τό θάνατό της (270 π.Χ.) καί ὅρισε ἱέρειες νά τῆς προσφέρουν λατρεία(15).

Ἡ αὔξηση τῆς μαγείας καί τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, ἡ ἐμφάνιση ἀργότερα διαφόρων "θαυματοποιῶν" γνωστῶν ὡς « θείων ἀνδρῶν » ὅπως ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανέας, θά συντελέσουν καίρια, ὥστε ἡ παρακμή τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς εἰδωλολατρικῆς θρησκείας νά καταστεῖ ὁριστική καί μή ἀναστρέψιμη.

Ἐπιπλέον, ἀδιάψευστοι μάρτυρες τῆς θρησκευτικῆς παρακμῆς τῶν ἀρχαίων προγόνων μας εἶναι οἱ ἐπιγραφές πού ἔχουν διασωθεῖ. Μία ἐξ αὐτῶν τοῦ 48 π.Χ., προερχόμενη ἀπό τήν Ἔφεσο, ἀναφέρει ὅτι ἡ βουλή τῶν Ἐφεσίων, ὁ δῆμος καί οἱ ἄλλες ἑλληνικές πόλεις τῆς Ἀσίας καί τά ἔθνη, θεωροῦν τόν Γαῖον Ἰούλιον Καίσαρα «Θεόν ἐπιφανῆ καί κοινόν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου Σωτῆρα»(16).

Οἱ τελευταῖες προσπάθειες τῶν νεοακαδημικῶν, τῶν κυνικῶν καί τοῦ νεοπυθαγορισμοῦ νά ἐπανανοηματοδοτήσουν μέ ἀλληγορικό πνευματικό περιεχόμενο τή λατρεία τῶν παλαιῶν θεοτήτων, δέν θά φέρουν κάποιο οὐσιαστικό ἀποτέλεσμα.

Σημειώσεις:

7. Βλ. R. Flacelière, Ἱστορία τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, σ. 360. 8. Βλ. R. Flacelière, Ἱστορία τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, σ.360. 9. Βλ. Ποιητική, 1460 Β. 10. Βλ. Κ. Γεωργουλῆ, Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, 19942, σσ.120 -122. M.P.Nilsson, Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας ἑλληνικῆς θρησκείας, ὅπ.π., σσ. 277-318. 11.Βλ. R. Parker, Ἡ θρησκεία στήν Ἀρχαία Ἀθήνα, ὅπ.π., σ. 366. 12.Βλ. W. Weischedel, Der Gott der Philosophen, ὅπ.π., σσ. 59-60 E. Zeller - W. Nestle, Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας , (μτφ:. Χ. Θεοδωρίδη), 1980, σσ. 303-304. 13. Βλ. Θ. Βορέα, Εἰσαγωγή εἰς τήν Φιλοσοφίαν, 19722, σ. 391. M. Winiarczyk, Euhemeros von Messene. Leben, Werk und Nachwirkung, 2002, σσ.107 – 118. P. Fouyas, Christianity and Mystery Religions in Conflict, (Diss), 1968, σσ. 109 – 110. 14. Βλ. J. G. Griffiths, Hellenistics Religions, στό The Encyclopedia of Religion, 6 (1987), σσ. 258 - 262. H. J. Gehrke, Ἱστορία τοῦ ἑλληνιστικοῦ κόσμου, (μτφρ: Ἀ. Χανιώτη), 2000, σσ. 264 – 268. 15. Βλ. P. Wendland , Die hellenistisch - römische Kultur in ihre Beziehungen zu Jundentum und Chri¬stentum, 19123, σ. 124. 16. Βλ. Πλουτάρχου, Βίος Λυσάνδρου,18, « Πρώτῳ μέν γάρ Ἑλλήνων ἐκείνῳ βωμούς αἱ πόλεις ἀνέστησαν ὡς θεῷ καί θυσίας ἔθυσαν, εἰς πρῶτον δε παιᾶνες ἤσθησαν».

Ἀπὸ τὴν ζωοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Δαρβινισμὸν καὶ τὸν Μαρξισμὸν εἰς τὴν θέωσίν του ἀπὸ τὸν Χριστιανισμόν

Τὸ Γραφεῖον ἐπὶ τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν παραθρησκειῶν τῆς Ἱ. Μ. Πειραιῶς, τὴν 9ην Μαρτίου ἐ.ἔ. ἐξέδωσε τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν ἀπαντῶν εἰς ἀντορθόδοξον δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδος «Ριζοσπάστης» (φ. 12.2.15):

«Δὲν ἀποτελεῖ πλέον ἔκπληξη τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ σημερινοὶ ἄθεοι μαρξιστὲς δὲν ἔχουν νὰ παρουσιάσουν κάτι καινούριο στὸν τιτάνιο, ἀλλὰ καὶ ἀτελέσφορο ἀγῶνα τους κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Κατεχόμενοι ἀπὸ σοβαρὴ ἔνδεια νέων καὶ πειστικῶν ἐπιχειρημάτων, «ἀναμασοῦν» τὶς ἐδῶ καὶ αἰῶνες ἀναπόδεικτες θεωρίες τους, παρουσιάζοντάς τες ὡς δῆθεν «ἐπιστημονικὲς» καὶ «διαχρονικές». Μία ἀπὸ τὶς προσφορότερες ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ «ἡ θεωρία τοῦ Δαρβίνου», ἡ ὁποία διατυπώθηκε ἐδῶ καὶ διακόσια χρόνια ἀπὸ ἕνα «θεολόγο», τὸν Ἄγγλο φυσιοδίφη Κάρολο Δαρβίνο καὶ ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει μέχρι σήμερα ὡς μία ἀναπόδεικτη θεωρία μὲ βάση τὰ νεώτερα ἐπιστημονικὰ δεδομένα.

Ἀφορμὴ γιὰ τὴν ἀνακοίνωσή μας αὐτὴ πήραμε ἀπὸ πρόσφατο δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδας «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ», (φύλλο 12.2.2015), ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν ἀπηχεῖ τὶς πλέον «ὀρθόδοξες» μαρξιστικὲς θέσεις, ἀφοῦ εἶναι τὸ ἐπίσημο ὄργανο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Ἑλλάδος. Τίτλος τοῦ δημοσιεύματος: «ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΓΕΝΝΗΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΔΑΡΒΙΝΟΥ». Ὁ ὑπογράφων, μὲ τὴ συντομογραφία «Δ», συντάκτης του, προσπαθεῖ νὰ «δεῖ» τὴ θεωρία τοῦ Δαρβίνου ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τῆς μαρξιστικῆς ἰδεολογίας καὶ πρακτικῆς. Σκοπός του νὰ «ἀποδείξει» τὴν ζῳώδη προέλευση τοῦ ἀνθρώπου ὅτι δῆθεν «ὁ ἄνθρωπος δὲ δημιουργήθηκε μὲ κάποιο ὑπερφυσικὸ τρόπο, ἀλλὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξελικτικῆς διαδικασίας στὸ ζωικὸ βασίλειο». Νὰ «καταρρίψει» τὶς δῆθεν «ἀντιεπιστημονικὲς» θεωρίες τῶν θεολόγων καὶ τῶν «σκοταδιστῶν», ἀφοῦ κατ' αὐτὸν «ὁ Δαρβίνος ἄθελά του - καθότι ὁ ἴδιος ἦταν βαθύτατα πιστὸς καὶ θρησκευόμενος - κατέστησε "περιττὸ" τὸ ρόλο τοῦ Θεοῦ στὴ "δημιουργία" τοῦ ἀνθρώπου». Δὲν παραλείπει βέβαια νὰ ἐπικαλεστεῖ τὴν «αὐθεντία» καὶ τοῦ Λένιν, ὁ ὁποῖος εἶχε λόγο περὶ παντὸς ἐπιστητοῦ καὶ ὑπερφυσικοῦ καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα εἶναι γιὰ τοὺς παλαιολιθικοὺς μαρξιστὲς «θεόπνευστα» καὶ «ἀλάθητα»: «"Ὁ Δαρβίνος ἔβαλε τέρμα στὴν ἄποψη ποὺ ὑποστήριζε πὼς τὰ εἴδη τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων δὲ συνδέονται καθόλου μεταξύ τους καὶ πὼς χρωστιοῦνται σὲ τυχαῖες αἰτίες, γιατί δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὸ θεό". Ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ ἔβαλε τὴ βιολογία πάνω σὲ βάσεις ἀπόλυτα ἐπιστημονικὲς καὶ καθόρισε, πὼς ἔγινε ἡ ἐξέλιξη τῶν εἰδῶν καὶ σὲ ποιὰ σχέση διαδέχτηκαν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος δὲ δημιουργήθηκε μὲ κάποιο ὑπερφυσικὸ τρόπο, ἀλλὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξελικτικῆς διαδικασίας στὸ ζωικὸ βασίλειο».

Ὅπως ἔχουμε ἤδη ἐπισημάνει σὲ παλαιότερο δημοσίευμά μας, ἡ «θεωρία τῆς ἐξελίξεως», ὅπως αὐτὴ διατυπώθηκε ἀπὸ τὸν Δαρβίνο καὶ ἄλλους ἐξελικτικούς, δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἕνα ἀναντίρρητο ἐπιστημονικὸ πόρισμα, ἀλλὰ μία ἁπλὴ θεωρία, ἡ ὁποία σήμερα θεωρεῖται πλέον ξεπερασμένη. Καὶ τοῦτο διότι δέχθηκε ἰσχυρότατα πλήγματα ἀπὸ μεγάλη ὁμάδα μεταγενεστέρων βιολόγων, ζωολόγων, βοτανολόγων, παλαιοντολόγων καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τῇ βάσει ἰδικῶν τους νεωτέρων ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων καὶ ἐρευνῶν, ἀπέδειξαν ὁμοφώνως τὸ ἀβάσιμο τῆς θεωρίας αὐτῆς. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀναπτύξουμε τὴν ἱστορικὴ πορεία τῆς θεωρίας αὐτῆς, τὴν ὁποία περιγράφει μ' ἕνα θαυμάσιο τρόπο στὸ ἐξαίρετο σύγγραμμά του μὲ τίτλο «Κόσμος. Ἐξέλιξις ἢ δημιουργία; Τυχαιότης ἢ ἀπερινόητος σκοπιμότης; Φυσικὴ ἐπιλογή, ἢ πάνσοφος Θεία Πρόνοια;», ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. κ. Σεραφείμ. Στὴν ἐν λόγῳ ἐπιστημονικὴ διατριβή του ὁ Σεβασμιώτατος περιγράφει, πῶς ἀναπτύχθηκε ἡ ἰδέα τῆς ἐξελίξεως κατὰ τὴν προχριστιανικὴ περίοδο, στὴ συνέχεια ἀπὸ τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ μέχρι τῆς Μεσαιωνικῆς Περιόδου, καὶ ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ Μεσαίωνος μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Κατόπιν παραθέτει τοὺς πολέμιους τῆς «θεωρίας» αὐτῆς, καθὼς καὶ τὶς προσπάθειες τῶν συγχρόνων ἐξελικτικῶν γιὰ τὴν ἀναβίωσή της. Ἐν τέλει δὲ στὸ τελευταῖο 5ο κεφάλαιο παρουσιάζει κάποιες συμπληρωματικὲς ἐπιστημονικὲς ἀποδείξεις περὶ τοῦ ἀβασίμου τῆς «θεωρίας τῆς ἐξελίξεως», τῆς τυχαιότητος καὶ τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς, μὲ τὶς ὁποῖες κυριολεκτικὰ κονιορτοποιεῖ τὴν θεωρία αὐτὴ καὶ καταλήγει στὸ συμπέρασμα, μαζὶ μὲ πλειάδα πολλῶν ἄλλων ἐπιστημόνων, ὅτι «ὁ Δαρβινισμὸς εἶναι προϊὸν καθαρᾶς φαντασίας καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν, ὅπως καὶ τὸ ἕτερον περίεργον τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἡ Ἐγελιανὴ Φιλοσοφία. Ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐξελίξεως τῶν ὄντων ἐν γένει καὶ ἰδιαιτέρως τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ ἄλλου ζῴου εἶναι χίμαιρα, ὑπόθεσις ψευδὴς καὶ μωρά, μὴ ἔχουσα οὐδεμίαν ἐπιστημονικὴν ὑπόστασιν».[1]

Παρὰ κάτω ὁ συντάκτης, προκειμένου νὰ ἐξηγήσει πῶς «ἀνθρωποποιήθηκαν» οἱ πιθηκόμορφοι πρόγονοι τοῦ ἀνθρώπου καταφεύγει στοὺς Μὰρξ καὶ Ἔνγκελς, οἱ ὁποῖοι: «ἀπέδειξαν… ὅτι ἡ "ἀνθρωποποίηση" εἶναι ἀποτέλεσμα, ἀπὸ ἕνα σημεῖο καὶ ἔπειτα, ἀλλαγῶν στὸν τρόπο ζωῆς τῶν προγόνων μας, μὲ καθοριστικὸ τὸ ρόλο τῆς ἐργασίας, τῆς συνειδητῆς ἀλλαγῆς ἀπὸ τὸν κοινωνικὸ ἄνθρωπο τοῦ φυσικοῦ του περιβάλλοντος καὶ μαζὶ καὶ τῆς ἀνθρώπινης φύσης»!

Ὡστόσο, ὅπως ἀποδεικνύουν πολυάριθμες ἔγκυρες ἐπιστημονικὲς μελέτες διακεκριμένων ἐπιστημόνων σὲ ἀπολιθώματα: «βεβαιοῦται τὸ ἀμετάβλητον τῶν εἰδῶν χερσαίων τε καὶ ἐναλίων ἢ ὑδροβίων, ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐμφανίσεώς των, ὅπως καὶ τὸ ἀπότομον τῆς ἐμφανίσεως τῶν μεταγενεστέρων, ἄνευ σχέσεως πρὸς τὰ προηγούμενα. Ὅτι οὐδαμοῦ ὑπάρχει καὶ ἔνδειξις ἔστω μετασχηματισμοῦ, ἢ μεταμορφώσεως οἱουδήποτε εἴδους εἰς ἕτερον. Ὅτι ἡ σύζευξις καὶ ἡ γονιμότης μεταξὺ ζώων ἀνηκόντων εἰς διαφόρους τάξεις ἢ οἰκογενείας εἶναι ἀδύνατος καὶ ὅτι αἱ διαφοραὶ κλίματος ἢ ἄλλαι μεταβολαὶ εἰς τοὺς Ὅρους τῆς ὑπάρξεως τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀρχαιοτέρων ζῴων δὲν θὰ ἠδύναντο, νὰ παράσχωσιν εὐλογοφανῆ τινὰ ἐξήγησιν τοῦ μετασχηματισμοῦ οἱουδήποτε εἴδους, τῆς μὲν προσαρμοστικῆς ἱκανότητος τῶν ὄντων οὔσης ἄκρως περιωρισμένης καὶ μὴ δυναμένης νὰ μεταβάλῃ οὔτε τοὺς ὀργανισμοὺς τῶν ὄντων, οὔτε τὰ κατ' ἰδίαν ὄργανα αὐτῶν, τῆς δὲ μονιμότητος καὶ τοῦ ἀμεταβλήτου αὐτῶν ὄντων ἐκδήλων ἐπίσης, ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐμφανίσεως τῶν μέχρι σήμερον».[2] Ἑπομένως οἱ ἰσχυρισμοὶ ὅτι οἱ ἀλλαγὲς «στὸν τρόπο ζωῆς τῶν [πιθηκομόρφων] προγόνων μας, μὲ καθοριστικὸ τὸ ρόλο τῆς ἐργασίας» εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα τὴν «ἀνθρωποποίηση», εἶναι παιδαριώδεις. Εἶναι ἁπλὲς ὑποθέσεις, ποὺ δὲν ἔχουν κανένα ἀπολύτως ἐπιστημονικὸ ἔρεισμα.

Περαίνοντας τὸ μικρὸ αὐτὸ σχόλιό μας καὶ μὲ βάση τὰ ὅσα παρὰ πάνω παραθέσαμε, καταλήγουμε στὸ συμπέρασμα, ὅτι τόσον ὁ Μαρξισμός, ὅσο καὶ ὁ Δαρβινισμὸς ἀνήκουν πλέον, ἀνεπιστρεπτί, στὸ παρελθόν. Καὶ οἱ δύο θεωρίες ἔχουν κοινὴ προέλευση, τὴ δυτικὴ σκέψη, τὸν εὐρωπαϊκὸ «Διαφωτισμὸ» καὶ τὸν ἄθεο Οὐμανισμό. Ἰδιαίτερα ὁ Μαρξισμός, ἀποτελεῖ πλέον, ὄχι ἁπλὰ μία ξεπερασμένη κοσμοθεωρία, ἀλλὰ πραγματικὸ ἐφιαλτικὸ παρελθόν, διότι μὲ τὴν ζωοποίηση τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καὶ τὴν μονοδιάστατη ὑλιστικὴ θεώρηση τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, προσέφερε τὶς πλέον ἀρνητικὲς ὑπηρεσίες στὴν ἀνθρωπότητα, μὲ ἑκατομμύρια ἄθῳα θύματα, ἀσυγκρίτως δυσανάλογα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ συμβαίνουν στὸ ζωικὸ βασίλειο!»

Σημειώσεις:

[1] Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφείμ, «Κόσμος. Ἐξέλιξις ἢ δημιουργία; Τυχαιότης ἢ ἀπερινόητος σκοπιμότης; Φυσικὴ ἐπιλογὴ ἢ πάνσοφος Θεία Πρόνοια;», Πειραιεὺς 2012, σελ.56.

[2] Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφείμ, «Κόσμος. Ἐξέλιξις…ὅ.π. σελ. 53.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἀποφθέγματα καὶ κατορθώματα Μεγάλου Ἀντωνίου ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ

1. Ἀντιμετώπισις τῆς ἀκηδίας

Κανένας πνευματικὸς ἀγωνιστὴς δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυριστεῖ ὅτι ἔχει ἀπαλλαγεῖ ὁριστικὰ ἀπὸ τὴν ἀκηδία καὶ μπορεῖ πιὰ νὰ ζεῖ κατὰ Θεόν, χωρὶς διακυμάνσεις καὶ ὀπισθοχωρήσεις. Ἡ ἀκηδία εἶναι μία ἐσωτερικὴ κατάσταση, ποὺ ἀδρανοποιεῖ τὶς πνευματικὲς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν περιγράφεται ὅμως εὔκολα. Θὰ ἔλεγα ὅτι εἶναι «ὀκνηρία, ἀδιαφορία, ἀδράνεια, ἀμέλεια, νάρκωση ἀπὸ θλίψη ἢ ἐξάντληση, ἀτονία ψυχῆς». Εὔκολη φυσικὰ δὲν εἶναι καὶ ἡ ἀντιμετώπισή της. Δυσκολεύονται πολὺ οἱ ἀγωνιστὲς ποὺ ζοῦν στὸν κόσμο, ἀλλὰ καὶ οἱ μονάζοντες καὶ οἱ ἐρημίτες. Ἡ ἀκηδία ἔχει ἐσωτερικὲς καὶ ἐξωτερικὲς αἰτίες. Ἡ ἀντιμετώπισή της ὅμως γίνεται πρωτίστως μὲ πρακτικοὺς τρόπους, τοὺς ὁποίους πολλὲς φορὲς ἀγνοοῦν οἱ ἄνθρωποι.

Ὁ ἀββᾶς Ἀντώνιος, ὁ μεγάλος ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας, ζώντας στὴν ἔρημο, βρέθηκε κάποτε σὲ ἀκηδία καὶ οἱ λογισμοὶ του ἦταν σκοτεινοί. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐκτελέσει τὰ πνευματικά του καθήκοντα καὶ προπαντὸς νὰ προσευχηθεῖ. Δὲν εἶχε ἀκόμα καὶ κάποιον κοντά του, γιὰ νὰ τὸν συμβουλευτεῖ, γι' αὐτὸ ἀνήσυχος ρώτησε τὸ Θεό: «Κύριε, θέλω νὰ σωθῶ, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀφήνουν οἱ λογισμοί μου. Τί νὰ κάνω μέσα σ' αὐτὴ τὴ θλίψη; Πῶς νὰ σωθῶ;».

Ἀμέσως μετὰ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί του, γιὰ νὰ ἀλλάξει παραστάσεις καὶ νὰ διαλύσει τὸ σκότος τῶν λογισμῶν του. Σὲ κοντινὴ ἀπόσταση βλέπει κάποιον μοναχό, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε καθόταν κι ἔκανε τὸ ἐργόχειρό του καὶ ἄλλοτε σηκωνόταν γιὰ προσευχή. Τὸ ἴδιο ἐπαναλάμβανε πολλὲς φορές. Καθιστὸς ἔπλεκε πλεξοῦδες καὶ ὄρθιος προσευχόταν. Ὁ ἀββᾶς παρακολουθοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἀπορία. Κατάλαβε ὅτι εἶχε μπροστά του ἕνα ἄγγελο ἀπεσταλμένο ἀπὸ τὸν Κύριο, γιὰ νὰ τὸν διορθώσει καὶ νὰ τὸν ἀσφαλίσει πνευματικά. Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα, χωρὶς νὰ προηγηθεῖ κάποια ἄλλη κουβέντα, ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε: «Ἔτσι νὰ κάνεις καὶ θὰ σωθεῖς», τοῦ ἔδειξε δηλαδὴ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦσε νὰ ἀντιμετωπίσει ἀποτελεσματικὰ τὴν ἀκηδία, ποὺ τοῦ προκαλοῦσε μεγάλη θλίψη. Ὁ Ἀντώνιος πῆρε μεγάλη χαρὰ καὶ θάρρος ἀπὸ τὸν ἄγγελο καὶ τηρώντας τὴ συμβουλή του σῳζόταν.

Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ διαλύει τὴν ἀκηδία μὲ τὴν ἀπασχόληση καὶ τὴν ἀλλαγὴ παραστάσεων. Χρειάζεται ὅμως προσοχή. Δὲν πρέπει νὰ γίνει πολυάσχολος καὶ πολυμέριμνος, γιατί τότε θὰ ψυχρανθεῖ ὁ ζῆλος του καὶ θὰ πέσει στὴν ἀδιαφορία. Ἀλλοίμονο ἂν τὸ μέσο ἀντιμετώπισης τῆς ἀκηδίας γίνει κύριος σκοπὸς τοῦ κατὰ Θεὸν ἀγωνιζομένου χριστιανοῦ. Καὶ δὲν πρέπει νὰ θεωρεῖται σπάνια αὐτὴ ἡ περίπτωση. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ διώχνουν τὴ θλίψη τῆς ἀκηδίας μὲ τὶς πολλὲς ἀπασχολήσεις, ἀλλὰ δὲν προχωροῦν στὴν προσευχή. Ἁπλὰ ἀντικαθιστοῦν τὴ θλίψη μὲ τὴ χαρὰ τῆς δημιουργίας, ποὺ σημαίνει ὅτι γίνονται κοσμικοὶ καὶ περιφρονοῦν τὴ γλυκύτητα τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Αὐτὸ τὸ βλέπουμε καὶ σὲ πολλοὺς μοναχούς, οἱ ὁποῖοι ἀναλίσκονται σὲ οἰκοδομικὲς καὶ ἄλλες δραστηριότητες καὶ παραβλέπουν τὶς πνευματικὲς ἐνασχολήσεις. Καταντοῦν κοσμικοὶ καὶ μόνο τὸ ἐξωτερικό τους σχῆμα τοὺς διαφοροποιεῖ.

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης

Τὸ ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου καὶ αἱρετικαὶ «ἑόρτιοι ρουκέται»

Ἐκ τοῦ Γραφείου ἐπὶ τῶν αἱρέσεων καὶ παραθρησκειῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις ἀνατρέπουσα ὑβριστικὸν δημοσίευμα καταφερόμενον εἰς τὸ ἀειπάρθενον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἀκολουθεῖ ἡ ἀνακοίνωσις:

Μὲ θλίψη διαπιστώνουμε ὅτι τὶς παραμονὲς τῶν μεγάλων ἑορτῶν τῆς Ἐκκλησίας μας κάποιοι φροντίζουν νὰ ρίχνουν «πυροτεχνήματα», ἀστήρικτες, ἀνιστόρητες, αὐθαίρετες καὶ ἐν πολλοῖς παιδαριώδεις καὶ γελοῖες θεωρίες, προκειμένου νὰ προσβάλουν τὴν ἀξιοπιστία τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ τὴ σῴζουσα διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀφορμὴ γιὰ τὴν ἀνακοίνωσή μας αὐτὴ πήραμε ἀπὸ ἕνα πρόσφατο δημοσίευμα στὴν ἐφημερίδα STAR PRESS 1, μὲ τίτλο: «Ὁ Ἰησοῦς εἶχε ἀδελφό, τὸν Ἰάκωβο», παρουσιάζοντας ὡς «εἴδηση βόμβα» μία «ἀνατρεπτικὴ θεωρία Ἀμερικανοῦ θεολόγου». Ὅπως ἔγραψε: «Ἡ Παναγία δὲν ἦταν "ἀειπαρθένα", ὅπως πιστεύει μέχρι σήμερα ὁ χριστιανικὸς κόσμος, ἀφοῦ, σύμφωνα μὲ τὸν Μπὲν Γουιδεράϊγκτον, ἀπεβίωσε ἀφότου εἶχε γεννήσει καὶ ἄλλα παιδιά, τὰ ὁποῖα, ἀναπόφευκτα, θεωροῦνται ἀδέλφια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Καὶ συνεχίζει τὸ δημοσίευμα: «Ὁ καθηγητὴς Θεολογίας στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Κεντάκι τῶν ΗΠΑ καὶ μελετητὴς τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀνάβει φωτιὰ ἰσχυριζόμενος ὅτι "ἡ Καινὴ Διαθήκη δὲν λέει ὅτι ἡ Μαρία εἶναι μία αἰώνια παρθένα. Ἀναφέρει ὅτι ἦταν παρθένα, ὅταν συνέλαβε τὸν Ἰησοῦ καὶ αὐτὸ σίγουρα συνεπάγεται ὅτι μετὰ τὸν Ἰησοῦ ἀπέκτησε καὶ ἄλλα παιδιά. Ἔτσι τὰ "ἀδέλφια" καὶ οἱ "ἀδελφές" του ἦταν πράγματι ἀδέλφια καὶ ἀδελφές του"». Προχώρησε μάλιστα ὁ ἐν λόγῳ «θεολόγος» καὶ σὲ συνέντευξη στὸ μεγάλο παγκόσμιο τηλεοπτικὸ δίκτυο CNN, (γιὰ νὰ μάθει ὅλος ὁ κόσμος τὴν καινούργια «ἀνακάλυψή» του!), τὴν «ἀνατρεπτική» θεωρία του, ἡ ὁποία, ὡστόσο εἶναι γνωστὴ στοὺς αἱρετικοὺς κύκλους ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες χρόνια! Περισσότερο ἐπικεντρώνεται στὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοθέου Ἰακώβου, διότι τὸν ἀποκαλεῖ ρητὰ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὡς «ἀδελφὸ τοῦ Ἰησοῦ» (Γαλ.1,19). Ἐν προκειμένῳ ὁ αἱρετικὸς ἀμερικανὸς «θεολόγος», ἐν μέσῳ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ ἐν ὄψει τῆς μεγάλης ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, «ἔριξε» τὴ δική του «ρουκέτα», μὲ στόχο νὰ σπιλώσει τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ κλονίσει τὴν πίστη, ὅσων ἔχουν «χαλαρή» σχέση μὲ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία του.

Πιστεύουμε ὅτι εἶναι «χαμένος χρόνος» νὰ ἀσχολούμαστε μὲ τέτοια θέματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἔχει δώσει ἐδῶ καὶ πολλοὺς αἰῶνες ἅπαξ διὰ παντὸς αὐθεντικὲς ἀπαντήσεις. Ἐν προκειμένῳ γιὰ μᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους δὲν ὑφίσταται θέμα ἀειπαρθενίας τῆς Θεοτόκου. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἀπόστολος μᾶς παραγγέλλει: «ἕτοιμοι πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι» (Α΄ Πέτρ.3,15) καὶ μὲ σκοπὸ τὸν ἐπιστηριγμὸ στὴν Ὀρθόδοξη πίστη ἐκείνων ποὺ εὔκολα κλονίζονται καὶ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴν πλάνη τῆς αἱρέσεως, θὰ μᾶς ἐπιτραπεῖ νὰ παραθέσουμε ὁρισμένες βασικὲς μαρτυρίες ἀπὸ τὴν ἁγία Γραφή, ποὺ ἀποδεικνύουν καὶ κατοχυρώνουν τὴν δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας σχετικὰ μὲ τὸ ἀειπάρθενο τῆς Θεοτόκου. Ἡ ἀμφισβήτηση τῆς ἀειπαρθενίας τῆς Θεοτόκου ἀποτελεῖ μία κακόδοξη διδασκαλία, ποὺ ἐμφανίστηκε ἤδη ἀπὸ τοὺς ἀποστολικοὺς χρόνους (Κήρινθος κ.ἄ.). Κατὰ τοὺς νεώτερους χρόνους ἐπανεμφανίζεται μέσα στοὺς κόλπους τοῦ Προτεσταντισμοῦ τὸν 16ο αἰῶνα καὶ ἀπὸ τὸν 19ο αἰῶνα μεταξὺ τῶν «Ἰεχωβάδων». Τὰ κυριότερα χωρία ἀπὸ τὴν ἁγία Γραφὴ ποὺ προβάλλουν οἱ δύο τελευταῖες νεώτερες αἱρέσεις (Προτεσταντισμὸς-Χιλιασμός) εἶναι τὰ ἑξῆς: «Καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν» (Ματθ. 1,25). «Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τοῦ τέκτονος υἱός; οὐχὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ λέγεται Μαριὰμ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωσῆς καὶ Σίμων καὶ Ἰούδας; καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ οὐχὶ πᾶσαι πρὸς ἡμᾶς εἰσι; πόθεν οὖν τούτῳ ταῦτα πάντα;» (Ματθ.13,55-56). Ἀπὸ τὴν φράση «τὸν πρωτότοκον» συμπεραίνουν ὅτι ἡ Παναγία μετὰ τὸν Ἰησοῦ γέννησε καὶ ἄλλα τέκνα. Ὡστόσο «πρωτότοκος» λέγεται ὁ πρῶτος γεννημένος, ὁ διανοίγων μήτραν, (βλ. Ἐξόδ.13,2.12-13), χωρὶς ν' ἀκολουθοῦν ἢ ὄχι ἄλλα τέκνα. Ὁ Χριστὸς λέγεται «πρωτότοκος» ὄχι μόνον ὡς Υἱὸς τῆς Παρθένου, ἀλλὰ καὶ ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ (βλ. Κολ.1,15. Ἑβρ.1,6). Ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ λέγεται «πρωτότοκος», μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε ὅτι ὁ Θεὸς Πατὴρ ἔχει καὶ δευτερότοκον Υἱόν; Ὄχι βέβαια. Ἐπίσης ἀπὸ τὴν φράση «ἕως οὗ ἔτεκε» συμπεραίνουν ὅτι μετὰ τὴν γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἡ Παναγία εἶχε συζυγικὲς σχέσεις μὲ τὸν Ἰωσήφ. Ἐδῶ ὁ εὐαγγελιστὴς ἐνδιαφέρεται νὰ μᾶς πληροφορήσει ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι καρπὸς τελείας ἀγνότητος καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος στὴν Θεοτόκο καὶ ὄχι καρπὸς συζυγικῆς σχέσεως μὲ τὸν Ἰωσήφ, χωρὶς (ὁ εὐαγγελιστὴς) νὰ ἐξετάζει τί ἔγινε μετὰ τὴν γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Μ' ἕνα τέτοιο τρόπο ἐκφράζεται πολλὲς φορὲς ἡ ἁγία Γραφή. Γιὰ παράδειγμα: «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. 28,20). Ἀπὸ τὴ φράση αὐτὴ μποροῦμε νὰ βγάλουμε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Χριστὸς μετὰ τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου θὰ παύσει νὰ εἶναι μαζὶ μὲ τοὺς ἐκλεκτούς του; Ὄχι βέβαια.

Ἐπίσης οὔτε ἀπὸ τὰ χωρία τῆς Γραφῆς ὅπου γίνεται λόγος περὶ «ἀδελφῶν» τοῦ Ἰησοῦ μποροῦμε νὰ βγάλουμε τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ «ἀδελφοί» εἶναι τέκνα τῆς Παναγίας καὶ ὁμομήτριοι ἀδελφοὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως ἀκριβῶς φαίνεται ἀπὸ τὶς παρακάτω βιβλικὲς μαρτυρίες: «Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν ἄγγελον, πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;» (Λουκ.1,34). Ἀφοῦ ἡ παρθένος ἦταν «μεμνηστευμένη» μὲ τὸν Ἰωσήφ, ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο νὰ ζήσει συζυγικῶς μαζί του, θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρεῖ αὐτονόητο ὅτι θὰ ἀποκτοῦσε υἱὸν μὲ τὸν Ἰωσήφ. Τώρα ὅμως ἐρωτᾶ, πράγμα τὸ ὁποῖο σημαίνει, ὅτι ἡ Παναγία ἐγνώριζε ὅτι ὁ Ἰωσὴφ δὲν προσερχόταν σ' αὐτὴ ὡς σύζυγός της ἀλλὰ μόνον ὡς προστάτης της. Μὲ τὸ ἐρώτημά της πρὸς τὸν ἄγγελο εἶναι σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε: «ἔχω μὲν ἄνδρα, ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν ἔχω συζυγικὲς σχέσεις μαζί του, πῶς θὰ ἀποκτήσω υἱόν;».

Ἐπίσης: «Ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσὴφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐκ πόλεως Ναζαρὲτ εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἰς πόλιν Δαυΐδ, ἥτις καλεῖται Βηθλεέμ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαυΐδ, ἀπογράψασθαι σὺν Μαριὰμ τῇ μεμνηστευμένῃ αὐτῷ γυναικί, οὔσῃ ἐγκύῳ» (Λουκ.2,5). Ἡ περίοδος τῆς μνηστείας κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔληγε, τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ ἄνδρας παρελάμβανε τὴν γυναῖκα του στὸ σπίτι του. Ἐν προκειμένῳ ἡ Παναγία ἐξακολουθεῖ νὰ χαρακτηρίζεται ὡς «μεμνηστευμένη» παρ' ὅλο ποὺ εἶχε ἤδη συγκατοικήσει μὲ τὸν Ἰωσήφ. Καὶ μετὰ τὴν συγκατοίκηση δὲν εἶχε συζυγικὲς σχέσεις μὲ τὸν Ἰωσήφ.

Ἐπίσης: «Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον» (Ματθ. 2,13). Δὲν λέγει τὸ «παιδίον σου καὶ τὴν γυναῖκα σου», ἀλλὰ «τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ». Πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ὁ εὐαγγελιστὴς ὀνομάζει τὸν Ἰωσὴφ «ἄνδρα» τῆς Μαρίας (Ματθ.1,16), τὴν δὲ Μαρία ὡς «γυναῖκα» τοῦ Ἰωσὴφ (Ματθ.1,20,24.Λουκ.2,5), παρ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχαν συζυγικὲς σχέσεις μεταξύ τους, ὅπως εἴδαμε προηγουμένως. Μετὰ ὅμως τὴν γέννηση, οὐδέποτε ἀναφέρονται ἔτσι, ἀλλὰ ἡ Μαρία ἀναφέρεται πάντοτε ὡς «μήτηρ» τοῦ Ἰησοῦ. Ἐὰν λοιπὸν δὲν ὑπῆρχε σαρκικὴ συνάφεια καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἰωσὴφ ὀνομάζεται «ἀνήρ» τῆς Μαρίας καὶ ἡ Μαρία ὡς «γυνὴ» τοῦ Ἰωσήφ, πῶς μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ὑπῆρχε συνάφεια κατόπιν, ὅταν οὐδέποτε ὀνομάζονται ἔτσι, ἀλλὰ ἡ Μαρία ἀναφέρεται πάντοτε ὡς «μήτηρ» τοῦ Ἰησοῦ; Σὲ μία μόνο περίπτωση ἡ Παναγία ὀνομάζει τὸν Ἰωσὴφ πατέρα τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς τὴν διορθώνει: «Καὶ πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἶπε· τέκνον, τί ἐποίησας ἡμῖν οὕτως; ἰδοὺ ὁ πατήρ σου κἀγὼ ὀδυνώμενοι ἐζητοῦμέν σε. καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· τί ὅτι ἐζητεῖτέ με; οὐκ ᾔδειτε ὅτι ἐν τοῖς τοῦ πατρός μου δεῖ εἶναί με;» (Λουκ.2,48-49). «Γιατί μὲ ἀναζητούσατε; Δὲν γνωρίζετε ὅτι ἐγὼ πρέπει νὰ βρίσκομαι στὸ σπίτι τοῦ Πατέρα μου;» Σὰν νὰ ἔλεγε στὴν μητέρα του: Ὁ ἀληθινὸς Πατέρας μου δὲν εἶναι ὁ Ἰωσήφ, ἀλλ' ὁ οὐράνιος Πατέρας, τοῦ ὁποίου οἶκος εἶναι ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος.

Ἐπίσης: «Τελευτήσαντος δὲ τοῦ Ἡρῴδου ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ φαίνεται τῷ Ἰωσὴφ ἐν Αἰγύπτῳ λέγων· ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ πορεύου εἰς γῆν Ἰσραήλ· τεθνήκασι γὰρ οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου. ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἦλθεν εἰς γῆν Ἰσραήλ» (Ματθ. 2,19-21). Δὲν λέγει «παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν γυναῖκα σου», ἀλλὰ «παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ». Τρεῖς μετέβησαν στὴν Αἴγυπτο, ὁ Ἰωσὴφ μὲ τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδίον. Τρεῖς καὶ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Τέταρτος, δηλαδὴ ἄλλο τέκνο τῆς Παναγίας, δὲν φαίνεται. Ἄρα οὔτε καὶ κατὰ τὸν χρόνο τῆς παραμονῆς τῆς Θεοτόκου μὲ τὸν Ἰωσὴφ στὴν Αἴγυπτο, (ποὺ μπορεῖ νὰ ἦταν περίπου δύο χρόνια), εἶχε ὁ Ἰωσὴφ συζυγικὲς σχέσεις μὲ τὴν Παναγία.

Ἐπίσης «Ἰησοῦς οὖν ἰδὼν τὴν μητέρα καὶ τὸν μαθητὴν παρεστῶτα ὃν ἠγάπα, λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ· γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου. εἶτα λέγει τῷ μαθητῇ· ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου. καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν ὁ μαθητὴς αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια» (Ἰω.19,26-27). Ἐὰν ἡ Παναγία εἶχε καὶ ἄλλα τέκνα, γιατί ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀνέθεσε τὴν φροντίδα γιὰ τὴν προστασία της, ὅπως θὰ ἦταν εὔλογο καὶ αὐτονόητο σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ παιδιά της, ἀλλὰ στὸν Ἰωάννη; Εἶναι ἐπίσης ἄξιο προσοχῆς, ὅτι ἐδῶ ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴν φράση «ἴδε ὁ υἱός σου», («ὁ υἱός» μὲ ἄρθρο), ὑποδεικνύει τὸν Ἰωάννη ὡς τὸν μοναδικὸ μελλοντικὸ υἱό. Ἐὰν ἡ Παναγία εἶχε καὶ ἄλλα τέκνα ὁ Ἰησοῦς δὲν θὰ ἐκφραζόταν ἔτσι, ἀλλὰ θὰ ἔλεγε: «ἴδε ἕνα ἀκόμη ἀπὸ τοὺς υἱούς σου».

Ἐπίσης: «Ἰούδας, Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου ...» (Ἰουδ.1). Ὁ Ἰούδας ἐνῶ ἀπὸ τοὺς εὐαγγελιστὲς ἐμφανίζεται ὡς ἀδελφὸς τοῦ Ἰησοῦ (Ματθ 13,55. Μάρκ.6,3), ἐδῶ στὴν ἐπιστολή του, αὐτοσυστήνεται ὄχι ὡς ἀδελφὸς τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ ὡς ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου, τοῦ δὲ Ἰησοῦ ὡς δοῦλος. Τὸ ἴδιο ἐπίσης καὶ ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος στὴν Καθολικὴ ἐπιστολή του ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του δοῦλο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Ἰάκωβος, Θεοῦ καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος» (Ἰακ.1,1).

Ἀπὸ τὶς παραπάνω γραφικὲς μαρτυρίες ἀποδεικνύεται ξεκάθαρα ὅτι οἱ λεγόμενοι «ἀδελφοί» τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἦταν τέκνα τῆς Παναγίας καὶ ὁμομήτριοι ἀδελφοὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ ἦσαν μᾶλλον τέκνα τοῦ Ἰωσὴφ ἀπὸ προηγούμενη γυναῖκα του, τὰ ὁποῖα κατοικοῦσαν στὸ σπίτι τοῦ Ἰωσὴφ στὴν Ναζαρὲτ (Ματθ.13.55-57). Κατ' ἄλλους ἦσαν ἐξαδέλφια, τὰ ὁποῖα οἱ Ἑβραῖοι ὀνόμαζαν «ἀδέλφια».

Ἀναφέρουμε ἐπίσης σχετικὰ μὲ τὸ θέμα αὐτὸ καὶ τὴν χαρακτηριστικὴ προφητεία τοῦ προφήτου Ἰεζεκιήλ: «καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτέρας τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρός με, ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη» (Ἰεζ.44,1-2). Ὅπως ἑρμηνεύουν οἱ Πατέρες ἡ «κατὰ ἀνατολάς» πύλη, γιὰ τὴν ὁποία ὁμιλεῖ ἐδῶ ὁ προφήτης, ἡ ὁποία θὰ παραμείνει κλειστὴ καὶ κανένας ἄλλος δὲν πρόκειται νὰ περάσει μέσα ἀπὸ αὐτήν, παρὰ μόνον ὁ Κύριος, εἶναι ἡ Παναγία.

Τὸ ὑπέρλογο καὶ μοναδικὸ στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος γεγονὸς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου συγκλόνισε, ὅπως ἦταν φυσικὸ καὶ ἐπόμενο, τὴν ἁγνὴ Κόρη τῆς Ναζαρέτ, ἡ ὁποία πλέον ζοῦσε, γιὰ νὰ ὑπηρετεῖ τὸ ἔργο τῆς Θείας Οἰκονομίας. [illegible] Ἡ διαδικασία γέννησης, ὑποτάχτηκε μετὰ τὴν πτώση τῶν πρωτοπλάστων, δυστυχῶς, στὸ πάθος καὶ τὴν ἐνστικτώδη λειτουργία τῆς φύσεως. [illegible] Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ κυοφορήσει στὰ σπλάγχνα της καὶ ἄλλους ἀνθρώπους, μολυσμένους ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα; [illegible] Ἐὰν συνέβαινε αὐτό, δὲν θὰ ἦταν ἡ ἀνωτέρα ὅλων τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ θὰ ἦταν κατωτέρα πολλῶν ἄλλων γυναικῶν, οἱ ὁποῖες ἐφύλαξαν ἰσοβίως παρθενία.

Μνημονεύουμε τέλος τὴν Γ΄ ἐν Ἐφέσῳ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (431), [illegible] ἀειπάρθενος. Πρὸ τόκου, ἐν τόκῳ καὶ μετὰ τόκον, παρέμεινε παρθένος. [illegible] (Πηδάλιον [illegible] σελ. 170).

Περαίνοντας, καλοῦμε τοὺς πιστοὺς νὰ μὴν καταφεύγουν σὲ τέτοιου εἴδους δημοσιεύματα καὶ βλαβερὲς θεωρίες, ὅπως ἡ παραπάνω καὶ νὰ συνεχίσουν τὸν πνευματικό τους ἀγώνα γιὰ τὴν ἱερὴ περίοδο, ἔχοντας τὴ βεβαιότητα ὅτι τὸ ἀνέσπερο Φῶς τῆς Ἀναστάσεως ἔχει τὴ δύναμη νὰ σβήνει καὶ νὰ ἐκμηδενίζει τὰ «βεγγαλικὰ» τῶν αἱρετικῶν καὶ τῶν χριστιανομάχων, ἀφήνοντας πίσω τους μαῦρο καπνό, στάχτες καὶ σκουριά.

Τὸ 90% τῶν Ρουμάνων μαθητῶν ἐπιθυμοῦν τὰ Θρησκευτικὰ εἰς τὸ σχολεῖον

Ἄξιον ἐπικροτήσεως εἶναι ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ρουμανία δίνει παράδειγμα πρὸς μίμησιν καὶ συμμόρφωσιν διὰ τὴν Ἑλλάδα σχετικὰ μὲ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, καθὼς ἡ συντριπτικὴ πλειονότης ἐπιθυμεῖ νὰ τὸ διδαχθῇ. Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ proskynitis τῆς 30ῆς Μαρτίου 2015:

«Μετὰ ἀπὸ πολλὲς ἀλληλοαναιρούμενες ἀνακοινώσεις τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας τῆς Ρουμανίας ζήτησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῶν μαθητῶν ὅλων τῶν βαθμίδων νὰ καταθέσουν αἴτηση, μὲ τὴν ὁποία θὰ ἐπιτρέπουν στὰ παιδιά τους νὰ συμμετέχουν στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Ἡ διαδικασία ἔληξε στὶς 6 Μαρτίου καὶ εἶχαν στὴ διάθεσή τους δύο περίπου ἑβδομάδες νὰ καταθέσουν τὴν αἴτηση. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἐντυπωσιακό: Ἀπὸ τοὺς 2.366.086 μαθητὲς ζήτησαν νὰ κάνουν Θρησκευτικὰ 2.123.685 δηλαδὴ ποσοστὸ 89,75%. Εἶχε προηγηθεῖ ἔντονη ἀντιεκκλησιαστικὴ προπαγάνδα στὰ Μ.Μ.Ε, ἀλλὰ καὶ τηλεοπτικὰ σποτ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρουμανίας, ὅπου μέσω διαφόρων προσώπων ποὺ ἐκπροσωποῦσαν διάφορους κοινωνικοὺς χώρους νὰ μὴν ἀμελήσουν νὰ κάνουν τὴν αἴτηση».

ΤΟ ΧΑΙΡΕ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Καὶ ἰδοὺ Ἰησοῦς ἀπήντησεν αὐταῖς λέγων· χαίρετε. αἱ δὲ προσελθοῦσαι ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ. (Ματθ. κη΄, 9).

Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

Ἀνοχὴ πρὸς τὴν ἀπρεπῆ ἐνδυμασίαν;

*Τοῦ **κ. Χρήστου Λιβανοῦ***

Διάβασα μὲ προσοχὴ τὶς δύο ἐπιστολές (14.10.2013 καὶ 6.2.2015), ποὺ ἀπέστειλε πρὸς τὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο» διακεκριμένος χριστιανὸς καθηγητής, ἀναφερόμενος στὸ ἄρθρο μου μὲ τίτλο: «Γυναῖκες σεβασθῆτε τοὺς Ἱ. Ναούς» (Ο.Τ., φύλ.1993/11.10.2013), καὶ σπεύδω μὲ συντομία νὰ τοῦ ἀπαντήσω.

1. Ἀναφέρει ὁ κ. καθηγητής ὅτι χρησιμοποιῶ «βαρεῖς χαρακτηρισμοὺς γιὰ τὶς γυναῖκες, ποὺ μπαίνουν στὸν Ναὸ μὲ παντελόνια, ὡσὰν νὰ διαπράττουν τὸ βαρύτατο ἁμάρτημα τῆς προσβολῆς τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ». Ἑστιάζει κυρίως στὶς φράσεις «βδέλυγμα στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ», «σιχαμερὸ φαινόμενο», «πολὺ ὅμως μεγαλύτερη ἁμαρτία καὶ ἄκρως σιχαμερὸ καὶ ἐξοργιστικὸ γιὰ τὸ Θεὸ τὸ φαινόμενο παντελονοφοροῦσες γυναῖκες κάθε ἡλικίας νὰ εἰσέρχονται στοὺς Ἱεροὺς Ναούς, νὰ ἐκκλησιάζονται, νὰ τολμοῦν δὲ νὰ κοινωνοῦν καὶ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων».

Παραδέχομαι καὶ ἐγὼ ὅτι οἱ χαρακτηρισμοὶ αὐτοὶ εἶναι βαρεῖς. Δὲν εἶναι ὅμως ἰδικοί μου. Εἶναι τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Αὐτοὺς τοὺς χαρακτηρισμοὺς χρησιμοποιεῖ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅσες γυναῖκες ἐνδύονται μὲ ἀνδρικὴ ἐνδυμασία καὶ ὅσους ἄνδρες ἐνδύονται μὲ γυναικεία ἐνδυμασία. Ναί, γιὰ τὸ Θεὸ εἶναι βαρύτατο ἁμάρτημα αὐτό, εἶναι βδέλυγμα, εἶναι σιχαμερὸ φαινόμενο. Δυστυχῶς, πολλοὺς ἀνθρώπους σήμερα δὲν ἐνοχλεῖ ἡ ἁμαρτία καὶ ἀσέβεια, ποὺ κατέκλυσαν τὸν κόσμο, ἀλλὰ ὁ ἔλεγχος τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀσέβειας. Ἔλεγε κάποτε ὁ ἀείμνηστος Νικόλαος Ψαρουδάκης ὅτι ὁ βοῦρκος δὲν ἐνοχλεῖ τοὺς ἀνθρώπους· κάθονται δίπλα του καὶ ἀναπνέουν εὐχαρίστως τὸν μολυσμένο ἀέρα. Τοὺς ἐνοχλεῖ ὅμως ἡ πέτρα, ποὺ πέφτει μέσα στὸ βοῦρκο καὶ τοὺς πιτσιλᾶ καὶ ταράσσει τὸ τέλμα καὶ τὴν ἡσυχία τους. Σὲ τέλμα μολυσμένο ἔχει, δυστυχῶς, μετατραπῆ καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασι μὲ τὴν ἀπρεπῆ καὶ ἁμαρτωλὴ ἐμφάνισι πολλῶν γυναικῶν μέσα στοὺς ναούς. Καί, ἀντὶ νὰ καταγγείλουμε τὴν ὕπαρξι τοῦ τέλματος καὶ νὰ ἐργασθοῦμε ὅλοι ἀπὸ κοινοῦ νὰ τὸ μπαζώσουμε, κατηγοροῦμε τὴν πέτρα, ποὺ ἔπεσε καὶ μᾶς πιτσίλισε!

2. Ἀναφέρει ὁ σεβαστὸς καθηγητὴς τὴν χλαμύδα καὶ τὸν χιτῶνα, ποὺ φοροῦσαν οἱ ἄνδρες, καὶ τὴν ἐσθῆτα, ποὺ φοροῦσαν οἱ γυναῖκες τὴν ἐποχὴ τῆς Π.Δ., σὲ ἄλλο δὲ σημεῖο γράφει: «Οἱ ἔνδοξοι τσολιάδες τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ οἱ σημερινοὶ φρουροὶ τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, εἶναι "φουστανελλοφόροι", χωρὶς αὐτὸ νὰ τοὺς ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν ἀνδροπρέπειά τους...ἢ νὰ συνιστᾷ προσβολὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ». Ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ θεωρήσω τὸ παράδειγμα τῶν φουστανελλοφόρων ἀτυχές. Ἡ φουστανέλλα εἶναι ἐθνικὴ παραδοσιακὴ ἐνδυμασία, ἦταν ἀνέκαθεν ἀνδρικὴ ἐνδυμασία καὶ δὲν φορεῖται ἀπὸ τὶς γυναῖκες σήμερα. Ἑπομένως, μποροῦν νὰ τὴ φορέσουν οἱ ἄνδρες, δίχως μ' αὐτὸ νὰ ἁμαρτάνουν. Εἶμαι βέβαιος, ὅμως, ὅτι, ἂν οἱ φρουροὶ τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου φοροῦσαν κάποια ἡμέρα φουστάνια, καὶ τὴν ἀνδροπρέπειά τους θὰ ἔχαναν, καὶ σάλο πανελλήνιο καὶ παγκόσμιο θὰ δημιουργοῦσαν, καὶ τὸ Θεὸ θὰ προκαλοῦσαν. Θὰ πρέπει νὰ καταλάβουμε ὅτι αὐτό, ποὺ ἀπαγορεύει ὁ Θεὸς σὲ κάθε ἐποχή, εἶναι οἱ ἄνδρες νὰ ἐνδύωνται ὅπως οἱ γυναῖκες καὶ οἱ γυναῖκες ὅπως οἱ ἄνδρες. Καί, δυστυχῶς, στὴν ἐποχή μας αὐτὸ γίνεται. Οἱ γυναῖκες ἐνδύονται ὅπως οἱ ἄνδρες, φορώντας δηλαδὴ παντελόνια, ἔνδυμα πρὶν μερικὲς δεκαετίες ἀποκλειστικῶς ἀνδρικό. Καὶ αὐτὸ εἶναι βδέλυγμα στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ καταδικάζει. Τὰ πράγματα εἶναι πολὺ ἁπλά. Ἐμεῖς τὰ κάνουμε δύσκολα, διότι δὲν θέλουμε νὰ ὑπακούσουμε στὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ.

3. «Σημειώνει», ἐπίσης, ὁ κ. καθηγητὴς τὴν ἀναφορά μου στὴν ἀναξιότητα τῶν ἀδιαφορούντων καὶ σιωπούντων κληρικῶν. Πῶς θὰ ἤθελε ὁ κ. καθηγητὴς νὰ χαρακτηρίσω κληρικούς, ποὺ ἔχουν συμβιβασθῆ μὲ τὴν ἁμαρτωλὴ αὐτὴ κατάστασι, ἀδιαφοροῦν προκλητικά, καὶ φθάνουν στὸ σημεῖο νὰ μεταδίδουν τὰ Ἄχραντα Μυστήρια σὲ ἡμίγυμνες ἢ παντελονοφοροῦσες γυναῖκες; Ἀξίους τῆς ἱερωσύνης τους;

4. Τέλος, ὁ κ. καθηγητὴς ἐκφράζει κάποια δυσαρέσκεια, ἐπειδὴ ἡ διεύθυνσι τοῦ «Ο.Τ.», μετὰ τὴν δημοσίευσι τοῦ ἄρθρου μου, δὲν προέβη «στὴν ἀποκατάσταση τῶν πραγμάτων στὶς πραγματικές τους διαστάσεις», ἡ ὁποία θὰ «καθησύχαζε συνειδήσεις»! Τί ἔπρεπε ἄραγε νὰ πράξῃ ὁ «Ο.Τ.», νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ; Νὰ γράψῃ ὅτι αὐτὴ ἀφοροῦσε τὸν καιρὸ τῆς Π.Δ. καὶ ὄχι τὸ σήμερα; Νὰ ὡραιοποιήσῃ καὶ ἀθῳώσῃ διὰ τῶν στηλῶν του τὸ «βδέλυγμα» τοῦ γυμνισμοῦ καὶ τῶν γυναικείων παντελονιῶν «ἑστῶτι ἐν τόποις ἁγίοις»; Νὰ ἐπαινέσῃ ὅσους κληρικοὺς μὲ τὴν σιωπὴ καὶ ἀδιαφορία τους ἔχουν μετατρέψει τοὺς ἱεροὺς ναοὺς σὲ ἀνιέρους χώρους ἐπιδείξεως αἰσχρᾶς μόδας καὶ ἐνδυμασιῶν; Ἐὰν τὸ ἔκανε αὐτό, θὰ καθησύχαζε ἴσως κάποιες συνειδήσεις, οἱ ὁποῖες «τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέχονται», θὰ ἀναστάτωνε, ὅμως, τὶς συνειδήσεις τῆς συντριπτικῆς πλειονότητος τῶν ἀναγνωστῶν του, ποὺ πονοῦν, θλίβονται καὶ ἀγανακτοῦν γιὰ τὴν εἰκόνα, ποὺ παρουσιάζουν οἱ ἱεροὶ ναοὶ τῆς Ἑλλάδος στοὺς ἐσχάτους καὶ Ἀποκαλυπτικοὺς τούτους καιρούς.

189η Ἐπέτειος τῆς Ἐξόδου – Κυριακὴ τῶν Βαΐων

Ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Αἰτωλίας κ. Ἀκαρνανίας ἐξεδόθη τὸ ἀκόλουθον Δελτίον Τύπου διὰ τὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις διὰ τὴν ἐπέτειον τῆς Ἐξόδου τῶν Ἐλευθέρων Πολιορκημένων:

«Συνεχίστηκαν καὶ κορυφώθηκαν τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων, οἱ ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς **189ης Ἐπετείου τῆς Ἡρωικῆς Ἐξόδου** τῆς Φρουρᾶς τῶν Ἐλευθέρων Πολιορκημένων στὴν Ἱερὰ Πόλη τοῦ Μεσολογγίου.

Στὸν Ἱερὸ Καθεδρικὸ Ναὸ Ἁγίου Σπυρίδωνος τελέσθηκαν ὁ Ὄρθρος καὶ ἡ ἀρχιερατικὴ θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Μητροπολίτου **Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου**, ὁ ὁποῖος κήρυξε καὶ τὸν θεῖο λόγο. Συλλειτούργησαν ὁ Μητροπολίτης **Ἐλασσῶνος κ. Χαρίτων** καὶ ὁ Ποιμενάρχης μας, Μητροπολίτης **Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶς**.

Ἀκολούθησε Δοξολογία παρουσίᾳ τοῦ Ἐξοχωτάτου Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας **κ. Προκόπη Παυλόπουλου** καὶ στὴ συνέχεια ἡ ἱερὰ λιτανευτικὴ Πομπὴ μεταφέροντας τὴν **Εἰκόνα τῆς Ἐξόδου** καὶ τὸν **Σταυρὸ Εὐλογίας τοῦ Ἐπισκόπου Ρωγῶν Ἰωσὴφ** στὸν Κῆπο τῶν Ἡρώων τῆς Ἱερᾶς Πόλεως.

Στὴν ἱερὰ λιτανεία συμμετεῖχαν μαθητὲς τῶν Σχολείων τῆς Ἱερᾶς Πόλεως, μέλη πολιτιστικῶν συλλόγων, φιλαρμονικὲς καὶ ἀγήματα καὶ τῶν τριῶν Σωμάτων τοῦ Στρατοῦ, ὁ Ἐξοχώτατος Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὁ ἱερὸς κλῆρος, οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς, οἱ ἐπίσημοι καὶ πλῆθος κόσμου.

Στὸν Τύμβο, ὅπου βρίσκονται τὰ ὀστᾶ τῶν πεσόντων, τελέσθηκε ἐπιμνημόσυνη δέηση ὑπὲρ ἀναπαύσεως «*τῶν ἀειμνήστων ἀγωνιστῶν καὶ προμάχων τῆς Ἱερᾶς Πόλεως, Ἰωσὴφ καὶ Πορφυρίου τῶν Ἀρχιερέων καὶ πάντων τῶν μετ' αὐτῶν ἐν τῇ ἡρωικῇ Ἐξόδῳ ἀγωνισαμένων καὶ πεσόντων ὀρθοδόξων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν Ἑλλήνων τε καὶ Φιλελλήνων*».

Ἀκολούθησε κατάθεση στεφάνου ἀπὸ τὸν Ἐξοχώτατο Πρόεδρο τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καὶ ἡ ἐκφώνηση τοῦ πανηγυρικοῦ τῆς ἡμέρας ἀπὸ τὸν ἐκπρόσωπο τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

Κατόπιν ἡ χορωδία τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου τοῦ Δήμου Ἱερᾶς Πόλεως Μεσολογγίου ἀπέδωσε τὸ μοιρολόϊ «Νὰ ζεῖ τὸ Μεσολόγγι».

Τιμώμενη Χώρα κατὰ τὸν φετινὸ ἑορτασμὸ ἦταν ἡ Μεγάλη Βρετανία, ἡ ὁποία ἐκπροσωπήθηκε ἀπὸ τὸν Πρέσβη της στὴν Ἑλλάδα.

Τὸ ἀπόγευμα, ἡ Εἰκόνα τῆς Ἐξόδου καὶ ὁ Σταυρὸς Εὐλογίας τοῦ Ἐπισκόπου Ρωγῶν Ἰωσὴφ ἐπέστρεψε μὲ λιτανευτικὴ πομπὴ στὴν αἴθουσα τοῦ Μουσείου Ἱστορίας καὶ Τέχνης, ὅπου φυλάσσονται».

Νεανικὰ Ζητήματα

Ἄπιστοι! Γιατί;

Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι σήμερα, καλοί μου φίλοι, ποὺ λένε πὼς εἶναι ἄθεοι. Καὶ ἄπιστοι γενικῶς! Εἶναι καὶ μία κουλτούρα αὐτή, ξέρετε, ἔφθασε νὰ γίνει καὶ μία ἰδιάζουσα ἰδεολογία, ἀλλὰ καὶ μία κατάσταση ποὺ ἐξελίσσεται ἀκόμη καὶ σὲ ... θρησκεία! Στὴ θρησκεία τῆς ... ἀθεΐας καὶ τῆς ἀπιστίας! Ἕνα θέμα ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσει, ἂν θέλει ὁ Θεός, σὲ ἄλλα ἄρθρα μας στὸ προσεχὲς μέλλον.

Ὡστόσο, εἶναι καὶ ἐπιστημονικὰ ἀποδεδειγμένο, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ γεννήθηκε χωρὶς τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα, ποὺ νὰ μὴ ἔχει μέσα του τὴν τάση νὰ γνωρίσει καὶ νὰ λατρεύσει τὸν Θεό.

Ἐπιπλέον, ὅπως παρατηρεῖ ὁ Μ. Ἀθανάσιος, «**κανένα πρᾶγμα στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθεῖ ὡς τεκμήριο τῆς ἀπιστίας**». Ναί, κανένα!

Καὶ τότε, θὰ πεῖτε, γιατί κάποιοι δὲν πιστεύουν; Νὰ ἕνα πολὺ ὡραῖο ἐρώτημα. Ἂς τὸ δοῦμε μὲ ὅσο συνοπτικὸ καὶ τεκμηριωμένο τρόπο γίνεται…

* * *

Εἶναι, βεβαίως, πολλὰ τὰ αἴτια ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ τὰ ἀναπτύξουμε. Ὡστόσο, τὸ κυριότερο καὶ τὸ πλέον καθοριστικὸ εἶναι ἕνα, στὸ ὁποῖο καὶ θὰ σταθοῦμε: **Ἡ ἄρνηση τοῦ Θεοῦ στὴν πράξη**! Δηλαδὴ ἐκεῖνος ὁ τρόπος τῆς ζωῆς, ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ μακριὰ ἀπ' τὸ Θεό. **Ἄθεος μὲ τὴν ἔννοια αὐτὴ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζεῖ σὰν νὰ μὴ ὑπάρχει Θεός.** Εἶναι τόσο προσκολλημένος στὴν ἁμαρτία καὶ τὴν ὕλη, ποὺ στὴν ψυχή του γιὰ ὅλα ὑπάρχει τόπος, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Θεό!

Ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἱ. Χρυσόστομος «ὁ βίος ὁ ἀκάθαρτος εἶναι ἱκανὸς νὰ μᾶς δημιουργήσει ἀνεπιθύμητη ἔχθρα πρὸς τὸν Θεό, "γιατί τὸ φρόνημα τῆς σάρκας", λέγει, "εἶναι ἔχθρα στὸ Θεὸ" (Ρωμ. 8,7)». Γι' αὐτὸ καί, ὅπως πάλι τονίζει, «**ἡ ἁμαρτία εἶναι ἐκείνη ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀπιστία**». Ναί!

Ὁ Ἅγ. Θεόφιλος Ἀντιοχείας ἀναφέρει πὼς «σ' ἐκείνους ποὺ κάνουν τὰ φαῦλα πράγματα ὁ Θεὸς δὲν ἐμφανίζεται». Κι εἶναι ἑπόμενο νὰ λένε τότε πὼς Θεὸς δὲν ὑπάρχει!

Ὁ γνωστὸς μεγάλος Γερμανὸς ποιητὴς Σίλλερ, παρουσιάζει στοὺς στίχους του αὐτοὺς τὸν Θεὸ νὰ λέει: «Σὲ ἀνθρώπους ποὺ μιαίνει ἡ ἁμαρτία κρυμμένη ἡ Θεότητά μου μένει».

Ὁ Καθηγητὴς Πανεπ. Ἀθηνῶν Εὐ. Θεοδώρου γράφει:

«Ἐφόσον ἡ πίστη χωρὶς ἀνάλογα ἔργα εἶναι νεκρή, ἐξηγεῖται γιατί τὰ βαθύτερα αἴτια τῆς ἀθεΐας εἶναι ψυχολογικὰ καὶ ἠθικά, δηλαδὴ εἴτε ὁ ἐγωισμὸς ποὺ θεοποιεῖ τὸ Ἐγώ, εἴτε μία ψυχολογικὴ ἀντίδραση ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τρόπο ζωῆς, ποὺ δὲν συμβιβάζεται μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. **Μερικοὶ ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ζοῦν βίο ἄτακτο ἢ ἀνήθικο ἢ ἐγκληματικό, καταντοῦν στὴν ἀπιστία προσπαθῶντας νὰ φιμώσουν τὴ συνείδηση, ποὺ τοὺς ἐλέγχει**. Εἶναι σὰν νὰ λέγουν στὴν ἐλέγχουσα συνείδησή τους: «Πάψε, δὲν ὑπάρχει Θεός. Δὲν εἶναι ἀληθινὰ αὐτά, γιὰ τὰ ὁποῖα μὲ ἐλέγχεις. Ἡσύχασε»!

Ὁ μεγάλος ἀνατόμος τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς Ρῶσος λογοτέχνης Ντοστογιέφσκι στὸ ἔργο του «Οἱ δαιμονισμένοι» παρουσιάζει διάφορους τύπους ἀθέων, **οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄπιστοι ἀπὸ ἐγωισμὸ ἢ φιληδονία**!

Εἶναι σημαντικὴ καὶ τούτη ἡ παρατήρηση: «Ἡ ἀθεΐα σήμερα εἶναι περισσότερο μία βιοθεωρία μᾶλλον παρὰ μία κοσμοθεωρία. Εἶναι δηλαδὴ περισσότερο ἕνας τρόπος ἀσύδοτης κι ἀνέμελης ζωῆς, στὸν ὁποῖο ἀρέσκονται νὰ βολεύονται οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ μας, παρὰ ἕνα ἰδεολογικὸ ρεῦμα».

Σπουδαῖος εἶναι καὶ τοῦτος ὁ λόγος: «Θὰ ἤθελα νὰ ἔβλεπα ἄνθρωπο νηφάλιο, ἐγκρατῆ, ἁγνό, δίκαιο, ὁ ὁποῖος νὰ γνωματεύσει πὼς δὲν ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸς τουλάχιστον θὰ μιλοῦσε χωρὶς ἰδιοτέλεια. Ὅμως ἄνθρωπος τέτοιος δὲν ὑπάρχει» (Sa Bruyere)

Ἂς προσέξουμε κι αὐτὸ ποὺ ἔλεγε ὁ Τ. Toth: «**Πολλοὶ ἀκολουθοῦν κατ' ἀνάγκη τὴν ἀπιστία, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ ὑποχρεωθοῦν ν' ἀλλάξουν ζωή»!** Δὲν εἶναι (δαιμονικὴ) κατάντια;

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἅγιος Αὐγουστῖνος τονίζει: «Ἀρνοῦνται τὸν Θεό, μόνο ὅσοι ἔχουν συμφέρον νὰ μὴ ὑπάρχει»!

Κι ἀκόμη. Ὅσο ὁ ἄνθρωπος δὲν πιστεύει, τόσο ἡ ζωή του γίνεται ὅλο καὶ πιὸ σκοτεινή. «Ζωὴ χωρὶς πίστη, εἶναι τοῦ ζώου ἡ ζωή», ἔλεγε ὁ Λ. Τολστόϊ. Κι ἀπὸ ἕνα ζῶο, μὴ περιμένει κανεὶς βαθύτερες καὶ λογικὲς ἀναζητήσεις. Κι ὅσο συνεχίζει αὐτὴ τὴ ζωὴ τόσο γίνεται ἄπιστος, ἀλλὰ καὶ … ζωώδης!

Ὅταν κάποια διάσημη ἠθοποιὸς ἀντιλήφθηκε τὶς πρῶτες ρυτίδες στὸ πρόσωπό της, ἅρπαξε μὲ θυμὸ τὸν καθρέφτη καὶ τὸν πέταξε, κάνοντάς τον κομμάτια! Τὸ ἴδιο κάνουν πολλοί. Προσπαθοῦν νὰ συντρίψουν τὸν καθρέφτη τῆς Πίστης, ποὺ τοὺς ἀποκαλύπτει τὶς ἠθικὲς καὶ τὶς ἄλλες ἀσχήμιες τῆς ζωῆς τους.

Πραγματικὰ ἡ ἀθεΐα εἶναι περισσότερο στὴ ζωή, παρὰ στὴν καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων.

* * *

Ὡς καὶ ἐπιστήμονες προβλημάτισε τὸ θέμα αὐτό, ὅπως τὸν Λάϊμπνιτς, ὁ ὁποῖος ἔφθασε νὰ γράψει αὐτὴ τὴν συγκλονιστικὴ ἀλήθεια: «**Ἂν ἡ γεωμετρία ἦταν ἀντίθετη στὰ πάθη μας, τότε δὲν θὰ ἔλειπαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἀμφισβητοῦσαν τὴ θετικότητα τῶν ἀποδείξεών της**»! Ναί, ὡς ἐκεῖ μπορεῖ νὰ μᾶς φθάσει ἡ ἀπιστία τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Πασκὰλ συμβούλευε: «**Προσπάθησε νὰ πιστέψεις, ὄχι μὲ τὴν αὔξηση τῶν ἐπιχειρημάτων σου, ἀλλὰ μὲ τὴ μείωση τῶν παθῶν σου**»!

* * *

Ἀλλ' ἀξίζει νὰ ἀναφερθοῦμε καὶ σὲ δύο παρατηρήσεις ἀκόμη.

Ἡ μία εἶναι τοῦ ἱ. Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος περιγράφοντας τὴν δυστυχία τῶν ἀπίστων, μᾶς καθορίζει καὶ τὴν στάση τὴν ὁποία θὰ πρέπει νὰ ἔχουμε ἀπέναντί τους. Λέει:

«**Ἡ ἀπιστία εἶναι γνώρισμα ψυχῆς ἄρρωστης, μικρῆς καὶ δυστυχισμένης. Ὥστε, ὅταν μᾶς κατηγοροῦν τὴν πίστη μερικοί, ἂς κατηγοροῦμε κι ἐμεῖς τὴν ἀπιστία τους σὰν δυστυχισμένους, μικρόψυχους, ἀνόητους, ἄρρωστους καὶ ποὺ δὲν συμπεριφέρονται καθόλου καλύτερα ἀπὸ τοὺς ὄνους. Γιατί, ὅπως ἀκριβῶς ἡ πίστη εἶναι γνώρισμα ἀνώτερης καὶ μεγάλης ψυχῆς, ἔτσι καὶ ἡ ἀπιστία εἶναι γνώρισμα ψυχῆς πολὺ ἀνόητης κι ἀσήμαντης καὶ ποὺ ἔχει κατεβεῖ στὴν ἀνοησία τῶν ζώων**»[13].

Καὶ ἡ ἄλλη εἶναι τούτη ἡ συμβουλή, ἂν θέλετε, ποὺ δίνει γιὰ τὸν καθένα μας ὁ Λ. Τολστόι: «**Ὅταν σοῦ ἔρθουν στὸ νοῦ σκέψεις ἀπιστίας καὶ ἀμφιβολίας γιὰ τὴν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ, μὴ ἀπελπιστεῖς. Τὸ ὅτι δὲν πιστεύεις, δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός. Σημαίνει ὅτι ὁ τρόπος ποὺ πίστευες δὲν εἶναι σωστὸς καὶ πρέπει νὰ φροντίσεις νὰ τὸν διορθώσεις, γιὰ νὰ γνωρίσεις καλύτερα τὸν Θεό**».

* * *

Ὡστόσο εἶναι ἀπαραίτητη μία διευκρίνηση, ὅπως τὴν προσδιορίζει ὁ Βλαδίμηρος Σολόβιεφ. Λέει:

«Σὲ μία ἐποχὴ ποὺ κυριαρχεῖ ἡ ἀπιστία, εἶναι σημαντικὸ νὰ ξέρουμε μὲ τί τύπο ἀπιστίας ἔχουμε νὰ κάνουμε. Ἂν πρόκειται γιὰ τὸ εἶδος τῆς ἀπιστίας ποὺ εἶναι χοντροκομμένη, ὑλιστική, ζωώδης... δὲν ἀξίζει τὸν κόπο κἂν νὰ μιλᾶμε γι' αὐτήν... Ἂν ὅμως ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ τὴν καθαρὴ ἀνθρώπινη δυσπιστία, τὴ συνειδητή, ποὺ ἁπλῶς θέλει νὰ βεβαιωθεῖ ὁριστικὰ γιὰ τὴν τέλεια ἀλήθεια, μία δυσπιστία ποὺ μοιάζει μ' αὐτὴ τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ, αὐτὴ ἔχει δικαίωμα ν' ἀναγνωρισθεῖ ἠθικά. Κι ἂν δὲν μποροῦμε, σὰν τὸ Χριστὸ νὰ δώσουμε στοὺς ἀνθρώπους ποὺ δυσπιστοῦν τὶς μαρτυρίες τῆς ἀλήθειας ποὺ ἀναζητοῦν, δὲν πρέπει μὲ κανένα τρόπο νὰ τοὺς ἀποδοκιμάζουμε καὶ νὰ τοὺς ἀπορρίπτουμε».

* * *

Τελικὰ τί βλέπουμε παιδιά; Πὼς ὅλα, μὰ ὅλα, καταλήγουν σὲ τοῦτα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ: «**Τὸ φῶς ἔχει ἔλθει στὸν κόσμο ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἀγάπησαν μᾶλλον τὸ σκοτάδι παρὰ τὸ φῶς, ἐπειδὴ τὰ ἔργα τους ἦσαν πονηρά. Ὅποιος κάνει τὸ κακὸ μισεῖ τὸ φῶς καὶ δὲν ἔρχεται στὸ φῶς, γιὰ νὰ μὴ γίνουν φανερὰ τὰ ἔργα του. Ὅποιος ὅμως ἀκολουθεῖ τὴν ἀλήθεια ἔρχεται στὸ φῶς, γιὰ νὰ γίνει φανερὸ ὅτι τὰ ἔργα του ἔχουν γίνει κατὰ Θεὸ» (Ἰω. γ', 19-20)**. Ἂς ἔχουμε πάντοτε ὀρθὴ ζωή, γιὰ νὰ ἀπολαμβάνουμε τὰ ὕψιστα ἀγαθὰ τῆς Πίστης. Ἂς πιστεύουμε, γιὰ νὰ ἔχουμε ὀρθὴ ζωή…

Σημειώσεις:

13. Βλέπ. τό ἔργο μας «ΡΟΔΟΣΤΑΓΜΑ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΙΚΗΣ ΣΟΦΙΑΣ».

Κ.Γ. Παπαδημητρακόπουλος

Θρησκευτικός Γραμματισμός: Ἑρμηνεῖαι καί Παρερμηνεῖαι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

ότητας (intellectual integrity), τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας (personal freedom), τῆς ἐπιδίωξης τῆς ἀπόλυτης ἀλήθειας (the pursuit of ultimate truth) καὶ τῆς περιφρούρησης τοῦ δικαιώματος τῆς ἀτομικῆς θρησκευτικῆς αὐτοδιάθεσης (personal faith – formation)[29].

Στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι ἡ πρόταση τοῦ Wright γιὰ τὸ μοντέλο κριτικῆς θρησκευτικῆς ἐκπαίδευσης προέκυψε ὡς ἀπάντηση στὸ αἴτημα συνδυασμοῦ τῆς ἀνάπτυξης πνευματικοῦ βάθους καὶ τῆς κριτικῆς «ἀνοικτότητας» τῶν μαθητῶν. Ὡστόσο, τὸ προτεινόμενο μοντέλο παρουσιάζει μία ἐγγενῆ ἀδυναμία, καθὼς ἀπαλείφει ἐντελῶς τὸ ὑπερβατικὸ στοιχεῖο περιορίζοντας τὴν πίστη σὲ διανοητικὸ γεγονός, ἱκανὸ νὰ ὑπόκειται στὴ βάσανο τῆς λογικῆς κριτικῆς.

Ἡ πίστη, ἡ ὁποία κεῖται ὄχι ἀντίθετα, ἀλλὰ πέρα καὶ πάνω ἀπὸ τὴ λογική, ἐξορθολογίζεται σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγὲς τοῦ θρησκευτικοῦ γραμματισμοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἀναζητᾶ τὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια στὸ πλαίσιο τῆς ἀνθρώπινης λογικῆς· διαφυλάσσει μὲν τὸ δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς του αὐτοδιάθεσης, ἡ θρησκευτική του, ὅμως, ταυτότητα προκύπτει ὡς ἀποκλειστικὸ ἀποτέλεσμα διανοητικῆς διεργασίας καὶ κριτικῆς προσέγγισης. Ὡς ἐκ τούτου, ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος νὰ προσεγγίζεται καὶ νὰ κρίνεται ἡ πίστη ὡς ἰδεολογία. Γίνεται, κατὰ συνέπεια, προφανὲς ὅτι στὴν περίπτωση αὐτὴ ἡ ἀτομικὴ ἀκεραιότητα σὲ ἐπίπεδο πίστης δὲ θίγεται ἁπλῶς ἀλλὰ κολοβώνεται. Τὸ ζητούμενο στὴ θρησκευτικὴ ἀγωγὴ δὲν εἶναι ἡ χειραφέτηση ἀπὸ κατεστημένες θρησκευτικὲς δομές, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ στενότατα ὅρια τῆς ἀνθρώπινης λογικῆς, προκειμένου ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀναχθεῖ στὴν ἀλήθεια, ἡ ὁποία εἶναι πέρα καὶ πάνω ἀπὸ τὴ λογική.

Συμπερασματικά

Ὁ κριτικὸς θρησκευτικὸς γραμματισμὸς προτείνεται ὡς μία καινοτόμος διάσταση τῆς σύγχρονης θρησκευτικῆς ἀγωγῆς. Στόχος εἶναι ἡ ὑπέρβαση τῆς ἀποκλειστικότητας[30], ἡ ὁποία χαρακτηρίζει κατὰ μία ἄποψη στὶς μέρες μας τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν.

Ἐντούτοις, ἡ ἔρευνα καὶ ἡ μελέτη τῶν δομικῶν στοιχείων τοῦ κριτικοῦ γραμματισμοῦ, καθὼς καὶ τοῦ κριτικοῦ θρησκευτικοῦ γραμματισμοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ θρησκευτικὸς γραμματισμὸς στοχεύει κυρίως στὴν ἀνάπτυξη καὶ καλλιέργεια τῆς κριτικῆς θεώρησης ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν κάθε προσφερόμενης θρησκευτικῆς γνώσης. Ὡς κριτικὴ στάση προκρίνεται ἡ ἀμφισβήτηση, ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἄρνηση καὶ ἡ ἀντίσταση, ὥστε νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ χειραφέτηση ἀπὸ τὶς κατεστημένες κοινωνικὲς καὶ πολιτικὲς δομές. Τελικά, ὅμως, ἡ χειραφέτηση αὐτὴ δὲ συνεπάγεται τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ βαρίδια τῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν κατεστημένων, ἀλλὰ τὴν ἐπικράτηση μίας νέας βιοθεωρίας, μίας νέας ἰδεολογίας, μίας καινούριας κοσμοαντίληψης, τῆς ὁποίας μοναδικὴ θέση εἶναι ἡ ἄρνηση.

Οἱ κρίσεις ποὺ διῆλθε ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγὴ στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν ἵδρυση τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους μέχρι σήμερα εἶναι πολλές. Δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ πλέον πρόσφατη ἐκδηλώθηκε σχεδὸν ταυτόχρονα μὲ τὴν ὑφιστάμενη οἰκονομικὴ κρίση.

Ἡ νηφάλια ἔρευνα καὶ μελέτη αὐτῶν τῶν κρίσεων ἀναδεικνύει ὅτι ἡ νεοελληνικὴ παιδεία στὸ σύνολό της ἀντιμετωπίζει πρόβλημα προσανατολισμοῦ. Ὁ Παναγιώτης Νέλλας διέκρινε ὅτι αὐτὸ τὸ πρόβλημα εἶναι μεγάλο καὶ δυσεπίλυτο, ἐπειδὴ μέσα στὴν ἑλληνικὴ παιδεία «ἀντιπαλεύουν τρεῖς τάσεις, τρεῖς στόχοι, τρία ἀνθρωποείδωλα, τρεῖς διαφορετικοὶ πολιτισμοί: ὁ πολιτισμὸς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ὁ πολιτισμὸς τῆς θεανθρωπίας καὶ ὁ πολιτισμὸς τῆς τεχνολογίας […]. Ἡ ἐκπαίδευση, ὅλα τὰ ἐκπαιδευτικὰ προγράμματα τῶν τελευταίων χρόνων, ὅλες οἱ ἐκπαιδευτικὲς μεταρρυθμίσεις εἶναι στὴ συνείδηση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀκαταξίωτες», διότι δὲν ἐπιλύουν τὸ πρόβλημα προσανατολισμοῦ τῆς ἑλληνικῆς παιδείας[31].

Ἡ φύση καὶ ἡ θέση τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος στὸ ἑλληνικὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα ἐπιτάσσει ἡ λύση τοῦ προβλήματος νὰ ξεκινήσει ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Αὐτὸ ὀφείλει νὰ ξαναβρεῖ τὸν προσανατολισμό του καὶ νὰ προτείνει τὸ ἀνθρωποείδωλο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο θὰ συμβάλει στὴν ἐπανεύρεση τοῦ προσανατολισμοῦ τῆς νεοελληνικῆς παιδείας καὶ θὰ βοηθήσει τὸν σύγχρονο πολιτισμὸ νὰ ξεπεράσει τὰ ἐγγενῆ ἀδιέξοδά του. Διαφορετικά, ἡ ἑπόμενη κρίση εἶναι κοντὰ καὶ τὸ τραγικὸ δὲν εἶναι ὅτι μποροῦμε πλέον νὰ τὴν προβλέψουμε· τραγικὸ εἶναι ὅτι ἀγνοοῦμε τί κομίζει. Γι' αὐτὸ «καιρὸς τοῦ ποιῆσαι».

Σημειώσεις:

20. Τ. Σαραφίδου, «Ἀνάπτυξη Κειμενικῶν Δεξιοτήτων μέσα ἀπὸ Ἀφηγηματικὰ Πλαίσια κατὰ τὴν Πρώτη Σχολικὴ Ἡλικία: Ἡ Περίπτωση τοῦ Βιβλίου τῶν Θρησκευτικῶν τῆς Γ΄ Τάξης τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου», στὸ Ε. Τάφα – Γ. Μανωλίτσης (ἐπιμ.), Ἀναδυόμενος Γραμματισμός. Ἔρευνα καὶ Ἐφαρμογές, ἐκδ. Πεδίο, Ἀθήνα 2009, σ. 362. **21.** Ὑπουργεῖο Παιδείας – Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο, Νέο Σχολεῖο. Πρόγραμμα Σπουδῶν, ὅ.π., σ. 21. **22.** P. Traves, «Reading: the Entitlement to be 'properly literate'», K. Kimberley, M. Meek & J. Miller (ἐπιμ.), New Readings: Contributions to an Understanding of Literacy, ἐκδ. A & C Black, London 1992, σσ. 77 – 85. **23.** N. Fairclough, Discourse and Social Change, ἐκδ. Polity Press, Cambridge 1992, σ. 7. **24.** Ὑπουργεῖο Παιδείας – Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο, Νέο Σχολεῖο. Πρόγραμμα Σπουδῶν, ὅ.π. **25.** A. Wright, «Critical Religious Education and the National Framework for Religious Education in England and Wales», Religious Education: The Official Journal of the Religious Education Association 103 (November – December 2008), σσ. 517 – 518. **26.** A. Wright, «Critical Religious Education and the National Framework for Religious Education in England and Wales», ὅ.π., σ. 520. **27.** E. Hella and A. Wright, «Learning 'about' and 'from' Religion: Phenomenography, the Variation Theory of Learning and Religious Education in Finland and the UK», British Journal of Religious Education 31, 1 (2009), σσ. 53 – 64. **28.** E. Hella and A. Wright, «Learning 'about' and 'from' Religion: Phenomenography, the Variation Theory of Learning and Religious Education in Finland and the UK», ὅ.π., σ. 54. **29.** A. Wright, «Critical Religious Education and the National Framework for Religious Education in England and Wales», ὅ.π., σ. 518. **30.** Ὑπουργεῖο Παιδείας – Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο, Νέο Σχολεῖο. Πρόγραμμα Σπουδῶν, ὅ.π., σ. 13. **31.** Π. Νέλλας, «Ἡ παιδεία καὶ οἱ Ἕλληνες», Σύναξη 21 (Ἰανουάριος – Μάρτιος 1987), σ. 10.

Μέγα τὸ ὕψος τῆς Ἱερωσύνης*

*Τοῦ μακαριστοῦ **Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη***

ΛΑΒΕΤΕ Πνεῦμα Ἅγιον· ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἄν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται» (Ἰωάν. κ΄ 19-31).

Ἐπὶ 40 ὁλοκλήρους ἡμέρας μετὰ τὸ Πάσχα, ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἔχει ὁρίσει νὰ ἑορτάζωμεν τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, ποὺ εἶναι δι' ἡμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους ἡ «ἑορτὴ ἑορτῶν» καὶ «πανήγυρις πανηγύρεων». Καὶ κάθε Κυριακὴ «Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας», «θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν», ψάλλει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. «Ἄλλης βιωτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν Ἀναστάντα Κύριον». Μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας νὰ ζήσωμεν μίαν καινούργιαν ζωήν, ἀναστημένην, μακρὰν τῆς ἁμαρτίας. «Ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος. Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό; Πρωτίστως, ὅταν ἀποφεύγωμεν τὴν ἁμαρτίαν καὶ μάλιστα τὴν ἱεροκατηγορίαν.

Ὅπως ἀκούσαμε εἰς τὸ σημερινὸν Ἅγιον Εὐαγγέλιον ὁ Ἀναστὰς Κύριος ἦλθε κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεώς Του ἔδωσε τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τοὺς Ἁγίους Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους Του καὶ δι' αὐτῶν εἰς τοὺς διαδόχους των Ἐπισκόπους καὶ Πρεσβυτέρους. «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἂν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται».

Μέγα τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης. Εἶναι παρατηρημένον ὅτι οἱ ἀναστημένοι ἄνθρωποι, οἱ ἐν καινότητι ζωῆς περιπατοῦντες σέβονται πολὺ τὴν ἱερωσύνην καὶ ἐνδιαφέρονται δι' αὐτήν. Ἀντιθέτως οἱ μακράν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας πολεμοῦν τὴν ἱερωσύνην καὶ ἱεροκατηγοροῦν.

Μέγα τὸ ὕψος τῆς ἱερωσύνης. Ἐπιβάλλεται σεβασμὸς καὶ ἐνδιαφέρον δι' αὐτήν. Ἂς τὰ ἰδοῦμε ἀπὸ κοντὰ σήμερα.

Μέγα τὸ ὕψος τῆς ἱερωσύνης

«Δανείζει τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν χεῖρα ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα», λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. «Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πράττει ὁ ἱερεὺς ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, ἐπικυρώνει ἄνω ὁ Θεός».

«Ὅλα τὰ πνευματικὰ ἀγαθά, λέγει ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, τὰ ἔχομεν ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης. Οἱ ἱερεῖς μᾶς βαπτίζουν, χρίουν, κοινωνοῦν, ἐξομολογοῦν, στεφανώνουν. Μᾶς βοηθοῦν εἰς τὰς ἀσθενείας μας μὲ τὸ ἅγιον εὐχέλαιον κλπ.».

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ἔλεγε: «Ὅλος ὁ κόσμος νὰ παρακάλεση τὸν Θεόν, δὲν δύνανται νὰ τελειώσουν τὰ Ἄχραντα Μυστήρια, καὶ ἕνας ἱερεὺς ἔστω καὶ ἁμαρτωλός, δύναται μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ τὰ τελειώσῃ».

Διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται **ὁ σεβασμός**, ἡ τιμὴ πρὸς τὴν ἱερωσύνην, πρὸς τοὺς κληρικούς. Νὰ μὴ δεχώμεθα εὔκολα κατηγορίας. Ὄχι ἄκουσα, μοῦ εἶπαν κλπ. «Ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω» μαζὶ μὲ τὸν

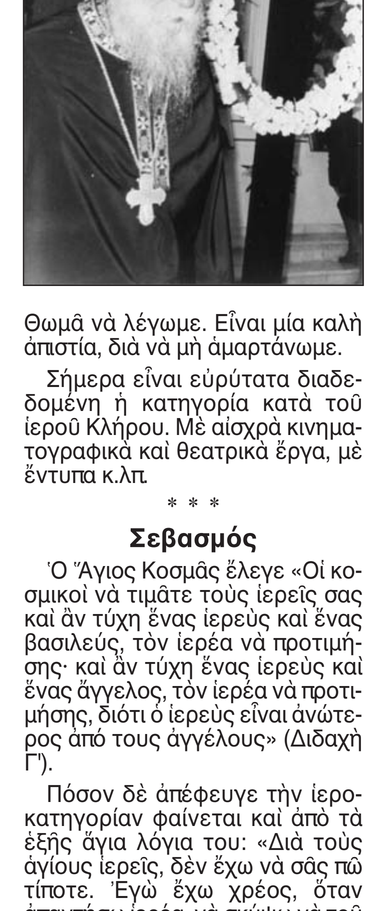

Θωμᾶ νὰ λέγωμε. Εἶναι μία καλὴ ἀπιστία, διὰ νὰ μὴ ἁμαρτάνωμε.

Σήμερα εἶναι εὐρύτατα διαδεδομένη ἡ κατηγορία κατὰ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου. Μὲ αἰσχρὰ κινηματογραφικὰ καὶ θεατρικὰ ἔργα, μὲ ἔντυπα κ.λπ.

* * *

Σεβασμός

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἔλεγε «Οἱ κοσμικοὶ νὰ τιμᾶτε τοὺς ἱερεῖς σας καὶ ἂν τύχῃ ἕνας ἱερεὺς καὶ ἕνας βασιλεύς, τὸν ἱερέα νὰ προτιμήσῃς· καὶ ἂν τύχῃ ἕνας ἱερεὺς καὶ ἕνας ἄγγελος, τὸν ἱερέα νὰ προτιμήσῃς, διότι ὁ ἱερεὺς εἶναι ἀνώτερος ἀπό τους ἀγγέλους» (Διδαχὴ Γ΄).

Πόσον δὲ ἀπέφευγε τὴν ἱεροκατηγορίαν φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ ἑξῆς ἅγια λόγια του: «Διὰ τοὺς ἁγίους ἱερεῖς, δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτε. Ἐγὼ ἔχω χρέος, ὅταν ἀπαντήσω ἱερέα, νὰ σκύψω νὰ τοῦ φιλήσω τὰ χέρια καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν διὰ τὰς ἁμαρτίας μου».

Ἐπίσης ὅταν νεώτερος Ἕλλην πολιτικὸς ἐπεσκέφθη τὸ Βελιγράδι τελευταίως, πρῶτα ἐχαιρέτισε τὸν Πατριάρχην καὶ μετὰ τοὺς κομμουνιστὰς ἡγέτας. Τὸ τί ἔγινε, δὲν περιγράφεται. Ἐνθουσιασμὸς τῶν Ὀρθοδόξων Σέρβων. «Τιμὴ εἰς τὸ Ράσον».

* * *

Ἐνδιαφέρον

Ἀπαιτεῖται ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρίστων, παρώθησις διὰ τὴν ἱερωσύνην. Χιλιάδες ὑποψήφιοι διὰ διαφόρους θέσεις. Ἐλάχιστοι ὑποψήφιοι κληρικοί. Ἔτσι παρουσιάζεται τὸ λυπηρὸν φαινόμενον πολλὰ χωριὰ νὰ μὴ ἔχουν ἱερέα. Χωρὶς Ἀνάστασιν. Καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Μεγάλα κενά. Σὲ λίγες ἡμέρες θὰ συνεδριάσῃ κι ἐδῶ ἡ σεπτὴ ἱεραρχία. Θερμὴ προσευχὴ νὰ ἐκλέξῃ τοὺς ἀρίστους Ἐπισκόπους. Ὄχι ἀδιαφορία. Εἶναι οἱ διάδοχοι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Ἔχουν λάβει τὴν ἐξουσίαν νὰ συγχωροῦν ἁμαρτίας. «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται».

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος λέγει: «Ὅταν ἔχωμεν ἁγίους Ἀρχιερεῖς, διαδόχους τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, αὐτοὶ γίνονται τὰ πάντα εἰς τοὺς πιστούς. Ἰατροὶ· φωστῆρες· ὁδηγοὶ· σωτῆρες· θεραπεύοντες τοὺς κατὰ ψυχὴν ἀρρωστοῦντας· φωτίζοντες τοὺς ἐσκοτισμένους· ὁδηγοῦντες τοὺς πεπλανημένους· καὶ σώζοντες ἢ πάντας ἢ τοὺς πλείους, διὰ τοῦ λόγου τῆς διδασκαλίας καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς ἐναρέτου ζωῆς».

«Ἦσαν δηλαδὴ Θεόκλητοι ἢ τουλάχιστον Δημόκλητοι. Ποτὲ δὲ αὐτόκλητοι. Καὶ ἀπέφευγαν τὸ ὕψος τῆς Ἀρχιερωσύνης μὲ διάφορα τεχνάσματα».

«Ἀφοῦ δὲ μία τοιαύτη ἁγιωτάτη συνήθεια, τονίζει ὁ ἅγιος Νικόδημος, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξέλιπεν ἀπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, συνεξέλιπον οἴμοι! (καλὸν γὰρ ἐνταῦθα στενάξαι πικρόν), ἐν ταυτῷ καὶ τὰ προειρημένα πάντα καλὰ ἀντεισήχθησαν δὲ τὰ ἐναντίον τούτων δεινά, τὰ ὁποῖα ἐγὼ μὲν ἀποσιωπῶ, αἰδούμενος τὴν κοινὴν Μητέρα, ἵνα μὴ ὡς ἱεροκατήγορος κατακριθῶ· οἱ δὲ θεῖοι Πατέρες, μηδένα αἰδούμενοι, μηδὲ πρόσωπον ἀνθρώπου λαμβάνοντες, διακωμῳδοῦσιν εἰς τὰ συγγράμματά των· καὶ μάλιστα πάντων ὁ θεολόγος Γρηγόριος εἰς τὸν καλούμενον ἀπολογητικόν».

Σεβασμὸς λοιπὸν πρὸς τοὺς κληρικούς. Ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἱερωσύνην, διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρίστων. Ὅπου θὰ εὑρίσκωνται καλοὶ Ἐπίσκοποι, θὰ γίνεται ὁ τόπος ἕνας ἐπίγειος Παράδεισος. Νὰ τί λέγει σχετικῶς ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς: «Ἔτσι οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι λαμβάνοντες τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς φρόνιμοι καὶ πιστοὶ δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ μας, ἔτρεξαν ὡσὰν ἀστραπὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Μὲ ἐκείνην τὴν χάριν ἰάτρευον τυφλοὺς καὶ κωφοὺς καὶ λεπροὺς καὶ δαιμονισμένους, καὶ τὸ μεγαλύτερον, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας ἐπρόσταζον τοὺς νεκροὺς καὶ ἀνεσταίνοντο. Καὶ εἰς ὁποίαν χώραν ἐπήγαιναν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ τοὺς ἐδέχοντο οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ἔκαμνον χριστιανούς, ἐχειροτόνουν ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, συνέστηναν Ἐκκλησίας καὶ εὐλογοῦσαν τὴν χώραν ἐκείνην καὶ ἐγίνετο ἕνας ἐπίγειος παράδεισος, χαρὰ καὶ εὐφροσύνη, κατοικία τῶν ἀγγέλων, κατοικία τοῦ Χριστοῦ μας».

***Ὁμιλία εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἁγ. Γεωργίου Διονύσου Ἀττικῆς, Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ.**

Συνεδρίασις τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἡ Ἱ. Σύνοδος συνεδρίασε μὲ ποικίλην θεματολογίαν τὴν 1ην καὶ 2αν Ἀπριλίου. Ἐκ τῶν ὅσων συνεζητήθησαν ἰδιαιτέρας σπουδαιότητος εἶναι τὰ σχετικὰ μὲ τὸ δαπανηθὲν ποσὸν διὰ φιλανθρωπίαν, τὸ Τάμα τοῦ Ἔθνους καὶ τὸ Δ΄ Πανελλήνιον Συνέδριον Ἱερέων Νεότητος. Τὸ ποσὸν διὰ τὴν ἀνακούφισιν ἀσθενῶν ἀδελφῶν μας ἀνέρχεται περὶ τὰ 122 ἑκατομμύρια καὶ εἶναι κατὰ 25% ὑψηλότερον εἰς σχέσιν μὲ ἐκεῖνον τοῦ 2010, γεγονὸς πολὺ ἐλπιδοφόρον διὰ τὴν ἀλληλεγγύην ποὺ ἐπιδεικνύει ὁ χειμαζόμενος λαός μας. Διὰ τὸ Τάμα τοῦ Ἔθνους φαίνεται ὅτι θὰ εἶναι μακρὰ ἡ συζήτησις καὶ εἰς ἑπομένας συνεδρίας καθὼς δὲν ἔχει ὑπάρξει συμφωνία ὡς πρὸς τὴν τοποθεσίαν ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ. Σχετικὰ μὲ τὸ συνέδριον εἶναι εὐχάριστον ὅτι ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἔχει στρέψει τὰ τελευταῖα ἔτη ζωηρὰ τὸ ἐνδιαφέρον της εἰς τὴν νεότητα, διὰ τὴν ὁποία ὀφείλουν νὰ γίνουν ἀκόμα περισσότερα. Παραθέτομεν αὐτούσια τὰ ἀνακοινωθέντα:

«Συνῆλθε σήμερα, Τετάρτη 1 Ἀπριλίου 2015, στὴν πρώτη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μήνα Ἀπρίλιο, ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν σημερινὴ Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικὰ τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως.

Ἀκολούθως ἀποφάσισε τὴν συμμετοχὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐσταθίου στὴν Ἐπιτροπὴ Διαλόγου Ἐκκλησίας – Κράτους κατὰ τὴν προσεχῆ συνεδρίαση.

Ἐπίσης ὅρισε τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Γλυφάδας, Ἑλληνικοῦ, Βούλας, Βουλιαγμένης καὶ Βάρης κ. Παῦλο, ὡς ἐκπρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Τελετὴ Ἀφῆς τοῦ Ἁγίου Φωτὸς κατὰ τὸ Μεγάλο Σάββατο, στὰ Ἱεροσόλυμα.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐνημέρωσε τὰ Μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. γιὰ τὴν ἐπίσκεψη στὴν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν τοῦ κ. Ἰωάννη Ἀναγνωστοπούλου, Προέδρου τοῦ Σωματείου «Οἱ Φίλοι τοῦ Τάματος τοῦ Ἔθνους». Κατὰ τὴν συζήτηση, ἡ ὁποία διεξήχθη σὲ πολὺ καλὸ κλῖμα, συζητήθηκε τὸ θέμα τῆς ἐπιλογῆς οἰκοπέδου γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ Τάματος. Σημειωτέον ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν «Φίλων τοῦ Τάματος» δὲν ἀπεδέχθη τὰ προταθέντα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας οἰκόπεδα. Γι' αὐτὸ ὁ Μακαριώτατος ἐνημέρωσε τὴν Δ.Ι.Σ. ὅτι ἀναμένει τὴν πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ὡς ἄνω Σωματείου, γιὰ νὰ προτείνει τὸ κατάλληλο οἰκόπεδο, κάτι τὸ ὁποῖο ἐνεκρίθη ἀπὸ τὴν Δ.Ι.Σ.

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνέκρινε τὴν πρόταση τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς καὶ τῆς Νεότητος γιὰ τὴν ὀργάνωση καὶ πραγματοποίηση τοῦ Δ΄ Πανελληνίου Συνεδρίου Ἱερέων Νεότητος καὶ Κατηχητῶν τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ 25 ἕως 28 Αὐγούστου 2015 στὶς κατασκηνώσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Παναγίας Δοβρᾶ.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐνημερώθηκε ἀπὸ τὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Εὐποιΐας περὶ τοῦ Ἀπολογισμοῦ τῶν Δαπανῶν γιὰ τὴν Φιλανθρωπικὴ Διακονία κατὰ τὸ ἔτος 2014, ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τὸ δαπανηθὲν ποσὸ εἶναι 121.464.273,13 € καὶ καλύπτει ὅλες τὶς σιτιστικὲς ἀνάγκες ὡς καὶ τὰ λειτουργικὰ ἔξοδα τῶν Ἱδρυμάτων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπίσης κατατέθηκε ἐνδεικτικὸς πίνακας δομῶν στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸ ἔτος 2014, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο λειτουργοῦν 58 γηροκομεῖα, 21 οἰκοτροφεῖα, 13 ὀρφανοτροφεῖα, 15 ἱδρύματα χρονίως πασχόντων, 8 ἱδρύματα ἀτόμων μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες, 15 κέντρα ψυχικῆς ὑγείας, 15 νοσοκομεῖα – ἰατρεῖα, 2 ἄσυλα ἀνιάτων, 22 βρεφονηπιακοὶ σταθμοί, 6 παιδικοὶ σταθμοί, 75 φροντιστήρια σχολικῶν μαθημάτων, 103 σχολὲς διαφόρων εἰδικοτήτων, 20 ξενῶνες, 3 σχολεῖα, 6 φοιτητικὲς ἑστίες, 258 πνευματικὰ κέντρα, 77 τράπεζες ρούχων καὶ 50 λοιπὰ ἱδρύματα.

Προστίθεται ὅτι λειτουργοῦν 51 κατασκηνώσεις, στὶς ὁποῖες ἐξυπηρετοῦνται 16.237 νέοι, 280 συσσίτια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σιτίζονται 499.091 πρόσωπα, 150 κοινωνικὰ παντοπωλεῖα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξυπηρετοῦνται 75.588 πρόσωπα, χορηγοῦνται 1.303 ὑποτροφίες καὶ βοηθοῦνται στὸ σπίτι 3.502 πρόσωπα. Σύνολο μονάδων 2.070.

Τέλος ἡ Δ.Ι.Σ. ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως».

Τὸ δεύτερον ἀνακοινωθὲν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Συνῆλθε σήμερα, Πέμπτη 2 Ἀπριλίου 2015, στὴν δεύτερη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μήνα Ἀπρίλιο ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν σημερινὴ Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικὰ τῆς προηγουμένης Συνεδρίας.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, ἀποδεχόμενος τὴν πρόσκληση τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Θεοδώρου, θὰ μεταβεῖ στὸ Κάϊρο στὶς 23 καὶ 24 Ἀπριλίου ἐ.ἔ., γιὰ νὰ παραστεῖ στὰ θυρανοίξια τῆς ἱστορικῆς ροτόντας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ μουσείου τῆς ὁμωνύμου παλαιφάτου Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς Μονῆς στὸ Παλαιὸ Κάϊρο. Ἡ Δ.Ι.Σ. ὅρισε νὰ συνοδεύσουν τὸν Μακαριώτατο οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Περιστερίου κ. Χρυσόστομος καὶ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος.

Ἀκολούθως ἡ Δ.Ι.Σ. ὅρισε ὡς ἐκπροσώπους της, τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Διδυμοτείχου, Ὀρεστιάδος καὶ Σουφλίου στὶς ἐκδηλώσεις γιὰ τὰ 100 ἔτη ἀπὸ τὴν γενοκτονία τῶν Ἀρμενίων, οἱ ὁποῖες θὰ πραγματοποιηθοῦν στὸν Λίβανο ἀπὸ 19 ἕως 20 Ἰουλίου ἐ.ἔ, καθὼς καὶ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σιδηροκάστρου στὶς ἐκδηλώσεις τῶν 1150 ἐτῶν ἀπὸ τὸν ἐκχριστιανισμὸ τῶν Βουλγάρων, οἱ ὁποῖες θὰ πραγματοποιηθοῦν στὴν Πλίσκα τῆς Βουλγαρίας ἀπὸ 1 ἕως 3 Μαΐου.

Τέλος ἡ Δ.Ι.Σ. ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως».

"ΛΟΓΙΑ Ο.Τ."

Προσέφερον πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ «Ο.Τ.» εἰς μνήμην Γ. Ζερβοῦ:

Ἀνώνυμος, 50€. Ἀθηνᾶ Κωνσταντοπούλου, 50€. Ἰ. Δ. Ἠλιούπολις, 50€. Ἀ. Δ. Ἠλιούπολις, 100€.

Ὁ «Ο.Τ.» εὐχαριστεῖ θερμῶς τοὺς ἀγαπητοὺς μας δωρητὰς καὶ εὔχεται, ὅπως ὁ Κύριος χαρίσῃ αὐτοῖς ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια.

Ὁ θεάρεστος ἑορτασμὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὡς προϋπόθεσις κατανοήσεως τῶν διαστάσεών της

*Τοῦ **Δημητρίου Γ. Καραχάλιου**, τ. Γυμνασιάρχου - Φιλολόγου*

Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας θὰ προσκαλέσῃ εἰς τὸ ἐφέτος κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ὅλα τὰ τέκνα της, διὰ νὰ συνεορτάσουν τὴν ἑορτὴν τῶν ἑορτῶν καὶ τὴν πανήγυριν τῶν πανηγύρεων, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅμως καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔχει προβλέψει νὰ διαβάζωνται μέσα εἰς τὸ ἄπλετον φῶς τῆς ἀναστασίμου αὐτῆς ἀκολουθίας ἐντελῶς ἐπίκαιρα Εὐαγγελικὰ Ἀναγνώσματα, ἀλλὰ καὶ νὰ ψάλλωνται θεόπνευστα τροπάρια καὶ ὕμνοι, τὰ ὁποῖα συντελοῦν εἰς τὸ νὰ δημιουργηθῇ μία πολὺ συγκινητικὴ καὶ κατανυκτικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ συνάμα ἐπαναφέρουν εἰς τὸν νοῦν τῶν πιστῶν τὴν πνευματικὴν εἰκόνα ὅλων ἐκείνων τῶν μερῶν καὶ τῶν γεγονότων ποὺ σχετίζονται μὲ τὰ Πάθη καὶ μὲ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἀναφέρω μερικά, διὰ νὰ προσεγγισθοῦν.

Ἱερουσαλὴμ 33μ.Χ. καὶ ἡμέρα Μεγάλη Παρασκευή. Τὰ γεγονότα δὲ τῆς ἡμέρας αὐτῆς εἶναι μοναδικῆς καὶ αἰωνίου ἀξίας διὰ κάθε ἄνθρωπον. Ἡ ἡμέρα ἀλησμόνητη, ἐπειδὴ εἶναι ἡ πλέον τραγικὴ τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Τότε καὶ πάλιν ὁ μεταπτωτικὸς ἄνθρωπος ἐξέπεσεν εἰς μίαν ἀκόμη καὶ πάρα πολὺ μεγάλην πνευματικὴν πτῶσιν, ὥστε νὰ σταυρώσῃ ἐπάνω εἰς τὸν αἱματοποτισμένον λόφον τοῦ Γολγοθᾶ τὸν Θεάνθρωπον καὶ Σωτῆρα του Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς τὴν γῆν διά νὰ τὸν σώσῃ, δηλαδὴ διά νὰ τὸν διδάξῃ ποῖος εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ἀλλὰ καὶ τὸ πῶς θὰ ἠμπορέσῃ ὁ αὐτοεξόριστος ἀπὸ τὴν οὐρανίαν βασιλείαν Του ἄνθρωπος νὰ ἐπανέλθῃ μέσα εἰς αὐτήν.

Τότε πλησίον τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ ἐστέκοντο πολὺ ὀλίγοι , ἐπειδὴ ὅλοι σχεδὸν οἱ φίλοι Του τὸν εἶχον ἐγκαταλείψει καὶ εἶχον φύγει ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἢ καὶ εἶχον κρυφθῆ κάπου μέσα εἰς αὐτήν, ἕνεκα τοῦ φόβου των μήπως κι αὐτοὶ σταυρωθοῦν ἀπὸ τοὺς σκληροὺς καὶ ἀπίστους ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων. Ἀκόμη δὲ ὀλιγώτεροι παρευρέθησαν εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ· μόνο δύο: οἱ βουλευταὶ Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας καὶ ὁ Νικόδημος. Αὐτοὶ οἱ δύο «ἐτοποθέτησαν τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ μέσα εἰς τὸ κενὸν μνημεῖον» καὶ μετὰ ἕνεκα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ των πρὸς Αὐτὸν τὸ ἐσφράγισαν μὲ ἕνα μεγάλον λίθον. Ἀλλὰ εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ πλησίον τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Τάφου τοῦ Χριστοῦ παρίσταντο ἀοράτως ἀμέτρητοι Ἄγγελοι συνοδεύοντες τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα Του• ἀλλὰ καὶ παρίσταντο ἐπίσης νοερῶς καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ διά μέσου τῶν αἰώνων θὰ τολμήσουν νὰ ὁμολογήσουν ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν Του τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀκλόνητον πίστιν των εἰς τὴν θεότητα καὶ εἰς τὴν Ἀνάστασίν Του.

Οἱ ἄρχοντες ὅμως τῶν Ἰουδαίων, ἂν καὶ κατὰ τὴν Σταύρωσιν εἶδον πολλὰ θεϊκὰ σημεῖα, ὅπως τὴν τρίωρον ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου, ποὺ ἔγινεν ὁρατὴ εἰς ὅλην τὴν γῆν, τὸν μεγάλον σεισμὸν καὶ τὸ ἄνοιγμα τῶν τάφων, ἀντὶ νὰ αἰσθανθοῦν ἐσωτερικὴν συντριβὴν καὶ μεταμέλειαν καί νὰ πιστεύσουν εἰς τὴν Θεότητα τοῦ Χρισοῦ, ἀντιθέτως ἠσθάνθησαν μέσα των μόνον ἀγρίαν χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν ἕνεκα τῆς Θεοκτονίας των, δηλαδὴ ἕνεκα τοῦ ὅτι ἔκλεισαν τὸ στόμα ἐκεῖνο ποὺ «δὲν ὡμιλοῦσε σὰν τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς Γραμματεῖς, ἀλλ' ὡμιλοῦσεν ἐλεκτικὰ καὶ θεϊκά. Ἡ δὲ πώρωσις τῶν ἐχθρῶν Του διαρκῶς ἐμεγάλωνε· ἔτσι, ὅταν ἐπληροφορήθησαν ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνεστήθη, ἀντὶ νὰ πιστεύσουν εἰς τὴν Θεότητά Του καὶ νὰ τοποθετήσουν τὸν Χριστὸν μονίμως εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐπιγείου ζωῆς των, ἀκόμη καὶ τότε παρέμενον κλειστοὶ οἱ πνευματικοὶ ὀφθαλμοί των· καὶ τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι κατέστρωσαν ἐν ψυχρῷ τοῦτο τὸ μέγα ψεῦδος, ὅτι, δηλαδή, οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ ἔκλεψαν τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ μέσα ἀπὸ τὸν Τάφον Του, ἐνῷ ἐκοιμῶντο καὶ οἱ δέκα ἕξι περίπου Ρωμαῖοι στρατιῶται, ποὺ τὸ ἐφρουροῦσαν κι ἔτσι διέδωσαν ὅτι ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν. Ἀλλὰ ἡ πλειονότης τῶν ἀνθρώπων κάθε ἐποχῆς δὲν ἐπίστευσε τὸ ψεῦδος αὐτὸ τῶν ἀρχόντων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ἐπίστευσεν ὅτι πράγματι ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν, διότι σὰν Θεὸς ποὺ εἶναι, εἶναι καὶ «Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου», ὅπως τοῦτο εἶχε διακηρύξει πρὶν ἀπὸ τὴν Σταύρωσίν Του, λέγοντας ὅτι «ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή» (Ἰωάν. ια΄ 25) ἀλλὰ καὶ τὸ εἶχεν ἐπίσης ἀποδείξει καὶ μὲ τὰ θαύματά Του, ποὺ ἀνέστησε δηλαδὴ νεκρούς.

Εἰς τὴν Παλαιὰν καὶ τὴν Καινὴν Διαθήκην ἔχουν καταγράψει οἱ ἱεροὶ συγγραφεῖς πολλὰς ἀπὸ τοὺς νεκροὺς ἀναστάσεις. Ὅμως ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ θὰ εἶναι πάντοτε μοναδική. Ἀλλὰ διατί τοῦτο; Θὰ εἶναι μοναδική, ἐπειδὴ οἱ νεκροὶ ποὺ ἀναστήθησαν ἀπέθαναν καὶ πάλι, τὰ δὲ ὀστᾶ των μαζὶ μὲ τὰ λείψανα σωμάτων των, ποὺ θὰ εὑρίσκωνται διάσπαρτα μέσα εἰς τοὺς τάφους ἢ εἰς τὰ ὀστεοφυλάκια ἢ καὶ εἰς οἱονδήποτε ἄλλο μέρος τῆς γῆς θὰ περιμένουν τὴν κοινὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, διὰ νὰ ἀναστηθοῦν καὶ αὐτοί, ὁπότε δὲν πρόκειται νὰ ξαναποθάνουν, διότι θὰ ἀρχίσῃ ἡ ὀγδόη ἡμέρα τῆς ἀνεσπέρου αἰωνιότητος. Ἀντιθέτως δὲ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, σὰν Θεάνθρωπος ποὺ εἶναι, θὰ παραμείνῃ καὶ σὰν ὁ μοναδικὸς νεκρὸς ποὺ ἀνεστήθη, ἀλλὰ δὲν ἀπέθανε καὶ πάλιν ποτέ. Κι αὐτὸ τὸ γεγονὸς τὸ ἐπισημαίνει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκοντας ὅτι: «Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει· θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. στ΄ 9).

Ὁ Χριστὸς εἶχε τὴν ἐξουσίαν νὰ μὴ ἀποθάνῃ ποτέ, ὅμως μὲ τὴν θέλησίν Του καὶ ἔπαθε καὶ ἀπέθανε, ἂν καὶ αὐτὸς εἶναι ἀναμάρτητος, διά νὰ συγχωρηθοῦν οἱ ἁμαρτίες κάθε ἀνθρώπου. Εἶναι δὲ ὁ Χριστὸς ὁ μόνος ποὺ ἀπέθανε διά τὴν σωτηρίαν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ὄχι, διά νὰ σωθῇ ὁ ἴδιος προσωπικῶς.

Μετὰ δὲ ἀπὸ τὴν πνευματικὴν πτῶσιν τῶν Πρωτοπλάστων καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐξορίαν των, παρουσιάσθη καὶ ἡ τρομοκρατικὴ ἐξουσία τοῦ σωματικοῦ θανάτου, δηλαδὴ ἄρχισαν νὰ ἀποθνήσκουν ἀπὸ τότε οἱ ἄνθρωποι, ἐνῷ μέχρι τότε ποὺ ζοῦσαν ἀκόμη εἰς τὸν Παράδεισον, εἶχον εἰς τὴν κατοχὴν των τὸ πολύτιμον δῶρον, ποὺ τοὺς εἶχε χαρίσει ὁ Θεός, ὅταν τοὺς ἔπλασε. Ὁ δὲ σωματικὸς θάνατος ἔγινε σὺν τῷ χρόνῳ ἡ πλέον μικρὴ ἐμπειρία κάθε ἀνθρώπου καὶ τοῦ δηλητηριάζει πάρα πολὺ τὴν ἐπὶ γῆς ζωὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν του. Ἔτσι λοιπὸν δικαίως καὶ τὸν τρέμει καὶ τὸν ἀποφεύγει κάθε θνητὸς ἄνθρωπος, εἴτε εἶναι Βασιλεὺς ἢ Αὐτοκράτωρ ἢ δικτάτωρ, εἴτε μέγας ἐπιστήμων ἢ βαθύπλουτος ἢ σοφός, εἴτε νέος ἢ γέρος. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ σωματικὸς θάνατος ὠνομάσθη καὶ ἐξουσία τῶν ἐξουσιῶν, διότι δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν νικήσῃ κανεὶς ἄνθρωπος. Κι αὐτὸν τὸν θάνατον τὸν κατήργησε μόνον ὁ Χριστὸς μὲ τὴν Ἀνάστασίν Του, διότι δι' αὐτῆς ἔκανε τὴν ἀρχὴν τῆς γενικῆς ἐκείνης ἀναστάσεως τῶν ἀνθρώπων, ποὺ θὰ γίνῃ κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν. Ἔτσι μετὰ ἀπὸ αὐτὴν δὲν θὰ ἀποθνήσκῃ πλέον κανεὶς ἄνθρωπος, εἴτε ἂν ἔχῃ τοποθετηθῆ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὴν βασιλείαν Του ἢ εἰς τὴν κόλασιν, ἕνεκα τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἔργων του.

Ἀλλὰ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἔχει τεραστίας πνευματικὰς διαστάσεις, αἱ ὁποῖαι ὑπερβαίνουν κατὰ πολὺ τὸν φράκτην, ποὺ χωρίζει τὴν ἀνθρωπίνην πραγματικότητα ἀπὸ τὰ μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ. Ἔτσι λοιπόν, διά νὰ ἠμπορέσῃ κάθε Χριστιανὸς νὰ κατανοήσῃ κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατὸν τὸ ἀπέραντον νόημα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, πρέπει πρωτίστως νὰ ζήσῃ τὸ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ Πάθος Του. Κι αὐτὸ δὲ θὰ ἠμπορέσῃ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ, ὅταν ἀγωνίζεται ἰσοβίως καὶ μὲ βοηθὸν τὴν χάριν τοῦ ἀναστάντα Χριστοῦ, ὥστε νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν παλαιόν, δηλαδὴ τὸν μεταπτωτικὸν ἑαυτόν του, καὶ συγκεκριμένως νὰ ἀποφεύγῃ τὴν ἁμαρτίαν. Ἔτσι θὰ ἀντιληφθῇ καὶ ὁ πιστὸς πόσον μεγάλο εἶναι τὸ μέγεθος καὶ ἡ δύναμις τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ καὶ πόσον ἐπικίνδυνη εἶναι ἡ ῥοπὴ ποὺ ἔχει μέσα του πρὸς αὐτήν, ἡ ὁποία τὸν ὁδηγεῖ συνεχῶς πρὸς τὸν αἰώνιον πνευματικὸν θάνατον, δηλαδὴ πρὸς τὸν αἰώνιον ἀποχωρισμὸν ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τότε θὰ ἀντιληφθῇ, ἀλλὰ καὶ θὰ ζήσῃ συνάμα καὶ τὸ διατί μόνον ὁ Θεάνθρωπος ἠμποροῦσε νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ βάρος καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἁμαρτίας καὶ ὄχι κάποιος Προφήτης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἢ καὶ κάποιος σοφὸς ἄνθρωπος τῆς γῆς· καὶ ὡς ἐκ τούτου, τότε θὰ ἠμπορέσῃ κάθε χριστιανὸς νὰ προσεγγίσῃ ἑορταστικὰ καὶ τὸ βαθὺ καὶ σωτήριον νόημα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι τὸ ὅτι δι' αὐτῆς ὁ Κύριος τοῦ ἐχάρισε διά τελευταίαν φορὰν τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἀθανασίαν, ἀφοῦ, καθὼς καὶ ψάλλει ὁ ποιητὴς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας «Θανάτῳ θάνατον πατήσας».

Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας: «Καταδικάζομεν τὴν σφαγὴν τῶν 147 χριστιανῶν φοιτητῶν»

Μὲ ἀνακοίνωσίν του τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας διατρανώνει μὲ ἀφορμὴν τὴν σφαγὴν τῶν χριστιανῶν φοιτητῶν εἰς τὴν Κένυαν τὴν πλήρη ἀντίθεσίν του εἰς κάθε ἀπάνθρωπον πρᾶξιν, ἡ ὁποία ἐκπηγάζει ἀπὸ θρησκευτικὸν φανατισμόν. Συμφώνως πρὸς τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς 4ης Ἀπριλίου:

«Τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς καταδικάζει ἀπερίφραστα τὴν παράλογη ἐνέργεια τυφλῆς τρομοκρατικῆς βίας μὲ θύματα δεκάδες κενυάτες χριστιανοὺς φοιτητές. Αὐτὲς οἱ ἀποτρόπαιες ἐνέργειες ἰσοδυναμοῦν μὲ πλήρη ἀπαξίωση τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καὶ στρατεύονται ἐναντίον τοῦ δικαιώματος κάθε ἀνθρώπου ἐλεύθερα νὰ θρησκεύει. Πλήττουν κατὰ τρόπο τραγικὸ τὴν χριστιανικὴ κοινότητα τῆς χώρας, τὴν ἀταλαντεύτως μαρτυροῦσα καὶ ὁμολογοῦσα τὴν πίστη της στὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἐνσάρκωσή Του ὑποστασίασε στὸ θεανδρικὸ πρόσωπό Του τὴν Ἀγάπη, τὴν Εἰρήνη, τὴ Ζωὴ καὶ τὴν Ἀνάσταση. Διατρανώνοντας τὴν πλήρη ἀντίθεσή μας σὲ κάθε ἀπάνθρωπη ἐνέργεια τρομοκρατίας, κινουμένη ἐκ κινήτρων θρησκευτικῆς δυσανεξίας, ἐκφράζουμε πρὸς τὴν Προεδρία καὶ τὸν λαὸ τῆς Κένυας τὰ πλέον θερμὰ συλλυπητήριά μας, συμμετέχουμε στὸ ἐθνικὸ πένθος καὶ συμπαραστεκόμαστε στὸν ἀνείπωτο πόνο τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀθώων θυμάτων-μαρτύρων τῆς πίστεως. Προσευχόμεθα δὲ διαπύρως πρὸς τὸν Πανάγαθο Θεό μας νὰ ἀναπαύσει τὶς ψυχὲς τῶν ἀδικοχαμένων νέων καὶ νὰ ἐνισχύει τοὺς δοκιμαζομένους οἰκείους τους».

Ἡ συναναστροφή μου μὲ τὸν μακαριστὸν Γέροντα Φιλόθεον Ζερβάκον

*Τοῦ **κ. Μιχαὴλ Κ. Σκορδιαλοῦ**, θεολόγου*

ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟ Γέροντα Φιλόθεο Ζερβάκο, Ἡγούμενο τῆς ἱστορικῆς Ἱ. Μονῆς Λογγοβάρδας Πάρου, εἶχα τὴν εὐτυχία καὶ τὴν χαρὰ νὰ τὸν συναναστραφῶ κατὰ τὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ ἑβδομήντα, ὅταν Ἐκεῖνος μὲν ὄργωνε τὸ «γεώργιον τοῦ Θεοῦ», ὅλο τὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο, ὁ ἴδιος δὲ ὑπηρετοῦσα στὴν Ἑλληνογαλλικὴ Σχολὴ Οὐρσουλινῶν Νάξου. Πολλὲς ἀπὸ τὶς τρόφιμες τῆς Σχολῆς θὰ ἀναπολοῦν νοσταλγικὰ ἐκείνη τὴν πρώτη τους ἴσως ἐξομολόγηση, μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, ποὺ σημάδεψε, ὅπως μοῦ ἐκμυστηρεύτηκαν, τὴν ἴδια τὴν ζωή τους. Ἦταν μιὰ ἀληθινὴ μυσταγωγία. Μὰ καὶ ὁ ἴδιος θυμᾶμαι ἀκόμα τὰ λόγια του: «Νὰ προσέχεις, παιδί μου, γιατὶ ὁ διάβολος ἀναζητᾶ καινούργια θύματα, γιὰ νὰ μᾶς ταπεινώνει».

Μιλοῦσε ἀργά, πειστικά, μὲ ἐκεῖνο τὸ μειλίχιο χαμόγελο, ποὺ σ' ἔκανε νὰ κρέμεσαι κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὰ χείλη του. Γιὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθὲς εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ ἐπιστρατεύει ὅλο καὶ κάποιο παράδειγμα σχετικὸ μὲ τὴ συζήτησή μας: «Μοῦ ἔφεραν, συνέχισε, μιὰ κοπέλα (θυμόταν μὲ ἐκπληκτικὴ ἀκρίβεια πρόσωπα καὶ πράγματα μέχρι τὰ βαθιὰ γηρατειά του), ποὺ εἶχε δαιμονισθεῖ νὰ τῆς διαβάσω τοὺς ἐξορκισμούς. Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ θεραπεύθηκε καὶ ἔγινε μοναχὴ στὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παταπίου, πάνω ἀπὸ τὸ Λουτράκι. Καθὼς λοιπὸν ἡ κοπέλα βρισκόταν ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ δαίμονος, βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ ρωτήσω. Γιατί μιαρὲ πῆγες νὰ πειράξεις αὐτὴ τὴν κοπέλα, ποὺ δὲν ἐγνώριζε τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσευχὴ καὶ τὸ ἐργόχειρό της; Δὲν μπορούσες νὰ μπεῖς σὲ τόσους βλάσφημους καὶ μέθυσους ποὺ ὑπάρχουν;

Καὶ τότε, εἶπε ὁ Γέροντας, ἡ κοπέλα σπρωγμένη ἀπὸ τὸ δαίμονα μὲ φασκέλωσε λέγοντας: —Νὰ χαζὲ ποὺ μὲ ρωτᾶς κιόλας. Αὐτοὺς ποὺ μοῦ λὲς τοὺς ἔχω ὅποια ὥρα θελήσω στὸ χέρι. Ἀλλὰ αὐτὴ μοῦ εἶχε μπεῖ στὸ μάτι καὶ πῆρα τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν ξυλοκρεμασμένο σας, εἶπε, δείχνοντας τὸν Ἐσταυρωμένο…».

Ἡ εὐλογημένη συναναστροφή μου μὲ τὸν μακαριστὸ Γέροντα συν - εχίστηκε ἔκτοτε στὰ δύο Κυκλαδονήσια Σῦρο καὶ Πάρο, ὅπου ὑπηρέτησα ἀπὸ ὅπου καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ. Παρασκευὴ βράδυ τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου στὸν Ἅγιο Νικόλαο Σύρου κατὰ τὸ σωτήριο ἔτος 1967 καὶ ὁ μακαριστὸς Γέροντας εἶχε δώσει τὸ «παρὸν» καὶ προΐστατο τοῦ χοροῦ τῶν ἱερέων. Μετὰ τὶς «στάσεις τῶν χαιρετισμῶν» πρὸς τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ μίλησε πρὸς τὸ πολυπληθὲς Ἐκκλησίασμα. Ἦταν μιὰ βραδιὰ γεμάτη ἀπὸ κατάνυξη καὶ ψυχικὴ ἀνάταση.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ θαύματα, ποὺ βίωσε ὁ ἴδιος ὁ Γέροντας καὶ ποὺ μᾶς διηγήθηκε μέσα σὲ μιὰ συγκινητικὴ ἀτμόσφαιρα ἀναφέρω ὅπως τὸ ἄκουσα: «Ταξίδευα, εἶπε, μὲ προορισμὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἀναγκαστικὰ ἔπρεπε νὰ περάσω ἀπὸ τὴν τουρκοκρατούμενη Θεσσαλονίκη. Μόλις ὅμως ἔφθασα στὴν Νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ μὲ συνέλαβαν γιὰ δῆθεν κατάσκοπο καὶ μὲ ἔκλεισαν σ' ἕνα στρατόπεδο συγκέντρωσης. Καὶ ἐκεῖ διπλωμένος σὲ μιὰ γωνία, καθὼς ἔκανα τὴν προσευχή μου παρακαλώντας τὸν Θεὸ νὰ μοῦ ἔλθουν εὐνοϊκὰ τὰ πράγματα, βλέπω μπροστά μου ἕνα στιβαρὸ νέο, ποὺ μοῦ ἔγνεψε νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Συμμορφώθηκα καὶ καθὼς φθάσαμε πρὸς τὴν ἔξοδο, ὁ Τοῦρκος σκοπός, ποὺ μᾶς πῆρε εἴδηση ἔσπευσε νὰ μᾶς ἐμποδίσει. Ἀλλὰ μὲ μιὰ σκουντιὰ τοῦ σωτήρα μου ἔπεσε κάτω ξερός. Κατευθυνθήκαμε πρὸς τὸ λιμάνι, ὅπου ἕνα πλοῖο ἦταν ἕτοιμο νὰ σαλπάρει. Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἀκολουθοῦσα σὰν ὑπνοτισμένος σὲ σημεῖο, ποὺ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ σκεφθῶ, ὁ μπόγος π.χ. ποὺ μοῦ εἶχαν ἁρπάξει οἱ Τοῦρκοι, ὅταν μὲ συνέλαβαν πῶς βρέθηκε νὰ μὲ περιμένει στὴν σκάλα τοῦ πλοίου, γιὰ νὰ μπῶ μαζὶ μ' αὐτόν καὶ τὸν εὐεργέτη μου στὸ καράβι, ποὺ ἔλυσε ἐν τῷ μεταξὺ τοὺς κάβους καὶ ἀνοίχτηκε στὸ πέλαγος γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ στὴν ἐλεύθερη Ἑλλάδα; Σὲ λίγη ὥρα ἀντίκρυσα τὸν καπετάνιο στὴ γέφυρα τοῦ πλοίου (ἐδῶ ὁ πατὴρ Φιλόθεος εἶπε στοὺς Συριανοὺς τὸ ὄνομα τοῦ καπετάνιου, ποὺ ἦταν Συριανὸς τὴν καταγωγή, πολὺ γνωστῆς του οἰκογενείας), ποὺ μόλις μὲ εἶδε μοῦ φώναξε - Πάτερ Φιλόθεε, πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Ἔλα ἐπάνω νὰ τὰ ποῦμε. Ἀνέβηκα στὴν γέφυρα τοῦ πλοίου καὶ καθὼς ἄρχισα νὰ διηγοῦμαι τὴν περιπέτειά μου, θυμήθηκα ξαφνικὰ τὸν εὐεργέτη μου, ποὺ τὸν εἶχα ἀφήσει μόνο.

– Καλά, καλὰ εἶπε ὁ καλοκάγαθος πλοίαρχος. Φώναξέ τον ν' ἀνέβει καὶ ἐκεῖνος ἐπάνω. Ἔψαξα παντοῦ χωρὶς νὰ τὸν βρῶ μὰ καὶ ὅλο τὸ πλήρωμα, ποὺ κατὰ προτροπὴ τοῦ καπετάνιου ἐρεύνησε τὸ πλοῖο δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα. Πέρασαν χρόνια χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ βρῶ κάποια ἐξήγηση γιὰ τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνιση τοῦ Εὐεργέτη μου, μέχρι ποὺ ξαναβρέθηκα πάλι στὴν ἐλεύθερη πιὰ Θεσσαλονίκη.

Ἔλαβα μέρος στὴν Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Προστάτη της Ἁγίου Δημητρίου, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας βγῆκα νὰ εὐλογήσω ἀπὸ τὴν ἁγία θύρα τὸ Ἐκκλησίασμα καὶ ξαφνικά… βλέπω ἀπέναντί μου τὸν Εὐεργέτη μου. Ἦταν τὸ ὁλόσωμο ψηφιδωτὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ποὺ εἶχε «ζωντανέψει» καὶ μοῦ χαμογελοῦσε. Μὰ μόλις εἶπα μέσα μου –Νὰ ὁ Εὐεργέτης μου, ἡ ὀπτασία χάθηκε καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ βλέπω μόνο του τὸ ψηφιδωτό». Ἐδῶ σταμάτησε ὁ μακαριστὸς Γέροντας, γιατὶ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε βουρκώσει…

Οἱ πολλαπλὲς του ὅμως δραστηριότητες συνεχίσθηκαν, κάτω ἀπὸ ἄλλες συνθῆκες. Τὸ ἴδιο βράδυ ἔλαβε μέρος στὴν ἀγρυπνία, ποὺ γινόταν στὴν παράπλευρη Ἐνορία τῆς Κοιμήσεως καὶ «ἀπὸ φυλακῆς πρωίας» ἄρχισε στὴν ἴδια Ἐνορία τὴν Ἐξομολόγηση. Κατόπιν συνεννοήσεως τοῦ πῆγα τὰ παιδιὰ τοῦ τότε ἑνιαίου Γυμνασίου Ἀρρένων Σύρου. Τὰ εἶχα προετοιμάσει γιὰ τὴν

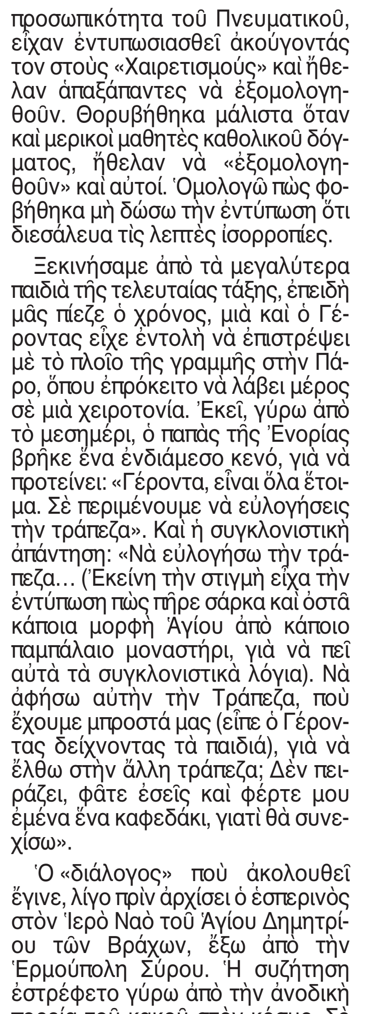

προσωπικότητα τοῦ Πνευματικοῦ, εἶχαν ἐνθουσιασθεῖ ἀκούγοντάς τον στοὺς «Χαιρετισμοὺς» καὶ ἤθελαν ἀπαξάπαντες νὰ ἐξομολογηθοῦν. Θορυβήθηκα μάλιστα ὅταν καὶ μερικοὶ μαθητὲς καθολικοῦ δόγματος, ἤθελαν νὰ «ἐξομολογηθοῦν» καὶ αὐτοί. Ὁμολογῶ πὼς φοβήθηκα μὴ δώσω τὴν ἐντύπωση ὅτι διεσάλευα τὶς λεπτὲς ἰσορροπίες.

Ξεκινήσαμε ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ τῆς τελευταίας τάξης, ἐπειδὴ μᾶς πίεζε ὁ χρόνος, μιὰ καὶ ὁ Γέροντας εἶχε ἐντολὴ νὰ ἐπιστρέψει μὲ τὸ πλοῖο τῆς γραμμῆς στὴν Πάρο, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ λάβει μέρος σὲ μιὰ χειροτονία. Ἐκεῖ, γύρω ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ὁ παπὰς τῆς Ἐνορίας βρῆκε ἕνα ἐνδιάμεσο κενό, γιὰ νὰ προτείνει: «Γέροντα, εἶναι ὅλα ἕτοιμα. Σὲ περιμένουνε νὰ εὐλογήσεις τὴν τράπεζα». Καὶ ἡ συγκλονιστικὴ ἀπάντηση: «Νὰ εὐλογήσω τὴν τράπεζα… (Ἐκείνη τὴν στιγμὴ εἶχα τὴν ἐντύπωση πὼς πῆρε σάρκα καὶ ὀστὰ κάποια μορφὴ Ἁγίου ἀπὸ κάποιο παμπάλαιο μοναστήρι, γιὰ νὰ πεῖ αὐτὰ τὰ συγκλονιστικὰ λόγια). Νὰ ἀφήσω αὐτὴν τὴν Τράπεζα, ποὺ ἔχουμε μπροστά μας (εἶπε ὁ Γέροντας δείχνοντας τὰ παιδιά), γιὰ νὰ ἔλθω στὴν ἄλλη τράπεζα; Δὲν πειράζει, φᾶτε ἐσεῖς καὶ φέρτε μου ἐμένα ἕνα καφεδάκι, γιατὶ θὰ συνεχίσω».

Ὁ «διάλογος» ποὺ ἀκολουθεῖ ἔγινε, λίγο πρὶν ἀρχίσει ὁ ἑσπερινὸς στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῶν Βράχων, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑρμούπολη Σύρου. Ἡ συζήτηση ἐστρέφετο γύρω ἀπὸ τὴν ἀνοδικὴ πορεία τοῦ κακοῦ στὸν κόσμο. Σὲ κάποια στιγμὴ εἶδα τὸν Γέροντα νὰ σταυροκοπιέται καὶ τὸν ἄκουσα «νὰ δοξάζει τὸν Θεὸ ποὺ "ἄκουσε" τὸν πνευματικὸ τοῦ πατέρα, τὸν Ἅγιο Νεκτάριο, καὶ τοῦ "βγῆκε" σὲ καλό». Νά, Γέροντα, τοῦ εἶπα, ποὺ σὲ ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ βαδίσεις στὰ ἴχνη τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.

«Ποῦ νὰ τὸν φθάσω, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσει, παιδί μου, τὸν Ἅγιο! Ὅσο ἀπέχει ἡ Ἀνατολὴ ἀπὸ τὴν Δύση, ἀπέχω ἐγὼ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο». Καὶ ὅμως, ἀντέταξα (σφάλμα μου, ὅπως μοῦ εἶπαν γιατὶ μπορεῖ καὶ νὰ τὸν σκανδάλισα), ὁ κόσμος ἔχει ἀντίθετη ἄποψη. – «Ὁ κόσμος, παιδί μου, δὲν ξέρει τί λέει, οἱ δικές μου ἁμαρτίες εἶναι σὰν τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης». Σὲ ἕνα τέτοιο ἄκουσμα, ἀνατρίχιασα! Ἂν ἕνας ζωντανὸς ἅγιος, σκέφθηκα, ποὺ ἀφιέρωσε ὅλη του τὴν ζωὴ στὸν Θεὸ καὶ ἐβαθούλωσε τὶς πλάκες τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μὲ τὶς πολλὲς γονυκλισίες ἐκφράζεται ἔτσι, ἐμεῖς «οἱ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσόντες» τί μποροῦμε νὰ λέμε;

Στὴν Πάρο, ὅπου τὸ ἀραξοβόλι, μιὰ πραγματικὴ ὄαση, θὰ ἔλεγα γιὰ τὸν Γέροντα, μέσα στὴν ἔρημο τῆς ζωῆς, ἡ ἱστορικὴ Μονὴ τῆς Λογγοβάρδας καὶ τὸ ἡσυχαστήριο τῶν Ἁγίων Πάντων μὲ τὸ παράπλευρο Ἐκκλησάκι τοῦ Προφήτη Ἠλιοῦ στὸ βουνὸ γιὰ τοὺς θερινοὺς μῆνες, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῶν Θαψανῶν, ἔξω ἀπὸ τὴν ὁποία ὑπῆρχε ὁ Ἱερὸς Ναὸς (Τώρα ἔχει ἐνσωματωθεῖ μὲ τὸ Μοναστήρι) τοῦ πνευματικοῦ του Πατέρα Ἁγίου Νεκταρίου καὶ δίπλα στὸ ἱερὸ τοῦ Ναοῦ τὸ κελί του. Ἐκεῖ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κρεβάτι του εἶχε νὰ τὸν περιμένει ἐφ' ὅρου ζωῆς ἕνας κενὸς τάφος. Ὅλα αὐτὰ μαρτυροῦν τὸ πέρασμα τοῦ Ἁγίου ἀνδρὸς ἀπὸ τὸ νησὶ τῆς Πάρου. Ἐκεῖ πράγματα καὶ θάματα, ποὺ ἂν ἐμεῖς «σιωπήσουμε» νὰ μιλᾶμε γιὰ τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ καὶ «οἱ λίθοι κεκράξονται» (Λουκ. ιθ΄, 40). Περιορίζομαι σὲ μερικὰ μόνο στιγμιότυπα χαρακτηριστικὰ τῆς πολυσχιδοῦς προσωπικότητας τοῦ χαρισματικοῦ Πατρός.

Ὁ Ναζὶ γερμανὸς φρούραρχος, στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς, θὰ ἀστειεύτηκε σίγουρα ὅταν παρουσιάστηκε μπροστά του μιὰ ἀντιπροσωπεία μοναχῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν νεαρὸ ἀκόμη ἡλικίας Ἡγούμενο πατέρα Φιλόθεο, γιὰ νὰ ζητήσει τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ ὁμοϊδεάτη παλικαριοῦ Στέλλα (ἡ προτομή του στὴν Μάρπησσα Πάρου θυμίζει τὸν ἡρωϊσμό του), μὲ ἀντάλλαγμα τὴ δική τους ὁμηρεία…

Μπροστὰ στὴν Ἁγία Τράπεζα, ὁ μακαριστὸς Γέροντας, στεκόταν πάντα μὲ ξεχωριστὸ δέος. Κάποτε τὴν ὥρα τῆς Ἁγίας Ἀναφορᾶς καὶ τὴν στιγμὴ τοῦ καθαγιασμοῦ τῶν Τιμίων Δώρων, ἔπεσε ἡ καῦτρα ἀπὸ τὸ κηροπήγιο ἐπάνω στὸ κάλυμμα τῆς Ἁγίας Τραπέζης. Δὲν ἔκανε τίποτα ἀπολύτως νὰ ἀπλώσει τὸ χέρι καὶ νὰ τὴν σβύσει. Ἦταν τόσο ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴν φοβερὴ στιγμή, ὥστε ἡ καῦτρα συνέχισε νὰ ἀνάβει μέχρι ποὺ ἔσβησε μόνη της χωρὶς νὰ καίει τὸ κάλυμα.

Αὐτὰ τὰ γράφω ἐξ ἀκοῆς, εἶδα ὅμως μὲ τὰ μάτια μου γιατρό, ποὺ ἐσκανδάλιζε μὲ τὴν ἀπιστία του τὸν κόσμο ὅταν πρωτοῆλθε στὸ νησί, νὰ πέφτει στὰ γόνατα, γιὰ ν' ἀγκαλιάσει καὶ νὰ φιλήσει τὰ πόδια τοῦ μακαριστοῦ Γέροντα ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, ποὺ τοῦ ἄλλαξε τὴ ζωή. Κάποτε μὲ ἕνα φίλο μου, ποὺ ἤθελε νὰ γνωρίσει τὸν Γέροντα καὶ νὰ πάρει τὴν εὐλογία του πήγαμε βραδάκι στὴν Λογγοβάρδα. Ὁ Σεβαστὸς Ἡγούμενος μᾶς δέχθηκε στὸ Ἀρχονταρίκι καὶ ἡ ἐνδιαφέρουσα συζήτηση εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὰ καλά. Ὁ νεαρὸς ὑποτακτικός του μοναχὸς Ἐπιφάνιος, Νάξιος τὴν καταγωγή, μόλις ἔμαθε ὅτι οἱ πατριῶτες του βρίσκονταν στὸ Μοναστήρι, ἦλθε τρέχοντας νὰ μᾶς συναντήσει, ἀλλὰ αἰφνιδιάστηκε μόλις συνειδητοποίησε τὴν παρουσία τοῦ Γέροντά του, καὶ σὰν τὸ μικρὸ παιδί, ποὺ νομίζει ὅτι θὰ τὸ μαλώσουν γιὰ κάποια ἀταξία, ποὺ ἔκανε, ἔμεινε σὰν μετέωρος. Καὶ ὁ ἀξέχαστος Γέροντάς του, σὰν τὸν καλοκάγαθο παπποῦ, ποὺ συγχωρεῖ τὰ πάντα, τοῦ εἶπε: «τί στέκεσε ἐκεῖ, ἔλα νὰ τὰ πεῖς μὲ τοὺς πατριῶτες σου».

Στὴν ἐνεργὸ δράση τὸν θυμᾶμαι ἀκόμα σ' ἕνα ἀπόμακρο χωριουδάκι τῆς Πάρου, στὸ πανηγύρι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας Λειτουργίας τοῦ εἶχαν βάλουν καρέκλα, γιὰ νὰ καθίσει μπροστὰ στὴν ἁγία θύρα (Εἶχαν πιὰ ἀρχίσει νὰ δείχνουν τὰ βαθειὰ γηρατειά του) καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸ Ἐκκλησίασμα εἶπε: «Ἦλθα, παιδιά μου, νὰ σᾶς εὐλογήσω γιὰ τελευταία φορά…». Ἐδῶ ἦταν ποὺ περίσσευσαν οἱ συγκινήσεις!

Θὰ χρειαζόταν ἕνας κορυφαῖος Ἀπόστολος, ὁ πρῶτος μετὰ τὸν Ἕνα, ὁ Παῦλος, καὶ ἕνας Εὐαγγελιστής, ποὺ εἶχε τὸ χάρισμα νὰ «ζωγραφίζει» μὲ τὴν γραφίδα του πρόσωπα καὶ πράγματα, ὁ Λουκᾶς, γιὰ νὰ μᾶς ζωντανέψουν, ὅπως τότε στὴν Μίλητο τῆς Μ. Ἀσίας διακρίνει κανεὶς τὴν κραυγὴ ἀνησυχίας καὶ τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου μέσ' ἀπὸ τὰ λόγια του:

«Προσέχετε ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ… ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου… διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον» (Πράξ. κ., 28-31), ἔτσι καὶ τώρα στὸ χωριὸ τῆς Πάρου καὶ ὄχι μόνο. Τὰ ἴδια καυτὰ θέματα, οἱ ἴδιες ἀνησυχίες ἀπὸ τὸν φλογερὸ Ἡγούμενο τῆς Λογγοβάρδας, τὸ ἴδιο στοργικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς τύχες τοῦ Ποιμνίου ἀπὸ τὸν Μακαριστὸ Γέροντα.

Ἀφότου ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὸ νησί, περιορίστηκα στὴν νοερὰ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Πατέρα Φιλόθεο. Ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν ξαναδῶ γιὰ τελευταία φορὰ καὶ νὰ πάρω τὴν εὐλογία του, μοῦ δόθηκε τὴν Μεγάλη Τρίτη τοῦ σωτηρίου ἔτους 1980, ὁπότε καὶ ἐκοιμήθη. Ἡ ὁσιακή του μορφὴ ἔμοιαζε σὰν ἐξαϋλωμένη. Τὸ λιπόσαρκο σῶμα του, ποὺ εἶχε παραδοθεῖ στὸ νόμο τῆς φθορᾶς, τὸ εἶχε ἐμπιστευθεῖ στὶς φροντίδες τῶν καλῶν μοναχῶν. Τὸ πνεῦμα του ὅμως μὲ τὴν χαρακτηριστική του διαύγεια ἐξακολουθοῦσε ν' ἀντιστέκεται στὸ χρόνο.

Κράτησα σὰν ἱερὴ παρακαταθήκη τὰ τελευταῖα του λόγια, ποὺ συνιστοῦσαν βαθιὰ ταπείνωση καὶ μετάνοια, δύο κατ' ἐξοχὴν ἀρετές, ποὺ μαζὶ μὲ ὅλες, ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν ἀγγελικὴ πολιτεία τοῦ μοναχοῦ, στόλιζαν ὁλόκληρη τὴ ζωὴ τοῦ Μακαριστοῦ Γέροντα Φιλόθεου καὶ τοῦ ἐξασφάλισαν τὸ εἰσιτήριο γιὰ τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ὑπουργὸς Παιδείας: Παραδειγματικὴ ἡ συμβίωσις Χριστιανῶν καὶ μουσουλμάνων

Ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας συνεκάλεσε Μητροπολίτας καὶ Μουφτῆδες διὰ νὰ προωθήσῃ τὴν πολιτικὴν τῆς ἀλληλοκατανοήσεως εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Θράκης. Βεβαίως ἂς ὑπενθυμίσωμεν ὅτι ἡ εἰρηνικὴ αὐτὴ συνύπαρξις ὑφίσταται ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Θράκη ἀπελευθερώθη καὶ ὄχι ἐνωρίτερα, κάτι τὸ ὁποῖον θὰ πρέπει νὰ προβληματίζῃ τὴν ἑκάστοτε πολιτικὴν ἡγεσίαν. Συμφώνως πρὸς τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Ὑπουργείου τῆς 2ας Ἀπριλίου ἐ.ἔ.:

«Συναντήσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Πολιτισμοῦ Παιδείας καὶ θρησκευμάτων Ἀριστείδη Μπαλτᾶ μὲ τοὺς Σεβασμιώτατους Μητροπολίτες καὶ τοὺς Σοφολογιώτατους Μουφτῆδες τῆς Θράκης μὲ τὴ νέα Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ Προτύπων Πειραματικῶν Σχολείων (Δ.Ε.Π.Π.Σ). Ὁ Ὑπουργὸς Πολιτισμοῦ, Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων Ἀριστείδης Μπαλτᾶς πραγματοποίησε συναντήσεις στὸ πλαίσιο τῆς πολιτικῆς γιὰ τὴν ὑποστήριξη καὶ τὴν ἐνίσχυση τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ, τοῦ διαλόγου καὶ τῆς ἀλληλοκατανόησης οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τὸ θεμέλιο τῆς συνοχῆς τῆς κοινωνίας στὴ Θράκη. Ἡ ἁρμονία καὶ ἡ συνύπαρξη μεταξὺ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ Μουσουλμάνων στὴ Θράκη μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει ἕνα παράδειγμα, ἕνα πρότυπο γιὰ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη».

Δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο (σῶμα) ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν (Α΄ Κορ. ιε΄, 53)

Τοῦ Κ. Δεληγιάννη, Δρος Φιλ. Ὁμοτ. Καθηγητοῦ Παν/μίου

ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟ ἄρθρο μου, στὸν Ὀρθόδοξο Τύπο σχετικὰ μὲ τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τῆς ἀνθρώπινης ὑπάρξεως εἶχε προκαλέσει ἀπορίες σὲ μερικοὺς ἀναγνῶστες, ἴσως κι ἀντιρρήσεις, προφανῶς εὔλογες. Κάποια δοκιμασία τῆς ὑγείας μου καὶ ἀπουσία ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, δὲν μοῦ ἐπέτρεψαν νωρίτερα νὰ προβῶ σὲ διασαφήνιση τῶν ἀπόψεών μου. Θέλοντας νὰ εἶμαι συνεπὴς πρὸς τὸν φιλόξενο Ὀρθόδοξο Τύπο, ἐπανέρχομαι ἀπαντώντας σὲ τυχὸν ἀπορίες ἀλλὰ καὶ διαφορετικὲς θέσεις καὶ ἀπόψεις.

Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε ἀπὸ τὸν Δημιουργό, μὲ τὴ δυνατότητα νὰ παραμείνει ἀθάνατος καὶ νὰ ζεῖ αἰωνίως μὲ τὸν Θεό. Μὲ τὴν ἁμαρτία ὅμως ἔχασε αὐτὸ τὸ προορισμό, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δοκιμάσει μία φοβερὴ ἐμπειρία, νὰ περιβληθεῖ τὴν θνητότητα καὶ φθαρτότητα.

Ἔτσι ὅλος ὁ κόσμος τῶν αἰσθήσεων, τῆς θνητότητας καὶ τῆς φαντασίας, ἔγινε μία φυλακὴ ποὺ τυραννᾶ τὸν ἄνθρωπο. «Βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου καὶ αἰχμαλωτίζοντά με ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου», γράφει ὁ Απ. Παῦλος (Ρωμ. Ζ΄ 23,24). Ὅταν ὅμως «τὸ φθαρτὸν (σῶμα) ἐνδύσηται ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσηται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος, κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῖκος· ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου Ἅδη, τὸ νῖκος, τὸ δὲ κέντρον τοῦ θανάτου ἡ ἁμαρτία» (Α΄ Κορινθ. ΙΕ΄ 54-56). «Μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ὁ θάνατος οὐκέτι φοβερὸς ἐστιν, ἀλλὰ πεπάτηται καταπεφρόνηται, εὐτελὴς ἔστι καὶ οὐδενὸς ἄξιος»[1]. Ἐκεῖνος, λοιπόν, ποὺ βιώνει τὴν ἐν Χριστῷ ζωή, οὐδένα δέδοικεν, οὐδένα φοβεῖται, πάντων ἐστὶν ἀνώτερος καὶ πάντων ἐλευθερώτερος (Κανὼν ἑορτῆς τοῦ Πάσχα).

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στὴν ὁμιλία του τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἀναφερόμενος στὸν Χριστὸ εἶπε: «Ὃν ὁ Θεὸς ἀνέστησε λύσας τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατὸν κρατεῖσθαι αὐτὸν ὑπ᾽ αὐτοῦ» (Πράξ. Β΄,24). Καὶ ὁ Απ. Παῦλος γράφει σὲ ἐπιστολή του: «ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. Στ΄ 4). Μὲ αὐτά, βέβαια, δηλοῦται ὅτι ὁ Τριαδικὸς Θεός, ἡ θεότητα ποὺ εἶναι γνώρισμα τῆς φύσεως, ἀνέστησε τὴν ἀνθρώπινη φύση. Γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν διδασκαλία τῆς Ἁγ. Γραφῆς καὶ πατερικῆς παραδόσεως ὅτι ὁ φυσικὸς θάνατος ὑπῆρχε καὶ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη γιὰ ὅσους ἀξιώθηκαν καὶ δοῦν τὸν ἄσαρκο Λόγο καὶ εἶχαν φθάσει στὴ θέωση, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι δὲν εἶχε καταργηθεῖ ὁ θάνατος, γι᾽ αὐτὸ πήγαιναν στὸν Ἅδη. Ὁ Χριστὸς μὲ τὴν κάθοδό Του σὲ αὐτόν, κατήργησε τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ ὅσοι εἶχαν κοινωνία μαζί Του, πίστευσαν ὅτι Αὐτὸς εἶναι δυνατὸς καὶ κραταιός, ὁ Σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων. Πανηγυρίζοντας τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ὁ Ἰωσὴφ Βρυέννιος, μαθητὴς τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ διδάσκαλος τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, γράφει γιὰ τὴν Ἑορτή: «Πάσχα εἶναι ἡ διάβαση ἀπὸ τὸ σκότος στὸ φῶς, ἐξέλευση ἀπὸ τὸν Ἅδη στὴ γῆ, ἀνάβαση ἀπὸ τὴ γῆ στοὺς οὐρανούς, μετάβαση ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωή, ἀνάσταση τῶν πεπτωκότων βροτῶν... τρυφὴ παντὸς τοῦ κόσμου, τιμὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος... χαρμονὴ τῶν νόων, κουφισμὸς τῶν σωμάτων, φωτισμὸς τῶν ὀφθαλμῶν, θερμότης, χαρά, εἰρήνη»[2].

Γιὰ ὅλα τὰ δεσποτικὰ γεγονότα ἔχουμε προφητεῖες καὶ στὴν Π. Διαθήκη. Παιδιόθεν ἀναγίνωσκα, κάθ᾽ ὑπόδειξιν τοῦ ἀειμνήστου θείου μου ἀρχιερέως, τὴν προφητεία τοῦ Μεγάλου Ἁγίου Προφήτη Ἰεζεκιήλ, κατὰ τὴν εἴσοδο τοῦ Ἐπιταφίου εἰς τὸν ναὸ τὴν Μ. Παρασκευή. Μοῦ εἶχε προκαλέσει μεγάλη ἐντύπωση τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Προφήτης Ἰεζεκιὴλ περὶ Ἀναστάσεως τῶν Νεκρῶν (Ἰεζεκιήλ, Κ,37). «Τάδε λέγει Κύριος τοῖς ὀστέοις τούτοις, ἰδοὺ ἐγὼ φέρω ἐφ᾽ ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς. Καὶ δώσω ἐφ᾽ ὑμᾶς νεῦρα καὶ ἀνάξω ἐφ᾽ ὑμᾶς σάρκας καὶ ἐκτενῶ ἐφ᾽ ὑμᾶς δέρμα καὶ δώσω πνεῦμα ἐφ᾽ ὑμᾶς καὶ ζήσεσθε καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος... Καὶ ἐπροφήτευσα καθὼς ἐνετείλατό μοι καὶ εἰσῆλθεν ἐπὶ αὐτοὺς τὸ πνεῦμα καὶ ἔζησαν καὶ ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγὴ πολλὴ σφόδρα...» (Ἰεζ. 37,1-10).

Εἶναι γνωστὴ ἡ προφητεία τοῦ Ἰεζεκιὴλ γιὰ τὴν προτύπωση τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Ὁ Θεὸς ἔφερε τὸν Προφήτη σὲ ἔκσταση καὶ τὸν ὁδήγησε σὲ πεδιάδα γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπινα ὀστᾶ. Καὶ καθὼς κήρυττε ὁ Προφήτης τοῦ Κυρίου,

«ἔγινε σεισμὸς καὶ τὰ ὀστᾶ ἄρχισαν νὰ πλησιάζουν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο νὰ ἀποκτοῦν νεῦρα καὶ σάρκες καὶ ἐπάνω σὲ αὐτὰ πρόβαλε δέρμα, καὶ εἰσῆλθε σὲ αὐτὰ πνεῦμα ζωῆς καὶ ζωντάνεψαν καὶ στάθηκαν... Ἐγὼ θὰ σᾶς βγάλω ἀπὸ τὰ μνήματά σας καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσω στὴ χώρα σας, θὰ σᾶς δώσω τὸ πνεῦμα μου, καὶ θὰ πεισθεῖτε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος σας» (Ἰεζ. κεφ. 37).

Σὲ μᾶς τοὺς χριστιανοὺς ἀπὸ τὴν μέρα τῆς Πεντηκοστῆς, τῆς βάπτισής μας καὶ τῆς μετοχῆς μας στὴν Τράπεζα τοῦ Κυρίου, ὑπάρχει μία σφραγίδα, τὸ σημεῖο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπάνω στὰ πάντα γιὰ ἐκείνους ποὺ πιστεύουν στὸν Χριστὸ Λυτρωτὴ μας καὶ γνωρίζουν πὼς ἐκεῖνος εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάσταση μας, σὲ Κεῖνον Του ἔγινε πλέον μία λειτουργία, μία κοινωνία στοὺς πιστεύοντες στὸν Αὐτόν. Ξέρουμε ὅμως τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο δημιουργηθέντα ἀπὸ τὸν Θεὸ ὡς ἀδιαίρετη ἑνότητα σώματος καὶ ψυχῆς, πέρα ἀπὸ τὸν χωρισμὸ ποὺ ἐπέρχεται μὲ τὸν σωματικὸ θάνατο στὴν τελικὴ τους ἐπανένωση κατὰ τὴν Ἐσχάτη Ἡμέρα, γράφει ὁ π. Γεώργ. Φλωρόφσκυ.

Ἡ χριστιανικὴ ἀνθρωπολογία μᾶς κάνει νὰ πιστεύουμε, ὄχι ἁπλῶς στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀνάσταση τοῦ σώματος. Ἐφόσον τὸ σῶμα εἶναι ἕνα ἀναπόσπαστο τμῆμα ὁλόκληρου τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, κάθε ἀθανασία στὸ προσωπικὸ ἐπίπεδο θὰ πρέπει νὰ περιλαμβάνει τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχή[3]. Ποιά εἶναι, ὅμως, ἡ σχέση μεταξὺ τοῦ παρόντος σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σώματος «ἐν τῇ Ἐσχάτῃ Ἡμέρᾳ»[4].

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης στὸ περὶ ἀναστάσεως τῆς ψυχῆς ἔργο του ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ψυχὴ θὰ ἐκτυπώσει πάνω στὸ ἀναστημένο σῶμα τὴν ἴδια σφραγίδα ἢ μορφὴ ποὺ κατεῖχε ὅταν βρισκόταν στὴν παροῦσα ζωή. Μεταξὺ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ ἀναστάντος σώματος θὰ ὑπάρξει μία συνέχεια. Θὰ εἶναι ὅμως ταυτόχρονα καὶ διαφορετικὸ σύμφωνα μὲ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, θὰ εἶναι σῶμα πνευματικό, θὰ ἔχει μεταμορφωθεῖ ἀπὸ τὴ χάρη καὶ τὴ δόξα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως ἀναφέρει ὁ καθηγητὴς Μητροπολίτης Κάλλιστος Ware[5].

Σὲ μία ἀναλογία, αὐτὸ συμβαίνει καὶ στὰ σώματα τῶν ἁγίων. Ὅταν ἡ ψυχὴ ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὸ σῶμα, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ παραμένει στὰ λείψανα τῶν ἁγίων, ἀποτέλεσμα τῆς ζωῆς τους καὶ γι᾽ αὐτὸ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ παραμένουν ἄφθαρτα (Λαύρες Κιέβου). Αὐτὸ συμβαίνει στοὺς ἀνθρώπους κατὰ χάριν, ἐνῶ στὸν Χριστὸ κατὰ φύσιν ἀφοῦ καὶ τὸ σῶμα Του προέρχεται ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ἀκτίστου χάριτος (Μητροπολ. Κάλλιστος). Τὸ σῶμα θεώθηκε, δὲν ἐξαφανίστηκε· παρέμεινε ἄτρεπτο καὶ δὲν ἀπέβαλε οὔτε τὰ φυσικὰ ἰδιώματά του, οὔτε καὶ τὰ λεγόμενα ἀδιάβλητα πάθη, ποὺ ὁ Χριστὸς ἀνέλαβε ἑκουσίως. «Ἔτσι ὁ Χριστὸς καὶ μετὰ τὴ θέωση τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, κράτησε τὸ παθητό, τὸ φθαρτὸ καὶ τὸ θνητό». Αὐτὰ λέγονται, βέβαια, γιὰ τὸν καιρὸ πρὸ τῆς Ἀναστάσεως. Μετὰ τὴν Ἀνάσταση ὁ Χριστὸς ἀπέβαλε τὸ φθαρτὸ καὶ τὸ θνητό, ὅλα τὰ ἀδιάβλητα πάθη. Τὸ ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ κατέστη πηγὴ τῆς ἀκτίστου Χάριτος ἔχει συνέπειες στὴν ἐκκλησιαστική μας ζωή. Μποροῦμε νὰ κοινωνήσουμε τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματός Του, ἀκριβῶς γι᾽ αὐτὸ τὸν λόγο. Βέβαια, δὲν ἁγιάζεται κάθε χριστιανὸς ποὺ κοινωνεῖ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ ἔχει προετοιμαστεῖ καὶ εἶναι ζωντανὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Θεία Κοινωνία ἐνεργεῖ ἀνάλογα μὲ τὴν πνευματικὴ κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι διακηρύσσουμε στὴν πασχαλινὴ μεταμεσονύκτια Ἀκολουθία μὲ τὰ λόγια ποὺ ἀποδίδονται στὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο: «Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἠλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος. Ἐσκύλευσε τὸν Ἅδην ὁ κατελθὼν εἰς τὸν Ἅδην. Ἀνέστη Χριστὸς καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστός, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐν τῷ μνήματι».

Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «ὥσπερ ἐβασίλευσεν ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θανάτῳ, οὕτω καὶ ἡ χάρις βασιλεύσῃ διὰ δικαιοσύνης εἰς ζωὴν αἰώνιον διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν» (Ρωμ. ε΄, 21). Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο ὁ ἴδιος Ἀπόστολος συνεχίζει: «Μὴ οὖν βασιλευέτω ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν σώματι εἰς τὸ ὑπακούειν αὐτῇ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ» (Ρωμ. στ΄, 12).

Καὶ βέβαια ὅταν μιλᾶμε γιὰ σφραγίδα τῆς Πεντηκοστῆς ποὺ φέρει ὁ κάθε σωστὸς χριστιανός, δὲν νοοῦμε ὅτι θεοποίηση σάρκας οὔτε γιὰ συστατικὰ ὑλικά, ἐπειδὴ ἡ σφραγίδα ἢ ἡ μορφὴ ποὺ εἶναι ἀποτυπωμένη ἡ ψυχὴ διαθέτει μία ἀδιάσπαστη συνέχεια μέσα ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς φυσικὲς ἀλλαγές. Στὴν τελικὴ ἀνάσταση, συνεχίζει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης, αὐτὸ ποὺ θὰ συμβεῖ εἶναι ὅτι ἡ ψυχὴ σφραγίδα θὰ πάρει τὸ ἀναστημένο σῶμα, ὅπως ὅταν στὴν ζωή. Ἀρκεῖ ἡ ψυχὴ νὰ ἔχει τὴ σφραγίδα τῆς Πεντηκοστῆς. Παρόλο ποὺ τὸ σῶμα θὰ εἶναι τὸ ἴδιο ὅπως καὶ πρίν, ὑποστηρίζει ὁ Μητροπολίτης Διοκλείας Κάλλιστος, θὰ εἶναι συγχρόνως καὶ διαφορετικό.

Σύμφωνα μὲ τὸν ἀπ. Παῦλο «σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν» (Α΄ Κορινθίους 15,44). Πνευματικὸ ἐδῶ δὲν σημαίνει μὴ ὑλικό, θὰ εἶναι ὑλικὸ σῶμα ἀλλὰ μεταμορφωμένο ἀπὸ τὴ δύναμη καὶ τὴ δόξα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀπελευθερωμένο ἀπὸ τοὺς περιορισμοὺς τῆς ὑλικότητας. Εἶναι πέρα ἀπὸ τὴ δύναμη τῆς φαντασίας μας νὰ συλλάβουμε τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ θὰ διαθέτει ἡ ὕλη στὸν ἀνακαινισμένο κόσμο. Στὴν ἀναστημένη ζωή, συνεχίζει ὁ Σεβασμιώτατος Κάλλιστος, «μόνο ἀμυδρὰ μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε τὴν διαφάνεια καὶ τὴν ζωντάνια, τὴν φωτεινότητα καὶ εὐαισθησία ποὺ θὰ ἔχει στὸν μέλλοντα αἰῶνα τὸ ἀναστημένο μας σῶμα, τὸ πνευματικὸ ὑλικὸ καὶ πνευματικό»[6].

«Τὰ πνευματικὰ ὄντα στὸν Παράδεισο θὰ ἔχουν τόσο ἐκλεπτυσμένη οὐσία, ὥστε οὔτε οἱ σκέψεις δὲν θὰ μποροῦν νὰ τὰ ἀγγίξουν. Αὐτὴ ἴσως νὰ εἶναι ἡ καλύτερη περιγραφὴ τῆς δόξης τῆς ἀναστάσεως ποὺ μποροῦμε νὰ βροῦμε». «Ἂς ἀφήσουμε τὰ ὑπόλοιπα στὴ σιωπή», καταλήγει ὁ ἐπίσκοπος Διοκλείας Κάλλιστος, «οὔπω ἐφανερώθη τί ἐσόμεθα» (Α΄ Ἰωάν. 3,2).

Ἡ «Ἡμέρα τοῦ Κυρίου» θὰ ἀποτελέσει τελικὰ τὴν πλήρη φανέρωση τῆς ὁλοκληρώσεως τῆς θείας οἰκονομίας ἐν Χριστῷ. Ὁ ἅγιος Ἐφραὶμ ὁ Σύρος μᾶς παραγγέλνει στὸ κείμενό του: «Τὰ δὲ σώματα τῶν δικαίων στὸν Παράδεισο, θὰ ἔχουν τόσο ἐκλεπτυσμένη οὐσία ὥστε οὔτε οἱ σκέψεις δὲν θὰ μποροῦν νὰ τὰ ἀγγίξουν»[7].

Ὅταν ὁ Κύριος «ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ᾽ οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον, ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα» (πρὸς Θεσ. Α΄ δ΄, 16-17).

Σημειώσεις:

1. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου Βλάχου, Τὸ πρόσωπο στὴν ὀρθόδοξη παράδοση, ἐκδ. Γ΄, σελ. 3-11. 2. Μητροπολίτου Ναυπάκτου, Ἱεροθέου, Δεσποτικὲς ἑορτές, σελ. 298 & 303 καὶ A l'image et à la Ressemblance de Dieu, 103 καὶ ἑξῆς καὶ 205. 3. Μητροπ. Ναυπάκτου, Ἱεροθέου, Δεσποτικὲς ἑορτές, σελ. 294 καὶ I. Lossky: Vision de Dieu. Paris 1970, σελ. 149. 4. Γ. Φλωρόφσκυ, Πηγὴ τῆς Ἀναστάσεως τῶν Νεκρῶν, Θεσ/νίκη 1977, σελ. 14. 5. Μελ. Καλαμαρᾶ, σελ. 167-97 καὶ Γ. Πατρώνου, Μεσσιανικοὶ καὶ ἐσχατολογικὴ προσδοκία, «Θεολογία», 1970, 506 καὶ ἑξῆς. 5. Μητροπολίτου Διοκλείας, Καλλίστου Ware στὸ De sanctitate interior, στὴ «σύναξη», Ἰαν.-Μάρ. 1994, σελ. 30-31. 6. Μητροπολίτης Κάλλιστος, ὅ.π., σελ. 31. 7. Μητροπολίτου Ἱεροθέου, Δεσποτικὲς ἑορτές, 69-251 καὶ 295-96. 8. Sebastian Brock, The harp of the spirit: Eighteen Poems of Saint Ephrem (Sobornost. N4, 1984, σελ. 23-24. 9. Iliadou, Les doubles de l'Edicion de l' Ephrem grec par Assemani, στὸ Orientalia Christiana periodika, XXIV, 1958, σ. 371-78.

Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας: «Γνωρίζω τί μπορεῖ νὰ κάνη διὰ τὸν Τόπον ἡ Ἐκκλησία»

Διὰ ἄλλην μίαν φορὰν ἐξέφρασε τὴν βεβαιότητά του ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Παυλόπουλος διὰ τὴν εὐεργετικὴν παρουσίαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πατρίδα μας μὲ ἀφορμὴν τὴν συνάντησιν ποὺ εἶχε μὲ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Βελγίου. Συμφώνως πρὸς ἀνακοίνωσιν τῆς Ἱ. Μ. Βελγίου τῆς 1ης Ἀπριλίου 2015:

«Τὴν Τετάρτη 30 Μαρτίου 2015 καὶ 10η πρωινή, ὁ Μητροπολίτης Βελγίου ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Προκόπιο Παυλόπουλο μὲ τὶς ἁρμόζουσες τιμές. Στὴν ἀρχὴ τῆς συναντήσεως ἐπιτράπηκε ὀλιγόλεπτη εἴσοδος συνεργείου τηλεοπτικῆς καὶ φωτογραφικῆς ἀναμετάδοσης, ὅπου ὁ Μητροπολίτης Βελγίου εἶπε: «Εἶναι μεγάλη τιμὴ νὰ εἶμαι μαζί σας καὶ νὰ εὐχηθῶ στὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας καὶ μάλιστα στὴν ἀρχὴ τῆς θητείας του. Σᾶς εὐχόμαστε κάθε καλό, καλὴ δύναμη σὲ αὐτὸ τὸ σημαντικὸ ἔργο καὶ ἰδιαίτερα σὲ αὐτὸ τὸν καιρὸ ποὺ περνάει ὅλη ἡ Εὐρώπη, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν πατρίδα τῆς Ἑλλάδος». Ὁ κ. Πρόεδρος ἀπάντησε: «Ἐγὼ σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ εἴστε ἐδῶ. Γιατὶ ξέρω πάρα πολὺ καλὰ τὸ ἔργο σας. Τὸ ἔχω ζήσει πολλὰ χρόνια πρίν, ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν μεταπτυχιακῶν μου σπουδῶν. Ἰδιαίτερα αὐτὴ τὴν ὥρα γνωρίζω τί μπορεῖ νὰ κάνουν γιὰ τὸν Τόπο τὸ Πατριαρχεῖο, ἡ Ἐκκλησία, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὶς δυσκολίες καὶ γιὰ νὰ ἀντιστρέψουμε μία εἰκόνα ποὺ τείνει νὰ ἐπικρατήσει, ἀλλὰ ποὺ δὲν ἀποδίδει πραγματικὰ τὶς δυνατότητες ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ». Ἔπειτα ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας συνεχάρη τὸν Μητροπολίτη Ἀθηναγόρα γιὰ τὴν ἐκλογή του, ἐνῷ ἡ συζήτηση συνεχίσθηκε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν».

Ἐπιστολαὶ Ἀναγνωστῶν

Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον εὐχαριστεῖ τὸ Τεκτονικὸν Ἵδρυμα Ἑλλάδος!

κ. Διευθυντά,

στὴν ἐφημερίδα «ΠΡΩΙΝΟΣ ΛΟΓΟΣ» Ἰωαννίνων μὲ τίτλο «ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ» δημοσιεύθηκε (**Α.Φ.: 16486/18-3-15, σελ. 2η**, www.proinoslogos.gr) τὸ παρακάτω κείμενο τὸ ὁποῖο παραθέτω αὐτούσιο:

«Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐνορίας Ἁγίας Τριάδος Ριαχόβου Ἰωαννίνων, μὲ μεγάλη χαρὰ διαπιστώνει ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι ποὺ διαπνέονται ἀπὸ τὶς παγκόσμιες ἠθικὲς ἀξίες καὶ παράλληλα μὲ τὰ πνευματικὰ ἰδανικά, ὑπηρετοῦν τὴν ἀρετὴ τῆς φιλανθρωπίας, ἐκπληρώνοντας τὴν προσφορὰ ὑπηρεσιῶν πρὸς τοὺς συνανθρώπους τους.

Τὸ ἵδρυμα φροντίδας γερόντων Ριαχόβου εὐχαριστεῖ τὸ Τεκτονικὸ Ἵδρυμα Ἑλλάδος ποὺ καλύπτει μέρος τῶν διατροφικῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἱδρύματος γιὰ τὸ 2015, δίνοντας τὸ παράδειγμα πρὸς ἄλλους νὰ ἐκτελοῦν καὶ αὐτοὶ τὸ φιλανθρωπικό τους καθῆκον. Μετὰ τιμῆς Ὁ Πρόεδρος Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου Ἱερεὺς Ἰωάννης Μπέσιος»!

Ἂν πράγματι εἶναι Ἱερεὺς διερωτῶμαι: 1ον. Γιὰ τὸ μέγεθος τῆς παχυλῆς ἀμάθειάς του, 2ον. Ἂν ἔχει κάποια οὐσιαστικὴ - πέραν τῆς τυπικῆς καὶ ὑπηρεσιακῆς - σχέση μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, 3ον. Γιὰ τὸ ποιὸς ἔγραψε τὸ παραπάνω κείμενο, 4ον. Τί κυρώσεις ὑπέστη ἐκ μέρους τῆς προϊσταμένης του ἀρχῆς γιὰ τὸ σκάνδαλο ποὺ προκάλεσε μὲ τὰ ὅσα περιγράφει παραπάνω καὶ 5ον. Πόσο καιρὸ ἀκόμα θὰ πληρώνουμε γιὰ τὰ ἔργα καὶ τὶς ἡμέρες τοῦ Σετάκη καὶ τοῦ Τίκα στὰ Γιάννινα.

Μὲ τιμὴ
Γ. Κωνσταντινίδης

Συλλυπητήριος ἐπιστολή

Ἀγαπητὲ κ. Διευθυντά,

χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Θερμὰ συλλυπητήρια στὴν οἰκογένεια τῆς Π.Ο.Ε. γιὰ τὴν αἰφνίδια κοίμηση τοῦ κ. Γεωργίου Ζερβοῦ.

Πολὺ μᾶς πίκρανε ἡ θλιβερὴ εἴδησι. Ὅ,τι καὶ νὰ εἰποῦμε γιὰ τὸν ἐκλιπόντα θὰ εἶναι λίγο καὶ μικρό. Σπανίζουν τέτοιοι ἄνθρωποι στὶς ἡμέρες μας.

Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ ἀναπαύσει τὴν ψυχή του καὶ ἡ Παναγία μας νὰ παρηγορήσει τὴν οἰκογένειά του.

Μὲ ἐκτίμηση
Χρῆστος Λιβανός

Αἱ αἱρέσεις ἔχουν καταλάβει τὴν Ἀθήνα μας

Κύριε Διευθυντά,

Οἱ αἱρέσεις ἔχουν καταλάβει τὴν Ἀθήνα μας. Σὲ κάθε ἔξοδο ἀπὸ τὸ μετρό, οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, μὲ τὰ βιβλία τους στὴν ἀλβανικὴ γλῶσσα, ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλική.

Μᾶς ἐπιτρέπει ὁ ἀντιρατσισικὸς νόμος νὰ τυπώσουμε φυλλάδια καὶ νὰ τὰ δώσουμε στὰ bookstands τοῦ μετρό;

Ἐπίσης οἱ ἀρχαιολάτρες κατακλύζουν τὶς κολῶνες τῆς Δ.Ε.Η. μὲ τὰ δωρεὰν σεμινάρια.

Ἐπίσης οἱ φιλιππινέζοι, ἐδῶ στοὺς Ἀμπελοκήπους, ἔχουν ἀφήσει τὸν καθολικισμό τους καὶ ἔχουν ἀσπασθεῖ διάφορες προτεσταντικὲς αἱρέσεις.

Μὲ ἐκτίμηση
Ἀμαλία Κ. Γερακανάκη

Σχίσμα ἢ αἵρεσις

Κύριε Διευθυντά,

Στὰ μέρη μας, Μικρὴ Λάκκα Σουλίου Πρεβέζης, ἄκουσα ἀπὸ τοὺς γεροντότερους ὅτι τὰ νερὰ τῶν πηγῶν κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων εἶναι ἁγιασμένα καὶ γιὰ νὰ τὸ βεβαιώσω πῆρα νερὸ ἀπὸ πηγή, γράφοντας πάνω στὸ μπουκαλάκι τὴν ἡμερομηνία 6 Ἰανουαρίου 2005. Ἐπειδή, διαβάζοντας γιὰ τὸ Νέο ἡμερολόγιο, ποὺ ἀκολουθοῦμε καὶ γιὰ τὸ Παλαιό, ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ Παλαιοημερολογίτες ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ σχίσματος τὸ ἀνήγαγον σὲ αἵρεσι καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ γιὰ νὰ κατηγορήσουν τοὺς ἀντίθετους μὲ αὐτοὺς ὅτι δὲν ἀνήκουν στὴν «Μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» καὶ ὅτι εἶναι γιὰ τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον, πῆρα νερὸ ἀπὸ ἄλλη πηγὴ καὶ στὶς 19 Ἰανουαρίου 2005 ποὺ γιορτάζουν τὰ Ἅγια Θεοφάνεια οἱ Παλαιοημερολογίτες, γράφοντας τὴν ἡμερομηνία 19 Ἰανουαρίου 2005.

Τὸ ἡμερολογιακὸ θέμα ὑφίσταται ἀκόμα ἀπὸ τὸ 1923 χωρὶς νὰ λυθεῖ. Αὐτὸ δημιουργεῖ διαφωνίες, φιλονικίες, μίση καὶ κακίες στὸν Χριστιανικὸ καὶ Ὀρθόδοξο κόσμο.

Ἐπειδή, ὡς γνωστόν, κατὰ τὴν τελετὴ τοῦ ἁγιασμοῦ ὁ ἱερεὺς ἐπικαλεῖται τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ ἁγιάση τὸ ὕδωρ μὲ τὰ λόγια: «Ὑπὲρ τοῦ ἁγιασθῆναι τὸ ὕδωρ τοῦτο τῇ δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ καὶ ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...» καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος ὁ Λουγδούνου ἔλεγε ὅτι: «Ὅπου ἡ δύναμις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ὁρατὴ καὶ αἰσθητή, ἐκεῖ ὑπάρχει Ἐκκλησία, θὰ ἤθελα νὰ διαπιστώσω ἂν κατὰ τὶς ἀνωτέρω ἡμερομηνίες τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐνεργεῖ δυναμικῶς καὶ θαυματουργικῶς καὶ στοὺς Παλαιοημερολογίτες καὶ στοὺς Νεοημερολογίτες. Ποιοὶ εἶναι ἐντὸς καὶ ποιοὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ποιοὶ βρίσκονται καὶ περπατοῦν μὲ τὸ σωστὸ ἡμερολόγιο καὶ ποιοὶ μὲ τὸ λάθος. Φαντασθεῖτε τὴν ἔκπληξή μου, ὅταν τὰ ἄνοιξα τὸ ἐπόμενο ἔτος καὶ τὰ νερὰ ἦταν ἄθικτα καὶ τώρα ποὺ πέρασε μία ὁλόκληρη δεκαετία παραμένουν ἀνέπαφα ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου χωρὶς καμμία ἀπολύτως ἀλλοίωση!

Τοῦτο τὸ γεγονὸς μαρτυρεῖ ὅτι πράγματι τὰ νερὰ τῶν πηγῶν τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων ἁγιάζονται καὶ ὅτι τὸ σχίσμα μὲ τὴν πολυκαιρία δὲν προάγεται σὲ αἵρεσι, ὅπως θὰ τὸ θέλανε μερικοὶ φανατικοί!

Εἶναι γνωστὸ ὅτι στοὺς αἱρετικοὺς (προτεστάντες, παπικοὺς καὶ λοιπούς) τὸ πρὸς ἁγιασμὸν ὕδωρ δὲν ἁγιάζεται καὶ μάλιστα οἱ παπικοὶ τοῦ ρίχνουν δύο φορὲς τὸ χρόνο ἁλάτι, δηλαδὴ τὸ κάνουν ἁλατόνερο! Ἄρα στὴν περίπτωσί μας δὲν ὑπάρχει θέμα αἱρέσεως.

Ἡ διαφορὰ αἱρέσεως καὶ σχίσματος εἶναι τεράστια. Τὸ μὲν σχίσμα ἔχει νὰ κάνει μὲ τὸ κόψιμο καὶ σχίσιμο π.χ. ἑνὸς ὑφάσματος, ἐνῷ ἡ αἵρεσι ἔχει νὰ κάνει μὲ τὸ σάπισμα καὶ τὴν ἀποσύνθεσι τοῦ σώματος. Μὲ τὸ σχίσμα διατηροῦνται οἱ ἀρχικὲς ἰδιότητες, χρῶμα, ἀντοχή, ποιότητα, σύνθεσι, γεύση, ἄρωμα χωρὶς καμία ἀλλοίωσι, ἀντίθετα ἡ αἵρεσι ἔχει νὰ κάνει μὲ τὴ ριζικὴ ἀλλαγὴ τῶν ἀρχικῶν ἰδιοτήτων, μὲ τὴν νέκρωσι καὶ σαπίλα, ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος, ἐξασθενημένη ἀντοχή, ἀδύνατη ποιότητα, δυσάρεστη γεῦσι, ἀνυπόφορη βρωμιὰ καὶ δυσωδία, ἄχρηστη ὕλη γιὰ τὴν χρῆσι τῶν ἀνθρώπων, χρήσιμη μόνο γιὰ τὰ σκουλήκια.

Τὸ ὕφασμα ὅταν σχιστεῖ ράβεται καὶ ὅταν κοπεῖ γίνεται ἕνα ὡραῖο φόρεμα ἢ κουστούμι διατηρουμένων τῶν ἀρχικῶν του ἰδιοτήτων, ἐνῷ ὅταν σαπίσει ἀλλοιώνεται, χάνει τὸ χρῶμα, τὴν ἀντοχή, τὴν ποιότητα, δὲν χρησιμοποιεῖται, δὲν ράβεται καὶ πετάγεται ὡς ἐντελῶς ἄχρηστο.

Τὰ φαγώσιμα προϊόντα ποὺ εἶναι φρέσκα ἢ ὅταν διατηροῦνται στὰ ψυγεῖα, μαγειρεύονται καὶ τρώγονται, ἐνῷ ὅταν σαπίσουν ἀλλάζουν χρῶμα, γεῦσι καὶ βρωμοκοπᾶνε, δὲν μαγειρεύονται, δὲν τρώγονται καὶ ὡς ἄχρηστα πετάγονται ὡς ἄκρως ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου.

Κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1940 ὅσοι στρατιῶτες ἀπὸ τὰ κρυολογήματα πάθαιναν γάγγραινα καὶ σάπιζαν τὰ πόδια τους μὲ ἀνυπόφορη δυσοσμία τὰ ἔκοβαν, γιὰ νὰ γλιτούσουν τοὺς πάσχοντας ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία τοὺς αἱρετικούς τους ἀπέκοβε «ὡς σεσηπότα μέλη» γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα τῶν πιστῶν.

Καὶ ὁ ἀμπελουργὸς τὰ ξερὰ κλαδιὰ τὰ κόβει καὶ στὴ φωτιὰ τὰ βάζει. Στὸν Ἑωσφόρο μὲ τὴν πτῶσι τοῦ ἐπῆλθε τρομερὴ ἀλλοίωσι, ποὺ ἀπὸ πανέμορφος ἄγγελος ἀλλοιώθηκε καὶ μεταμορφώθηκε σὲ ἕνα δύσμορφο, τρομερὸ καὶ ἀπαίσιο τέρας, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ πεπτωκότες ἄγγελοι ποὺ μετεβλήθησαν σὲ δαιμόνια καὶ παίρνουν τὶς μορφὲς ζώντων καὶ θανόντων ἀνθρώπων.

Ἐνῷ στὰ σαπισμένα προϊόντα δὲν ἐπανέρχονται τὰ ἀρχικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ στὰ ξερὰ κλαδιὰ οἱ ζωντανὲς ἰδιότητες, στοὺς αἱρετικοὺς ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νὰ ἐπανέλθουν στὸ «ἀρχικό τους κάλλος» μὲ ἕνα καὶ μόνο ἀνέξοδο φάρμακο... τὴν ταπείνωσι καὶ τὴν εἰλικρινῆ μετάνοια, ἀφοῦ θάψουν διά παντὸς τὸν ἐγωισμό.

Ἄρα ὁ χρόνος δὲν προάγει τὸ σχίσμα σὲ αἵρεσι καὶ οὔτε τὴν αἵρεσι τὴν παραγράφει, παρὰ καὶ τὸ σχίσμα καὶ τὴν αἵρεσι τὰ διαγράφει μόνο ἡ μετάνοια.

Ἀφορμὴ καὶ αἰτία γιὰ τὰ ὅσα σᾶς ἔγραψα εἶναι ἡ εἴδησι ποὺ ἀναφέρει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σιατίστης κ. Παῦλος στὸν Ὀρθόδοξο Τύπο (2053/16-1-2015, σελ. 8) αὐτὸ ποὺ γράφει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Παλαιά, τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων οἱ Χριστιανοὶ ξυπνοῦσαν νύχτα καὶ πήγαιναν στὶς πηγὲς καὶ ἔπαιρναν νερό, ποὺ τὸ θεωροῦσαν ἁγιασμένο, γιατί πίστευαν ὅτι τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων ὅλα τὰ νερὰ ἁγιάζονται».

Ἀλλὰ γιατί πήγαιναν τὴ νύχτα ἐνῷ ὁ μεγάλος ἁγιασμὸς γίνεται μετὰ τὴν θεία λειτουργία τὸ πρωί; Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ σᾶς θυμίσω ὅτι μεγάλος ἁγιασμὸς γίνεται καὶ τὴν προηγούμενη ἡμέρα, στὶς 5 τοῦ μηνὸς μετὰ τὴν θεία Λειτουργία σὲ ὅλες τὶς Ἐκκλησίες μας καθὼς καὶ τὴν 6ην τῶν Θεοφανείων.

Τὸ ὅτι τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ 2005 μέχρι σήμερα μετὰ παρέλευσι δεκαετίας εἶναι ἀναλλοίωτο, εἶναι φανερὸ ὅτι δὲν τὸ θεωροῦσαν ἁπλὰ ἁγιασμένο, ἀλλὰ ὅτι πράγματι ἁγιαζόταν καὶ ἁγιάζεται. Καὶ ἐπειδὴ ἁγιάζονται καὶ μὲ τὸ Παλαιὸ καὶ μὲ τὸ Νέο Ἡμερολόγιο θὰ πρέπει νὰ ἐκλείψουν οἱ μεταξύ τους διαμάχες, τὰ μίση, λόγω ὑπερβάλλοντος ζήλου καὶ οἱ κακίες.

Δαιμόνιο δαιμονισμένου ἀνθρώπου, αὐτοὺς ποὺ πήγαιναν σὲ ναοὺς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ Νεοημερολογιτῶν, τοὺς δυσφήμιζε καὶ τοὺς ὀνόμαζε «παρδαλούς», γιὰ νὰ αὐξήσει τὸ μῖσος καὶ τὴν μεταξύ τους ἀπόστασι καὶ νὰ βρίσκονται πάντοτε σὲ διαμάχη καὶ νὰ μὴ τὰ βροῦν μεταξύ τους ποτέ. Συμβουλὲς ἐκ μέρους των ἂς μᾶς λείπουν...

Ἀσχοληθήκαμε ἐκτενῶς μὲ τὴν τεράστια διαφορὰ μεταξὺ σχίσματος καὶ αἱρέσεως καὶ τοῦτο γιατί ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ οἱ Οἰκουμενιστὲς μὲ τὴν ἕνωσι Ὀρθοδόξων καὶ αἱρετικῶν παπικῶν μᾶς ἑτοιμάζουν φαγητὸ μὲ πατάτες, ὅπου μαζὶ μὲ τὶς γερὲς ρίχνουν μέσα καὶ σάπιες τῆς δυτικῆς σαπίλας. Τί λέτε θὰ τὸ φᾶμε; Ἢ θὰ φύγουμε μὴ ἀντέχοντας ἀπὸ τὴ βρωμιὰ καὶ τὴ δυσωσία;

Μετὰ τιμῆς
Ράπτης Παναγιώτης
Φιλιππιάδα

Ὑπουργὸς Ἐθν. Ἀμύνης: «Ἐπιτυχία τοῦ Ἀρχ. Ἀμερικῆς ἡ ἀνακοίνωση Ὀμπάμα»

Τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. Δημήτριον ἐπεσκέφθη ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης τῆς Ἑλλάδος κ. Παναγιώτης Καμμένος μετὰ ἀπὸ πρόσκλησιν, συνοδευόμενος ἀπὸ πολυμελὲς ὑψηλόβαθμον ἐπιτελεῖον. Ὁ Ὑπουργὸς ἀνεγνώρισε τὴν προσφορὰν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὰ ἐθνικὰ ζητήματα καὶ ὁ Σεβασμιώτατος ἐδήλωσε τὴν πρόθεσίν του ἡ ὁμογένεια νὰ μὴ στέκεται ὡς ἁπλὸς θεατὴς ἀλλὰ νὰ ἐνεργῇ παντοιοτρόπως διὰ τὸ συμφέρον τῆς Ἑλλάδος. Συμφώνως πρὸς τὸ goarch.org τῆς 31ης Μαρτίου 2015:

«Στὴ συνάντηση ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἐνημέρωσε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο γιὰ θέματα σχετικὰ μὲ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ συζητήθηκαν θέματα σχετικὰ μὲ τὶς Ἑλληνομερικανικὲς σχέσεις. Ὁ κ. Καμμένος μεταξὺ ἄλλων εἶπε: «Ἦρθα νὰ πάρω τὴν εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσω ἰδιαίτερα γιὰ τὴν τιμὴ νὰ προσκληθῶ ὡς Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ νὰ παραστῶ στὶς ἐκδηλώσεις τῆς Παλιγγενεσίας τῆς 25ης Μαρτίου. Θέλω νὰ τὸν εὐχαριστήσω ἰδιαίτερα ὄχι μόνο γιὰ τὸ πνευματικὸ ἔργο τὸ ὁποῖο ἔχει ἐπιδείξει ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ἀλλὰ καὶ τὴ βοήθεια σ' αὐτὲς τὶς δύσκολες στιγμὲς τοῦ Ἔθνους μὲ τὴν παρουσία του στὸ Λευκὸ Οἶκο, στὴν Ἀμερικανικὴ Κυβέρνηση, στὶς ἀρχές, προωθώντας τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος μας σ' αὐτὲς τὶς δύσκολες στιγμές. Καὶ ἦταν προσωπική του ἐπιτυχία ἡ ἀνακοίνωση τοῦ Προέδρου Ὀμπάμα γιὰ τὴν 25η Μαρτίου μὲ ἕνα ὄχι τυπικὸ διάγγελμα, καθόλου τυπικὸ διάγγελμα, ἀλλὰ οὐσιαστικό. Ὅπως ἐπίσης καὶ οἱ διαμεσολαβήσεις στὸν πρόεδρο Ὀμπάμα, στοὺς ἡγέτες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης τὸν τελευταῖο καιρό. Θέλω νὰ τοῦ ζητήσω τὴν εὐλογία του, νὰ τὸν διαβεβαιώσω ὅτι ἡ κυβέρνηση σὲ σχέση μὲ τὶς Ἑλληνοαμερικανικὲς σχέσεις, θὰ κάνει τὸ καλύτερο».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Δημήτριος στὴν δική του δήλωση, ἐξέφρασε τὶς εὐχαριστίες του γιὰ τὴν παρουσία τοῦ Ὑπουργοῦ στὶς ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις γιὰ τὴν Ἐθνικὴ ἐπέτειο καὶ σημείωσε τὴν ἀδιάλειπτη παρουσία καὶ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τοῦ κ. Καμμένου σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες «εἶδε καὶ ὁ ἴδιος πῶς ὁ κόσμος ἐδῶ βλέπει τὴν Ἑλλάδα, καὶ πῶς ἀγκαλιάζει τοὺς Ἕλληνες κορυφαίους ἐκπροσώπους τῆς Ἑλλάδος, ὅταν τοὺς βλέπει, ἔστω κι ἂν δὲν τοὺς ξέρει νωρίτερα, γιατί ὑπάρχει πάντοτε αὐτὴ ἡ πολὺ οὐσιαστικὴ σχέση μὲ τὴν πατρίδα». Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τόνισε ὅτι αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἐθνικῆς ὑπερηφάνειας νιώσαμε ὅτι «παρὰ τὶς δυσκολίες τὶς ὁποῖες περνάει σήμερα ἡ Ἑλλάδα, καὶ οἱ ὁποῖες δὲν εἶναι μικρές, ὑπάρχει αὐτὸ τὸ πολὺ δυνατὸ πνεῦμα αἰσιοδοξίας, ὅτι ὅποια δυσκολία κι ἂν ὑπάρχει θὰ ὑπερνικηθεῖ, διότι δὲν εἴμαστε καινούργιοι στὸν κόσμο, ὅταν εἴμαστε στὸν κόσμο ἐδῶ καὶ ἑφτὰ χιλιάδες χρόνια δὲν πρόκειται νὰ σταματήσουμε ἐδῶ. Αὐτὲς τὶς μέρες εἴχαμε τὴν εὐκαιρία μὲ τὴν παρουσία τοῦ ἐξοχοτάτου ὑπουργοῦ καὶ τῆς συνοδείας του, νὰ χαροῦμε αὐτὸ τὸ ζωντανὸ πνεῦμα καὶ νὰ τὸν διαβεβαιώσουμε ὅτι ἡ Ὁμογένεια εἶναι πάντοτε σὲ σχέση ἀμέσου συνδέσεως μὲ τὴν Ἑλλάδα. Μοιραζόμαστε τοὺς πόνους, μοιραζόμαστε τὶς δυσκολίες ἀλλὰ δὲν σταματοῦμε καὶ τὴν προσπάθεια, γιὰ νὰ μὴ εἴμαστε ἁπλῶς θεαταὶ καὶ ἀναλυταὶ τῶν συμβαινόντων, ἀλλὰ νὰ εἴμαστε οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦμε μὲ κάθε δυνατὸ τρόπο γιὰ τὴν ὑπερνίκηση τῶν ὁποιονδήποτε δυσκολιῶν».

Ἕξ λόγοι διά τούς ὁποίους ἀξίζει νά πῆς ΟΧΙ εἰς τήν «Κάρτα τοῦ Πολίτη» (ΚτΠ) καί τήν «Ἠλεκτρονικήν Διακυβέρνησιν»

*Γράφει **ὁ κ. Στάθης Ἀδαμόπουλος**, οἰκονομολόγος*

(3ον.—Τελευταῖον)

5. Διεθνῶς ὑπάρχει κίνημα ἐναντίον τῆς εἰσαγωγῆς τέτοιων καρτῶν (βλ. Ἀγγλία, Γερμανία κ.λπ)

Ἕνα ἐρώτημα πού προκύπτει εἶναι κατά πόσον τά ἀνωτέρω ἀποτελοῦν μόνο δικούς μας φόβους ἤ ἔχουν διατυπωθεῖ καί ἀπό ἄλλους λαούς. Βεβαίως, ἑκατομμύρια ἄνθρωποι στόν κόσμο ἀντιλαμβάνονται αὐτόν τόν κίνδυνο καί προσπαθοῦν νά ἀποτρέψουν τήν ὑλοποίηση αὐτῶν τῶν σεναρίων. Πιό χαρακτηριστική ἀπό ὅλες εἶναι ἡ περίπτωση τῆς Ἀγγλίας. Δημιουργήθηκε ἀπό Ἄγγλους πολίτες ἡ ὀργάνωση NO2ID (http://no2id.net) ἡ ὁποία συστηματικά πολέμησε τήν εἰσαγωγή τῆς Ἀγγλικῆς Κάρτας τοῦ Πολίτη. Στήν προκειμένη περίπτωση, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ τό BBC, πρός τό τέλος τοῦ 2009 15.000 κάτοικοι τοῦ Manchester εἶχαν προμηθευτεῖ τήν Ἀγγλική Κάρτα τοῦ Πολίτη πληρώνοντας 30 λίρες ὁ καθένας, γιά νά τήν προμηθευτοῦν. Ἡ νέα ὅμως Ἀγγλική Κυβέρνηση ὅταν ἀνέλαβε τήν ἐξουσία στίς ἀρχές τοῦ 2010, κατήργησε ὅλο αὐτό τό πρόγραμμα ἔκδοσης ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων, καί ὑποσχέθηκε νά καταστρέψει καί τίς βάσεις δεδομένων πού εἶχαν στό μεταξύ δημιουργηθεῖ. Μικρή λεπτομέρεια, ὅσοι πλήρωσαν τίς 30 λίρες γιά τήν ταυτότητα, μέ εἰδική πρόβλεψη τοῦ νόμου πού καταργεῖ τίς ἠλεκτρονικές ταυτότητες, δέν ἀποζημιώνονται γιά τά χρήματα πού ἔδωσαν.

Στήν Γερμανία ἐπίσης, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ τό εἰδησιογραφικό πρακτορεῖο REUTERS, ἀπό τήν 1/11/2010 ἔχει εἰσαχθεῖ στήν ζωή τῶν Γερμανῶν ἡ Γερμανική Κάρτα τοῦ Πολίτη. Ὅμως ἡ ἔλευσή της προκάλεσε ἀνησυχία στούς Γερμανούς πολίτες, γιατί τούς ξυπνάει μνῆμες ἀπό τήν ἐποχή τῶν παρακολουθήσεων τῆς Στάζι καί τῆς Γκεστάπο. Ὡς ἀποτέλεσμα αὐξήθηκε σημαντικά ὁ ἀριθμός τῶν Γερμανῶν πολιτῶν πού ἔσπευσαν νά προμηθευτοῦν τήν παλαιοῦ τύπου ταυτότητα πρίν ἔρθει ἡ 1/11/2010.

Σύμφωνα μέ μία μελέτη τῆς DEUTSCHE BANK, Σεπτέμβριος 2010, ἡ μοναδική χώρα στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση πού τό 90% τῶν πολιτῶν της χρησιμοποιεῖ ἠλεκτρονικές ταυτότητες εἶναι ἡ νεοφώτιστη στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση Ἐσθονία, μία χώρα 1,3 ἑκ. πολιτῶν. Σημαντική εἶναι ἡ χρήση της στήν Ἱσπανία (40% τοῦ πληθυσμοῦ), Βέλγιο (30%) Σουηδία (28%). Πολύ χαμηλά ποσοστά συναντᾶμε στήν Λιθουανία (12%) καί Πορτογαλία (12%). Ἡ Φιλανδία ἔχει περίπου 5% καί ἡ Ἰταλία 2%. Ἐπίσης σύμφωνα μέ τήν ἴδια μελέτη πληροφορούμαστε ὅτι στίς περισσότερες χῶρες ἡ χρήση τῆς ἠλεκτρονικῆς ταυτότητας εἶναι προαιρετική: Αὐστρία, Βέλγιο, Φιλανδία, Λιθουανία, Σουηδία καί Ἰταλία.

6. Ἄγνωστο, ἀπροσδιόριστο, πιθανῶς ἀνεξέλεγκτο κόστος ἐν μέσῳ βαθιᾶς οἰκονομικῆς κρίσης

Δέν γνωρίζουμε πόσο θά κοστίσει αὐτή ἡ διαδικασία. Δέν ὑπάρχει σαφής προϋπολογισμός. Καί νά ὑπάρξει σίγουρα θά ἀνατραπεῖ, ὅπως γίνεται σέ κάθε δημόσιο ἔργο. Αὐτό ἦταν καί ἕνα βασικό ἐπιχείρημα τῶν Ἄγγλων ἐνάντια στήν Ἀγγλική Κάρτα τοῦ Πολίτη ἡ ὁποία καί τελικῶς ἀποσύρθηκε ἀπό τήν νέα Κυβέρνηση τῆς Ἀγγλίας. Θά πρέπει σαφῶς νά διαχωριστεῖ τό κόστος τῆς ὀργάνωσης-ἀναδιοργάνωσης τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν ἀπό τό κόστος γιά τήν ΚτΠ. Τό πρῶτο πρέπει νά τό ἀναλάβουμε ὡς κοινωνία γιά τά μακροπρόθεσμα ὀφέλη πού θά ἀποφέρει, στό δεύτερο πρέπει νά ποῦμε ὄχι.

Εἰδικά γιά τήν Ἑλληνική ΚτΠ μπορεῖ τελικά νά ἀποδειχθεῖ τό κόστος δυσθεώρητο μίας καί θά ἀπαιτήσει, γιά τήν ἔκδοσή της, ἐπιπλέον γραφειοκρατικές ἐνέργειες τόσο τοῦ Δημοσίου ὅσο καί τό Ἰδιωτικοῦ Τομέα. Δέν πρέπει νά παραλείπουμε καί τό σημαντικό κόστος ἑνοποίησης τῶν 5 -μέχρι στιγμῆς- ἐξαγγελθέντων καρτῶν (Ἀγορῶν, Ἐργαζομένου, Δημότη, Ὑγείας καί Πολίτη) σέ μία (Κάρτα τοῦ Πολίτη). Θά προστεθεῖ δηλ καί ἡ ἀπίστευτα κοστοβόρα καί γραφειοκρατική διαδικασία τῆς ἑνοποίησης τῶν Καρτῶν.

Συμπέρασμα: Πολλοί συνάνθρωποί μας, ἐγείρουν τήν ἑξῆς ἐρώτηση: «Μά καί σήμερα ἐάν θέλουν μέ παρακολουθοῦν, μέ διάφορες ἐφαρμογές πού χρησιμοποιῶ στήν ζωή μου (βλ κινητό τηλέφωνο, ἠλεκτρονικά διόδια, κάρτα εἰσόδου σέ κτήρια, πιστωτική, χρεωστική κάρτα, ἠλεκτρονικές ἀγορές μέσω internet κοκ), δέν καταλαβαίνω γιατί εἰδικά στήν Κάρτα τοῦ Πολίτη πρέπει νά πῶ ὄχι, ἐφόσον χρησιμοποιῶ ὅλες τίς ἄλλες συσκευές. Ἐγώ ἔχω καθαρή καί διάφανη ζωή, δέν μέ ἐνδιαφέρει ἐάν καί ποιοί μέ παρακολουθοῦν».

Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἁπλή:

Μπορεῖ κάποιος νά κυκλοφορήσει χωρίς τήν ταυτότητά του;

- ΟΧΙ.

- Θά μπορεῖ νά κυκλοφορήσει χωρίς τήν Κάρτα τοῦ Πολίτη;

- ΟΧΙ.

- Μπορεῖ ὅμως νά κυκλοφορήσει χωρίς τό κινητό του;

- ΝΑΙ.

- Μπορεῖ ἐάν θέλει νά κάνει ἀγορές μέ μετρητά;

- ΝΑΙ.

- Μπορεῖ ἐάν θέλει νά πληρώνει διόδια ἀντί νά ἔχει τήν ἠλεκτρονική συσκευή πληρωμῆς διοδίων; ΝΑΙ.

Ἡ δεσμευτικότητα, ἡ ὑποχρεωτικότητα, ἡ ταύτιση τῆς Κάρτας τοῦ Πολίτη μέ τόν ἄνθρωπο, ἡ ἀναγωγή τοῦ ἀνθρώπου σέ ἀριθμό πού θά τόν ὑποχρεώνει νά ἀφήνει τά ἠλεκτρονικά του ἴχνη θελημένα ἤ ἀθέλητα σέ δεκάδες διασυνδεδεμένες βάσεις δεδομένων καθημερινά, ὁπότε ὅλη ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου θά εἶναι «διάφανη» σέ ἐξευτελιστικό βαθμό, εἶναι τό πρόβλημα.

Τό κινητό ἐάν θέλω τό πετάω καί ἀπελευθερώνομαι, τήν Κάρτα τοῦ Πολίτη μπορῶ νά τήν πετάξω; ΟΧΙ.

Ἐπειδή μουσκέψαμε ἀπό τήν ἠλεκτρονική βροχή καί καταιγίδα, πρέπει νά πέσουμε στήν θάλασσα καί νά πνιγοῦμε, εἶναι δηλαδή μάταιη κάθε περαιτέρω ἀντίσταση;

Καιρός εἶναι νά ξυπνήσουν οἱ ὀνειροπόλοι τῆς ψηφιακῆς ἐποχῆς, γιά νά μή κληροδοτήσουμε στά παιδιά μας μία ἐφιαλτική ψηφιακή ἐποχή.

Προτεραιότης τοῦ Ὑπ. Ἐξωτερικῶν ἡ προστασία τῶν χριστιανῶν

Ὁ Ἐξ. Ὑπ. Ἐξωτερικῶν κ. Ν. Κοτζιᾶς ἀναλαμβάνει τὴν πρωτοβουλίαν διοργανώσεως Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ συντονισμένη δρᾶσις, διὰ τὴν προστασίαν τῶν δεινοπαθούντων χριστιανικῶν πληθυσμῶν τῆς Μ. Ἀνατολῆς. Συμφώνως πρὸς τὸ protothema.gr τῆς 26ης Μαρτίου 2015:

«Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση παρακολουθεῖ μὲ ἰδιαίτερη προσοχή, τὴν ὑπόθεση ἀπαγωγῆς, ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 2013, τῶν δύο Ἀρχιερέων Χαλεπίου, τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Μητροπολίτη τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας κ. Παύλου καὶ τοῦ Συρορθόδοξου Μητροπολίτη κ. Ἰωάννη, εὑρισκόμενη σὲ ἐπαφὴ καὶ στενὴ συνεργασία - μεταξὺ ἄλλων- μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, πρὸς τὸ ὁποῖο ἔχει ἐπανειλημμένως ἐκφράσει τὴ συνεχῆ καὶ ἀμέριστη ὑποστήριξή της», ἀναφέρει ὁ ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν Νίκος Κοτζιᾶς σὲ ἔγγραφό του ποὺ διαβιβάστηκε στὴ Βουλὴ μετὰ ἀπὸ ἐρώτηση τοῦ βουλευτῆ τῆς ΝΔ Νικήτα Κακλαμάνη γιὰ τὴν προστασία τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Ὅπως ἐξάλλου τονίζει ὁ ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν, σὲ εὐρύτερο πλαίσιο τὸ ὑπουργεῖο ἐπιδεικνύει τὸ μέγιστο δυνατὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν κατάσταση τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων στὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ τὴ Βόρεια Ἀφρική. «Ἔχω ἐπανειλημμένα τονίσει σὲ ἐπαφές μου μὲ θεσμικοὺς παράγοντες τῆς ΕΕ, ὁμολόγους μου ὑπουργοὺς Ἐξωτερικῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ΕΕ, τὴν ἀναγκαιότητα ἀνάληψης συντονισμένης δράσης γιὰ τὴν προστασία τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν», ἀναφέρει ὁ κ. Κοτζιᾶς καὶ ἐνημερώνει ὅτι «στὸ πλαίσιο αὐτό, τὸ ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν ἀναλαμβάνει, τὸν προσεχῆ Μάϊο, τὴν πραγματοποίηση Διεθνοῦς Συνδιάσκεψης, ποὺ θὰ θέσει στὸ ἐπίκεντρο τῆς προσοχῆς αὐτοὺς τοὺς πληθυσμούς, δίνοντας ἔμφαση στὴν πολυεθνικότητα, τὴν πολυθρησκευτικότητα καὶ τὴν πολυπολιτισμικότητα ποὺ ἡ Ἑλλάδα ὑποστηρίζει σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ αὐτὲς τὶς περιοχές».

Ἅλωσις τῶν ἠθῶν ἐντὸς τοῦ Παπισμοῦ!

Μετὰ τὸν συγκλονισμὸν ἐξ αἰτίας τῶν σκανδάλων παιδεραστίας νέα δεδομένα ἔρχονται νὰ ταράξουν καὶ πάλιν τὰ ἤθη τοῦ Παπισμοῦ. Μερίς μοναχῶν, ποὺ τείνει ὅπως φαίνεται νὰ ἐξελιχθῇ εἰς κίνημα, ἀπαιτεῖ μὲ σαθρὰ ἐπιχειρήματα νὰ εὐλογοῦνται καὶ τὰ ὁμόφυλα ζευγάρια! Μάλιστα, ἐκφράζονται ἐνστάσεις διά τὴν ἀπαίτησιν ἐγκρατείας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι ἀναμενόμενον ἀφότου ὁ Παπισμὸς κατήργησε τὴν νηστείαν καὶ τὴν ἄσκησιν. Οἱ χριστιανοὶ τῆς Δύσεως καλὸν θὰ εἶναι νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι κατ' ἐπιλογὴν Εὐαγγέλιον δὲν ὑπάρχει. Συμφώνως πρὸς τὸ Ἁγιορείτικον Βῆμα τῆς 28ης Μαρτίου 2015:

«Γερμανοὶ καθολικοὶ μοναχοὶ ζητοῦν νὰ ἀλλάξουν οἱ διδασκαλίες τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴ σεξουαλικότητα, τὸ γάμο καὶ τὴν ὁμοφυλοφιλία. Μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπικείμενη Σύνοδο τῶν Ἐπισκόπων γιὰ τὴν οἰκογένεια, ἡ ὁποία θὰ πραγματοποιηθεῖ τὸν Ὀκτώβριο, στὴ Διάσκεψη τῶν μοναστηριακῶν ἀνωτέρων (ἡγουμένων), ποὺ ἀντιπροσωπεύουν 18.000 μοναχὲς καὶ 4.500 μοναχούς, κατατέθηκε ἕνα ἔγγραφο ποὺ ζητᾶ ἀπὸ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία νὰ ἀλλάξει τὴν προσέγγισή της σχετικὰ μὲ τὴ σεξουαλικότητα. Σύμφωνα μὲ τοὺς συντάκτες τοῦ ἐγγράφου, πρέπει νὰ γίνουν ἀλλαγὲς καὶ νὰ ἐπιτραπεῖ ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας σὲ αὐτὰ τὰ θέματα νὰ δείχνει μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη στὸν πιστό. Τὸ βασικὸ ἐπιχείρημα, στὸ ὁποῖο βασίζονται οἱ ἡγούμενοι, εἶναι πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ ἄποψη τῶν λαϊκῶν. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ εὐλογήσει τὸ δεύτερο γάμο διαζευγμένων, νὰ τοὺς ἐπιτρέπουν τὴν κοινωνία, καὶ νὰ μὴ ἀρνεῖται τὴν εὐλογία τῶν ὁμοφυλόφιλων ζευγαριῶν. Πρὸς τὸ τέλος μάλιστα τὸ ἔγγραφο λέει, πὼς πολλοὶ μποροῦν νὰ προσβλέπουν στὸ χριστιανικὸ τρόπο ζωῆς, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ συμβιβαστοῦν μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπαιτεῖ ἀπὸ αὐτοὺς ἡ Ἐκκλησία σεξουαλικὴ ἀποχή!».

Ἡ ὀρθοδοξία ἐξισοῦται μὲ τὰς αἱρέσεις καὶ τὰς ψευδοθρησκείας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τὸ πλήρωμα τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας.

Ὁ Κύριος ἀνακρινόμενος ὑπὸ τοῦ Πιλάτου καὶ ἐρωτώμενος ἐὰν εἶναι βασιλεὺς ἀπεκρίθη: «Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» (Ἰωάνν. 18,36) καὶ εἰς συνέχεια εἶπε: «Ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ· πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς. Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλᾶτος· τί ἐστιν Ἀλήθεια;» (Ἰωάνν. 18, 37-38).

Ὁ Πιλᾶτος παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἐνδιεφέρθη νὰ μάθῃ «τί ἐστιν Ἀλήθεια;» δὲν ἀντελήφθη, ὅτι εἶχε ἐνώπιόν του τὴν Ἀλήθειαν, τὸν Θεάνθρωπον Χριστόν, διότι ἐστερεῖτο καθαρῶν αἰσθητηρίων τῆς ψυχῆς. Διὸ καὶ ἐσταύρωσε τὴν Ἀλήθειαν.

Ἡ θυσία τοῦ μόνου Ἀναμαρτήτου ἔσωσε τὸν κόσμον ἐκ τοῦ διαβόλου, τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

Ἐλύτρωσε τὴν κτίσιν ἐκ τῆς δουλείας τῶν εἰδώλων καὶ παρέστησε ταύτην ἐλευθέραν εἰς τὸν Πατέρα Του, κατὰ τὸν Ὑμνωδόν.

Ὁ Ἀναστὰς Κύριος, ἐμφανίσας ἑαυτὸν εἰς τοὺς Ἀποστόλους, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὰ πέρατα τῆς Γῆς, καὶ ἐκήρυξαν πανταχοῦ τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν νίκην τοῦ θανάτου, σφραγίσαντες τὸ κήρυγμά των μὲ τὴν θυσίαν των.

Πιστοὶ μιμηταὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἦσαν οἱ μάρτυρες τῆς Ἀληθείας τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων, διὰ τῆς θυσίας τῶν ὁποίων καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ ἐστερεώθη ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Ὁ θρίαμβος τοῦ χριστιανισμοῦ μὲ τὴν μεταστροφὴν τοῦ Μ. Κων/νου, μετέβαλε τὸ Ρωμαϊκὸν κράτος εἰς χριστιανικόν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ πλέον ἀπὸ διώκτης, προεδρεύει ἢ συγκαλεῖ τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ὡς προστάτης τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς «Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ».

Ἡ Αἵρεσις καὶ τὸ σχίσμα τίθενται ἐκτὸς νόμου.

Τὸ κράτος δεικνύει εἰς τοὺς λαοὺς τῆς αὐτοκρατορίας τὴν Ἀλήθειαν, ἐν ἐλευθερίᾳ.

Ἡ νομοθεσία τοῦ Κράτους ἐκχριστιανίζεται. «Εἰς τὸ Βυζάντιον ὑπῆρχε πλήρης συμφωνία αὐτοκρατορικῶν νόμων καὶ ἐκκλησιαστικῶν κανόνων. Οἱ αὐτοκράτορες ὅμως δὲν ἦσαν ὑπεράνω τῶν δογμάτων οὔτε τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς περιπτώσεις ἀσυμφωνίας, ὑπερίσχυον οἱ κανόνες». (Μάγεντορφ, Βυζαντινὴ Θεολογία, σελ. 184, ἐκδ. Ἴνδικτος)

Ἡ ἀντίληψις περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἡ ἀλήθεια περὶ κόσμου, περὶ ἀνθρώπου, περὶ τῆς δημιουργίας, περὶ ζωῆς, περὶ θανάτου, περὶ ψυχῆς, περὶ τοῦ ἤθους, εἶναι χριστιανική.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς οἰκουμένης ὑπογράφει: «ἐλέῳ Θεοῦ, πιστὸς Βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων».

Εἰς τὸν χριστιανισμὸν ἡ ἔννοια τῶν ὅρων «αὐτεξούσιον» καὶ «ἐλευθερία» ἔχουν διάφορον περιεχόμενον. «Αὐτεξούσιον» εἶναι ἡ δυνατότης ἐπιλογῆς τοῦ ἀγαθοῦ ἢ τοῦ κακοῦ, τοῦ Θεοῦ ἢ τῆς πλάνης τοῦ διαβόλου. «Ἐλευθερία» θεωρεῖται ἡ γνῶσις τῆς Ἀληθείας. «Γνώσεσθε τὴν Ἀλήθειαν καὶ ἡ Ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰωάνν. η΄, 32-33) «Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν δοῦλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας. Ἐὰν ὁ Υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε». (Ἰωάνν. η΄ 34-37)

«Τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα» ἐναρμονίζονται μὲ τὰ «θεῖα δικαιώματα». Διακρίνονται ἀπὸ τὴν ὑποβολιμαίαν εἰς τὰ «δικαιώματα τοῦ διαβόλου».

Ἑνοποιὸν στοιχεῖον τῆς νέας Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, θεωρεῖται ἡ Ὀρθοδοξία καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, δι' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Αὐτοκρατορίας.

Ταῦτα ἐν συντόμῳ ἴσχυαν μέχρι τὸ 1453 μ.Χ. ἔτος τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

* * *

Μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ζοφερῶν αἰώνων τῆς Τουρκοκρατίας, παρὰ τὰς πιέσεις καὶ τοὺς διωγμοὺς τῶν κατακτητῶν, ἡ ἐθναρχοῦσα Ἐκκλησία ἐστήριξεν εἰς τὰς ἰδίας ἀρχὰς καὶ ἀξίας, τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν περίοδον τοῦ Βυζαντίου καὶ διέσωσε τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ Γένος.

Οἱ ἥρωες τῆς ἐλευθερίας τοῦ 1821, ἐμφορούμενοι ἀπὸ τὰς ἰδίας ἀξίας, ἠλευθέρωσαν τὴν Ἑλλάδα καὶ προσέδωσαν εἰς τὸ Σύνταγμα, «τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος», ὅπερ διατηρεῖται μέχρι σήμερον.

Τὸ νέον Ἑλληνικὸν κράτος ἐδομήθη κατὰ τὸ πρότυπον καὶ τὰς ἀξίας τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ.

Τὰ πράγματα ἐξετροχιάσθησαν μὲ τὴν ἔνταξιν τῆς χώρας τὸ 1981 μ.Χ. εἰς τὴν Εὐρώπην, τῆς ὁποίας ὁ πολιτισμὸς εἶναι ἀνθρωποκεντρικοῦ χαρακτῆρα. Ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἔχει ἐπιτέλους τὴν ὑψίστην προτεραιότητα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τὴν ὑπέρβασιν τοῦ θανάτου καὶ τὴν θέωσιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Οἱ πολιτικοί μας, χωρὶς δημοψήφισμα, περιέπλεξαν τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἕνωσιν, ὅπερ εἶναι τὸ τραγικώτερον λάθος τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ, διότι ἡ στάσις τῆς Εὐρώπης ἀπέναντι τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καρλομάγνου εἶναι ἀνθελληνική.

Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὴν Εὐρώπην νὰ πιέσῃ

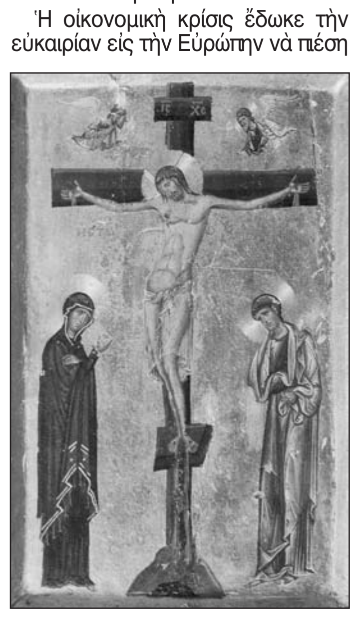

τοὺς ἐνταῦθα Πολιτικοὺς - ἀνδρείκελά των, εἰς τὸ νὰ ἀσκήσουν οὐ μόνον Οἰκονομικὴν Πολιτικὴν ἐξυπηρετοῦσαν τὰ συμφέροντά των, ἀλλὰ καὶ νὰ μεταβάλλουν τὴν Ὀρθόδοξον νομοθεσίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, διὰ τῶν λεγομένων «**Εὐρωπαϊκῶν ὁδηγιῶν**».

Ἡ νέα τάξις πραγμάτων τῆς Παγκοσμιοποιήσεως καὶ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τῆς Μασσωνίας ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὸν ὀρθόδοξον χριστιανικὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, διότι ὁ πολιτισμός του καὶ ἡ Ὀρθοδοξία ἐμποδίζουν τὴν παγκοσμιοποίησιν καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ Σιωνισμοῦ προσπαθούμενον ἔλεγχον τοῦ ἀντιχρίστου.

Οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ οἱ ἐνταῦθα ὁμόφρονές των, Πολιτικοί, θεολόγοι καὶ τινες δυστυχῶς Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἀνεκάλυψαν τὰ τελευταῖα ἔτη τὸν ὅρον «**σεβασμὸς εἰς τὴν ἑτερότητα**», ἀγνοοῦντες εἰς τὴν Βίβλον, τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς Πατέρας, ὡς ὅρον καὶ ὡς περιεχόμενον.

Σεβασμὸς εἰς τὴν «ἑτερότητα», σημαίνει σεβασμὸν εἰς τὴν πλάνην, οὐχὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' εἰς τὸν διάβολον.

Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ **θεσμοθέτησις** τοῦ **κακοῦ** καὶ τῆς **πλάνης** ὡς καὶ τῆς στερήσεως τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου διὰ τῶν νόμων α) **ν. 4285/2014**, τοῦ λεγομένου ἀντιρατσιστικοῦ, καὶ β) **ν. 4301/2014** περὶ θρησκευτικῶν κοινοτήτων, τὸ περιεχόμενον τῶν ὁποίων εἶναι ξένον πρὸς τὸ διὰ τῶν αἰώνων πνεῦμα τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Βυζαντινοῦ Χριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ.

Οἱ νόμοι αὐτοὶ ἐψηφίσθησαν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως Σαμαρᾶ - Βενιζέλου, δυστυχῶς μὲ τὴν συναίνεσιν τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Διὰ μὲν τοῦ νόμου **4285/2014** καταργεῖται ἡ ἐλευθερία τῆς ἐκφράσεως καὶ τοῦ λόγου, καταργεῖται ὁ εὐαγγελικὸς καινοδιαθηκικὸς τρόπος ζωῆς καὶ τὸ χριστιανικὸν ἦθος, καίτοι εἶναι κατοχυρωμένα διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, ἡ ὀρθόδοξος Ἐκπαίδευσις τῶν Ἑλληνοπαίδων (ἄρθρο. 16) καὶ ἡ οἰκογένεια (ἄρθρο 21). Ἡ πλάνη τῶν θρησκειῶν δὲν δύναται νὰ στηλιτευθῇ ὑπὸ τοῦ θεολόγου καθηγητοῦ, κληρικοῦ ἢ ἱεροκήρυκος, ὡς καὶ τὰ περιπεπλεγμένα πάθη τῆς σαρκὸς καὶ αἱ ποικίλαι διαστροφαί.

Διὰ δὲ τοῦ **ν. 4301/2014** δίδεται διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Κράτους ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ ἐντεῦθεν **νομικὴ ὑπόστασις** εἰς τὰς ποικίλας δαιμονικὰς θρησκευτικὰς πλάνας, ὡς ἐπὶ τῶν παγανικῶν χρόνων, ἀντίθετα πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς πολιτικῆς τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων καὶ τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ κράτους μέχρι σήμερον. Ἐξισώνει εἰς ὅλα τὰ θέματα, διὰ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου, τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, μὲ τὰς αἱρέσεις.

Διὰ τοῦ εἰρημένου νόμου ὀλίγα μόνον πρόσωπα δύνανται νὰ παραθρησκευτικαὶ ὁμάδες νὰ ἀποκτοῦν νομικὴν ὑπόστασιν (ἄρθρ. 3 τοῦ νόμου), νὰ ἱδρύσουν προσευχητήρια, ραδιοφωνικοὺς σταθμοὺς καὶ εὐκτηρίους οἴκους.

Νομιμοποιεῖται ὀνομαστικῶς κάθε αἱρετικὸς εὐκτήριος οἶκος καὶ ἡ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιτροπείας Ρωμαιοκαθολικῶν, (περὶ τὰ 235 τὸν ἀριθμόν).

Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ ἑλληνικὸν Κράτος ἀναγνωρίζεται ὡς «**ἐκκλησία**», ἕνωσις τριῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων (ἄρθρ. 12 τοῦ νόμου), καίτοι τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα τὸν ὅρον «**Ἐκκλησία**», δίδει ἀποκλειστικῶς, διὰ τοῦ **ἄρθρου 3** τοῦ Συντάγματος, μόνον εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Εἰς τὸ **ἄρθρον 16**, ὑποβιβάζει εἰς **θρησκευτικὴν κοινότητα** τὴν **ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν**, δηλαδὴ **ἐξισώνει τὴν πλάνην μὲ τὴν Ἀλήθειαν**, καίτοι ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύῃ, τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος καὶ ὅσα περιλαμβάνει διὰ τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Εἰς τὸ **ἄρθρον 41** τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀπαγορεύει τὸν διορισμὸν ἐκπαιδευτικοῦ, ὅστις στηλιτεύει τὰ ποικίλα σαρκικὰ πάθη καὶ διαστροφάς, διότι ἡ στηλίτευσις θεωρεῖται ἔγκλημα κατὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ σεξουαλικοῦ προσανατολισμοῦ, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸν ἀντιρατσιστικὸν νόμον 4285/2014.

* * *

Ὅ,τι δὲν ἐπέτυχον αἱ Ἀντίχριστοι δυνάμεις ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους τό 1830 καὶ ἐντεῦθεν μέχρι σήμερον, χάριν εἰς τὴν σθεναράν ἀντίστασιν τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῆς Πολιτείας εἰς τὸν μακραίωνα Ἑλληνορθόδοξον Πολιτισμὸν τῶν Ἑλλήνων, ἐπέτυχον αὗται σήμερον.

Ἡ ὀρθοδοξία νομικῶς πλέον ἐξισοῦται, μὲ τὰς αἱρέσεις καὶ τὰς ψευδοθρησκείας.

Ἀσφαλῶς εἰς τὸν παρόντα νόμον (ὑπ. ἀριθ. 4301/ 2014)συνέβαλον καὶ οἱ σύμβουλοι τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Καλατζῆς καὶ Γιαγκάζογλου, ὡς συνέχεια τῆς μεταλλάξεως τῆς ὀρθοδόξου ἀγωγῆς τῶν ἑλληνοπαίδων εἰς θρησκειολογίαν καὶ τῆς ἐξισώσεως τῶν θρησκειῶν.

Τὸ τραγικὸν εἶναι ὅτι ὁ Μακαριώτατος ἐνώπιον τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τοῦ Ὀκτωβρίου 2014, παρουσιάζει τοὺς νόμους τούτους ὡς καρπὸν συνεργασίας τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν Κυβέρνησιν.

Προκαλεῖ θλῖψιν τὸ γεγονός, ὅτι τὸ Ἱερὸν σῶμα τῶν ἁγίων ἱεραρχῶν ἀκούει τοὺς ἐπαίνους διά τοὺς νόμους τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ δὲν ἐκφράζεται οὐδεμία ἀντίδρασις τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας, ὡς διαφαίνεται ἐκ τῶν δημοσιεύσεων, (περιοδ. Ἐκκλησία 2014- Ὀκτ., σελ. 615-619) (Δημόσιοι ἀντιδράσεις ἁγίων Ἱεραρχῶν εἰς τοὺς ὡς ἄνω νόμους ἐξεφράσθησαν ὑπὸ ὀλίγων Ἱεραρχῶν καὶ εἶναι πρὸς τιμὴν των).

Μακαριώτατε, θεσμοθετεῖται ἡ πλάνη καὶ ὁ φαῦλος βίος καὶ ἐπαινεῖτε Ὑμεῖς;

Προσέτι ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, συνιστᾶτε εἰς τοὺς ἁγίους Ἱεράρχας νὰ στηρίζουν τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Πολιτικήν της, ἄλλως δὲν θὰ ἐξέλθωμεν ἐκ τῆς κρίσεως. Ἐνδεχομένη ἄλλη γνώμη ἁγίων Ἱεραρχῶν θεωρεῖται ὑφ' Ὑμῶν ὡς διχασμός; Ὁ ν. 4301 θεωρεῖται ἀναβάθμισις τοῦ κύρους τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ὁ νόμος 4301/2014, Μακαριώτατε, ἀνεβάθμισε τὸ κῦρος τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς αἱρετικοὺς καὶ ἁμαρτωλοὺς ἡγέτας τοῦ κόσμου, ὑπεβάθμισε ὅμως τὸ κῦρος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν Τριαδικὸν μόνον Ἀληθινὸν Θεόν, διότι πλέον ἡ Ἑλλὰς δὲν ὁμολογεῖ ὡς κράτος τὸν Χριστὸν ὡς τὴν ἀποκλειστικὴν ὁδόν θεογνωσίας οὐδὲ τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὡς τὴν μόνην ἀληθῆ.

Μακαριώτατε,

Σεπτοὶ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Φρονῶ ταπεινῶς, ὅτι ἡ λανθασμένη ἀνθελληνικὴ καὶ ἀντιλαϊκὴ πολιτικὴ τῆς ἀπελθούσης Κυβερνήσεως, διά νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ συμφέροντα τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ εὐρώ, τῶν τραπεζῶν καὶ τῆς παγκοσμιοποιήσεως, ὡς καὶ ἡ Ὑμετέρα λανθασμένη συμφωνία τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας εἰς τὴν πολιτικὴν ταύτην, (ἐκτὸς ἐλαχίστων διαφωνησάντων ἁγίων Ἀρχιερέων) - ἡ ὁποία παραλλήλως πρὸς τὴν οἰκονομίαν τοῦ κράτους, ἤλλοιωσε τὸν ὀρθόδοξον χαρακτῆρα τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς θεσμοὺς καὶ τὴν νομοθεσίαν - ἔφερε εἰς τὴν ἐξουσίαν τὴν παροῦσαν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία ἐμφορεῖται ἀπὸ ἀθεϊστικὴν ἰδεολογίαν.

Ἤδη ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν τῆς νέας Κυβερνήσεως εἰς τὴν ὁρκωμοσίαν καὶ ἀπὸ τὰς προγραμματικάς δηλώσεις τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας εἰς τὴν Βουλήν, διαφαίνεται ὅτι αὕτη προτίθεται ἐν καιρῷ, νὰ διαταράξῃ τὰς ἀπὸ αἰώνων σχέσεις συναλληλίας καὶ συμφωνίας μεταξὺ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας. Τοῦτο δὲ πιθανὸν θὰ πράξῃ, ἐὰν ἐπιτύχῃ εἰς τὸν οἰκονομικὸν τομέα καὶ στερεωθῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν. Μὲ τὴν ἀσκουμένην οἰκονομικὴν πολιτικὴν της ἔχει ἀναπτερώσει τὸ φρόνημα τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς τὰς σχέσεις μὲ τὴν Εὐρώπην ἔχει ἀποκαταστήσει τὴν ἐθνικὴν κυριαρχίαν, τὴν ὁποίαν οἱ πρὸ αὐτῶν εἶχον δεσμεύσει.

Εὔχομαι ὁ Θεὸς νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν διατάραξιν τῶν σχέσεων αὐτῶν. Ὡσαύτως εὔχομαι ἡ Κυβέρνησις νὰ ἀντιληφθῇ τοὺς κινδύνους, οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦν τὸ Ἔθνος, ἐὰν ἀποκοπῇ ἀπὸ τὰς Ἑλληνορθοδόξους πολιτιστικάς ἀξίας του. Ὁμοίως εὔχομαι ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία νὰ ἀντισταθῇ εἰς μίαν ἐνδεχομένην διατάραξιν τῶν σχέσεων αὐτῶν.

Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐξαιτοῦμαι τὰς Ὑμετέρας εὐχάς καὶ εὐλογίας, βαθυσεβάστως ἀσπαζόμενος τὰς Ὑμετέρας χαριτοβρύτους δεξιάς.

Ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Κρήνης Προκόπιος

Ἀνακοινωθὲν διὰ τὴν ἐκδημίαν ἐξέδωσεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος:

«Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μὲ βαθειὰ συγκίνηση ἀναγγέλλει τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς κυροῦ Προκοπίου. Ὁ ἐκλιπὼν Ἱεράρχης ἐξεδήμησε τὴν Μ. Δευτέρα σὲ ἡλικία 83 ἐτῶν. Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς κυροῦ Προκοπίου ἐψάλη στὸν Ἱερὸ Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Καλαμαριᾶς τὴν Μεγάλη Τετάρτη 8η Ἀπριλίου 2015 καὶ ὥρα 12.00. Τοποτηρητὴς τῆς χηρευούσης Μητροπόλεως Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς ὁρίσθηκε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος».

Πασχάλιοι εὐχαί τοῦ Πρωθυπουργοῦ εἰς τὸν Οἰκ. Πατριάρχην

Συμφώνως πρὸς ἀνακοινωθὲν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς 4ης Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος κ. Α. Τσίπρας ἐτηλεφώνησεν εἰς τὸν Παν. Οἰκ. Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον, διὰ νὰ εὐχηθῇ ὄχι μόνον προσωπικῶς ἀλλὰ καὶ δι' ὅλην τὴν ὁμογένειαν. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἔχει ἀντιληφθῆ καλῶς ὅτι εἶναι Πρωθυπουργὸς ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ ὄχι μόνον τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἀγαστὴ συνεργασία μὲ τὴν Ἐκκλησίαν μόνον ὄφελος μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὸ Γένος μας. Παραθέτομεν τὴν ἀνακοίνωσιν:

«Ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀλέξης Τσίπρας τὴν μεσημβρίαν τῆς Παρασκευῆς, 3ης τ.μ., ἐπεκοινώνησε τηλεφωνικῶς πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Βαρθολομαῖον καὶ ηὐχήθη Αὐτῷ τε καὶ τῇ ἐνταῦθα σεβασμίᾳ Ἱεραρχίᾳ καὶ τῇ Ὁμογενείᾳ χαρμόσυνον Ἅγιον Πάσχα».

Η Δ΄ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΦΡΑΓΚΟΛΑΤΙΝΩΝ ΚΑΙ Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΗΣ ΤΟΥ 1204

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κοινωνίας, κακοποιούς, ἐγκληματίες, καιροσκόπους. Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ Δόγη: ἡ μισὴ λεία ἀπὸ τὴ λεηλασία τῆς πλουσιότερης πρωτεύουσας τοῦ τότε κόσμου.

3. Βέβαια, τὰ φραγκοπαπικὰ σχέδια διευκολύνθηκαν ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ ἀρρυθμία τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἀπὸ τὸν ια΄ αἰώνα ἄρχισε προοδευτικὰ ἡ παρακμή της. Τὸ 1071 στὸ Ματζικὲρτ ὁ «βυζαντινὸς» στρατὸς δέχθηκε μεγάλη ἧττα ἀπὸ τοὺς Σελτζούκους Τούρκους, μὲ συνέπεια τὴν ἀπώλεια μεγάλου τμήματος τῆς Μ. Ἀσίας. Παράλληλα (1071) χάθηκε τὸ τελευταῖο ἔρεισμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως στὴν Ἰταλία, ἡ Βάρις (Bari), πέφτοντας στὰ χέρια τῶν Νορμανδοφράγκων. Οἱ ἀνορθωτικὲς προσπάθειες τῶν Κομνηνῶν δὲν εἶχαν σημαντικὰ ἀποτελέσματα καὶ τὸ κράτος ὑποχωρεῖ σταδιακὰ στὴν οἰκονομικὴ ἰσχὺ τῶν ἰταλικῶν πόλεων. Ἡ αὐτοκρατορία παραχωρεῖ σημαντικὰ προνόμια στὴ Βενετία, Πίζα καὶ Γένουα μὲ ἀντάλλαγμα στρατιωτικὴ βοήθεια. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ἦταν νὰ δημιουργηθοῦν ἀκμαῖες δυτικὲς παροικίες στὴν Ἀνατολή, μεταβάλλοντας τὸ ἔδαφος τῆς αὐτοκρατορίας σὲ δικό τους ἐμπορικὸ χῶρο. Οἱ Ἰταλοφράγκοι ἐδραιώθηκαν στὴν Ἀνατολὴ καὶ ἐνίσχυσαν τίς ἁρπακτικές διαθέσεις τῆς εὐρύτερης φραγκικῆς οἰκογένειας.

Ἀλλὰ καὶ τὸ κοινωνικὸ κλίμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦταν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀρκετὰ ἀντίξοο. Ἡ Πόλη ἔχει πιὰ ἀπομονωθεῖ καὶ ἀναπτύσσονταν φυγόκεντρες τάσεις λόγῳ τῆς δυσαρέσκειας τῶν ἐπαρχιῶν. Διοίκηση καὶ πολίτες συναγωνίζονται μεταξύ τους σὲ διαφθορά. Οἱ φορολογίες εἶναι δυσβάστακτες καὶ βαρύνουν τοὺς πολίτες τῶν ἐπαρχιῶν. Ἡ κεντρικὴ ἐξουσία ἀμφισβητεῖται καὶ σημειώνονται ἐπαναστατικὰ κινήματα. Ἡ φήμη γιὰ τὴν μυθώδη πολυτέλεια τῆς Πόλης καὶ τῶν κατοίκων της εἶχε διαδοθεῖ καὶ στὴ Δύση μὲ εὔλογες συνέπειες. Τὰ ἀμύθητα πλούτη τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔτρεφαν τὴν φαντασία τῶν πολλῶν καὶ διευκόλυναν τὰ ἐπεκτατικὰ σχέδια τῶν λίγων, τῆς φραγκικῆς ἡγεσίας. Βέβαια, οἱ ἀνύποπτοι ἐπαρχιῶτες τῆς αὐτοκρατορίας εἶδαν στὴν ἀρχὴ ὡς θεία τιμωρία τὴν καταστροφὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς Φράγκους, ὁ δὲ ὄχλος της ἔλαβε μέρος στὴ λεηλασία. Ἀργότερα ὅμως θὰ συνειδητοποιηθοῦν οἱ σκοποὶ τῶν Φράγκων καὶ θὰ ἐκτιμηθοῦν σωστὰ τὰ γεγονότα.

4. Ἡ ὀργάνωση τῆς σταυροφορίας ἄρχισε τὸ 1201. Σημαντικοὶ φράγκοι φεουδάρχες δήλωσαν συμμετοχή. Ἡ συγκέντρωση τοῦ στρατοῦ ἔγινε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1202 στὴ Βενετία. Τὸ Νοέμβριο τοῦ 1202 καταλήφθηκε γιὰ λογαριασμὸ τῶν Βενετῶν ἡ δαλματικὴ πόλη Ζάρα, ποὺ εἶχε ἀποστατήσει καὶ ὑπαχθεῖ στὸ βασίλειο τῆς Οὐγγαρίας. Οἱ δυναστικὲς ἔριδες στὴν Κωνσταντινούπολη («Ἄγγελοι») διευκόλυναν - ὡς συνήθως - τὰ δυτικὰ σχέδια. Οἱ σταυροφόροι στὶς 24.5.1203 ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Ζάρα καὶ μέσῳ Κερκύρας κατευθύνθηκαν γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη. Ἡ θέα τῆς πόλεως τοὺς ἄφησε κατάπληκτους. «Δὲν μποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν πῶς ὑπῆρχε στὸν κόσμο τόσο ἰσχυρὴ πόλη»-σημειώνει ὁ Γ. Βιλλεαρδουΐνος στὴν ἱστορία του. Στὶς 6 Ἰουλίου ἄρχισε ἡ πρώτη πολιορκία, μὲ λεηλασίες στὰ προάστια καὶ τὶς ἀκτὲς τῆς Προποντίδας. Προσπάθεια τῶν πολιορκουμένων, τὴν νύκτα τῆς Πρωτοχρονιᾶς τοῦ 1204, νὰ πυρπολήσουν τὸν ἐχθρικὸ στόλο, ἀπέτυχε. Ἐπεκράτησε τότε ἀναρχία. Στὶς 25 Ἰανουαρίου ὁ λαὸς ἀνεκήρυξε αὐτοκράτορα τὸν Νικόλαο Καναβό, ἐνῶ ὁ αὐτοκράτορας Ἀλέξιος Δ΄ συνελήφθη καὶ ἐκτελέστηκε (8.2.1204). Νέος αὐτοκράτορας ἐκλέχθηκε ὁ Ἀλέξιος Ε΄ ὁ Μούρτζουφλος. Μάταια προσπάθησε νὰ ὀργανώσει τὴν ἄμυνα καὶ νὰ περιορίσει τὶς λεηλασίες. Οἱ σταυροφόροι ἤδη τὸ Μάρτιο τοῦ 1204 εἶχαν ὑπογράψει συνθήκη γιὰ τὴν τύχη τῆς αὐτοκρατορίας μετὰ τὴν πτώση τῆς πρωτεύουσας. Βασικὲς ἀποφάσεις: θὰ ἐκλεγόταν λατίνος αὐτοκράτορας καὶ λατίνος πατριάρχης. Ἔτσι φάνηκαν καὶ οἱ ἀληθινοὶ σκοποὶ τῆς ἐκστρατείας. Ἐπίσης καθορίσθηκε ὁ τρόπος διανομῆς τῆς λείας καὶ τῶν ἐδαφῶν τῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ μεγάλη ἐπίθεση κατὰ τοῦ θαλασσίου τείχους ἔγινε στὶς 9 Ἀπριλίου. Ἡ τελικὴ ὅμως ἐπίθεση ἔλαβε χώρα στὶς 12 καὶ ξημερώνοντας 13 ἔπεσε ἡ Πόλη. Ἡ ἡγεσία εἶχε ἤδη διαλυθεῖ. Αὐτοκράτωρ καὶ εὐγενεῖς ἐγκατέλειψαν τὴν πόλη καὶ μόνο οἱ κληρικοὶ ἔμειναν, γιὰ νὰ προϋπαντήσουν τοὺς σταυροφόρους καὶ νὰ τοὺς δηλώσουν τὴν ὑποταγὴ τῆς Βασιλεύουσας. Ὁ λαὸς πίστευε στὰ χριστιανικὰ αἰσθήματα τῶν νικητῶν, ἀλλὰ διαψεύσθηκε οἰκτρά.

5. Ἡ συμπεριφορὰ τῶν σταυροφόρων ἀπεκάλυψε στοὺς ἀνατολικοὺς τὴν φραγκικὴ Δύση, ἑκατὸν πενήντα χρόνια μετὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ σχίσμα. Ἔγιναν ἀπὸ τοὺς Φράγκους ἀκατονόμαστες πράξεις ἀγριότητας καὶ θηριωδίας. Φόνευαν ἀδιάκριτα γέροντες, γυναῖκες καὶ παιδιά. Λεηλατοῦν καὶ διαρπάζουν τὸν πλοῦτο τῆς «βασίλισσας τῶν πόλεων τοῦ κόσμου». Στὴ διανομὴ τῶν λαφύρων μετέσχε, κατὰ συμφωνία καὶ ὁ Πάπας. Τὸ χειρότερο: πυρπόλησαν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Πόλης καὶ ἐξανδραπόδισαν ἕνα τμῆμα τοῦ πληθυσμοῦ της. Σ' αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν οἱ βιασμοὶ τῶν γυναικῶν καὶ τὰ ἄλλα κακουργήματα. Μόνο τὴν πρώτη μέρα φονεύθηκαν 7.000 κάτοικοι τῆς Πόλης. Ἰδιαιτέρως δὲ στόχος τῆς θηριωδίας ἦταν ὁ Κλῆρος. Ἐπίσκοποι καὶ ἄλλοι κληρικοὶ ὑπέστησαν φοβερὰ βασανιστήρια καὶ κατασφάζονταν μὲ πρωτοφανῆ μανία. Ὁ Πατριάρχης μόλις μπόρεσε ξυπόλητος καὶ γυμνὸς νὰ περάσει στὴν ἀπέναντι ἀκτή. Ἡ Κωνσταντινούπολη ἀπογυμνώθηκε ἀπὸ τοὺς θησαυρούς της. Ἐσυλήθηκαν οἱ ναοὶ καὶ αὐτὴ ἡ Ἁγία Σοφία, μάλιστα μέσα σὲ σκηνὲς φρίκης. Στὴ λεηλασία πρωτοστατοῦσε ὁ λατινικὸς κλῆρος. Κανεὶς δὲν φανταζόταν ὅτι ἡ Πόλη θὰ ἔκρυβε τόσο ἀνεκτίμητους θησαυρούς. Ἐπὶ πολλὰ χρόνια τὰ δυτικὰ πλοῖα μετέφεραν θησαυροὺς στὴ Δ. Εὐρώπη, ὅπου καὶ σήμερα κοσμοῦν ἐκκλησίες, μουσεῖα καὶ ἰδιωτικὲς συλλογές, π.χ. Ἅγιος Μᾶρκος, Βενετία. Ἕνα μέρος τῶν θησαυρῶν (κυρίως χειρόγραφα) καταστράφηκε. Μέγα μέρος ἀπὸ τοὺς «βυζαντινοὺς» θησαυροὺς τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἐκποιήθηκε τὸ 1795 ἀπὸ τὴν Βενετικὴ Δημοκρατία γιὰ πολεμικὲς ἀνάγκες.

6. Βαθύτερα ἴχνη ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν καταστροφὴ «τῆς πόλης τῶν Πόλεων» χαράχθηκαν μέσα στὶς ψυχὲς τῶν Ὀρθοδόξων. Γιὰ τοὺς Ῥωμηοὺς ἦταν πιὰ ἀπόλυτα βεβαιωμένο ὅτι ἡ Δ΄ σταυροφορία εἶχε ἀπ' ἀρχῆς στόχο τὴν ἅλωση τῆς Πόλης καὶ τὴν διάλυση τῆς Ῥωμαίικης Αὐτοκρατορίας. Καὶ εἶναι γεγονὸς ὅτι οἱ δυτικὲς πηγὲς βλέπουν τὴν καταστροφὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς τιμωρία τῶν «αἱρετικῶν» (Γραικῶν), ποὺ ἦσαν «ἀσεβεῖς καὶ χειρότεροι ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους». Τὴν ἅλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν βλέπουν ὡς «νίκη τῆς Χριστιανοσύνης». Τὸ χάσμα, συνεπῶς, μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ποὺ εἶχε ἀνοίξει μὲ τὸ σχίσμα (1054), γίνεται τώρα ἀγεφύρωτο. Οἱ «Βυζαντινοὶ» εἶχαν τὴν εὐκαιρία, ἄλλωστε, νὰ ζήσουν τὸ μίσος τῶν Φράγκων ἐναντίον τους. Κατὰ τὸν ἱστορικὸ Νικήτα Χωνιάτη, αὐτόπτη μάρτυρα τῆς ἁλώσεως, ἡ ἁρπακτικότητα καὶ βαρβαρότητα τῶν σταυροφόρων δὲν συγκρίνεται μὲ τὴν ἠπιότητα τῶν μουσουλμάνων, οἱ ὁποῖοι μόλις κατέλαβαν τὰ Ἱεροσόλυμα ἀρκέσθηκαν ἁπλῶς στὴν ἐπιβολὴ μικροῦ φόρου, ἀποφεύγοντας κάθε βιαιότητα. Οἱ «Βυζαντινοὶ» συνειδητοποίησαν ὅτι μετὰ τὸ 1204 οἱ Λατίνοι - Φράγκοι ἦσαν ὁ οὐσιαστικὸς ἐχθρός τους, γιατί μόνο ἀπ' αὐτοὺς κινδύνευε ἡ ὀρθόδοξη πίστη καὶ ἡ ταυτότητα τοῦ Γένους. Ἔτσι, διαμορφώθηκε ἡ στάση τῶν ἀνθενωτικῶν, ποὺ ἔφθασαν σὲ σημεῖο νὰ βλέπουν ἐλαφρότερη τὴν τουρκικὴ δουλεία ἀπὸ τὴν «φιλία» τῶν Φράγκων, ἐπιλέγοντας μεταξὺ δύο κακῶν. Μία στάση ποὺ θὰ ἐκφρασθεῖ θεολογικὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλὸ κατὰ τὸν 18ο αἰώνα.

Ἡ ἅλωση τοῦ 1204 ὅμως εἶχε καὶ εὐεργετικὲς συνέπειες σὲ μία ἄλλη διάσταση. Ὁ μέσος Ῥωμηὸς (Ὀρθόδοξος) θὰ συνειδητοποιήσει τὴν σημασία τῆς διαλύσεως τῆς αὐτοκρατορίας. Ὅσο μάλιστα θὰ παρατείνεται ἡ φραγκοκρατία, ἡ ἀντιπάθεια ἐναντίον τῶν Λατίνων θὰ μεταστοιχειωθεῖ σὲ ὁμοψυχία. Λόγῳ δὲ τῆς διασπάσεως τῆς ἑνότητας τῶν ἐπιμέρους ἐθνοτήτων τῆς αὐτοκρατορίας μετὰ τὸ 1204, θὰ ἀρχίσει ὁ τονισμὸς τῆς καταγωγῆς, μὲ ἔμφαση τὴν ἐθνικότητα. Ὁ τραυματισμὸς δὲ τοῦ ἐθνικοῦ γοήτρου θὰ γεννήσει τὴν Μεγάλη Ἰδέα, ὡς πόθο ἐπανακτήσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀνασυστάσεως τῆς Αὐτοκρατορίας, κάτι ποὺ ὁδήγησε στὸ 1821.

7. Ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικότερα βιβλία ποὺ ἔχουν γραφεῖ γιὰ τὴν ἅλωση τῆς Πόλης ἀπὸ τοὺς Φράγκους εἶναι τοῦ Ernle Bradford, The great betrayal (Ἡ μεγάλη προδοσία), Λονδίνο 1966. Γερμανικὴ μετάφραση (Der Verrat von 1204) τὸ 1978 (σσ. 322)· Τὸ βιβλίο διαιρεῖται σὲ 18 κεφάλαια καὶ περιέχει καὶ σειρὰ πινάκων τοῦ ζωγράφου Palma il Giovane (16ος αἰ.). Ὁ συγγραφέας, ἀποτιμώντας ἀντικειμενικὰ τὰ πράγματα, χαρακτηρίζει τὴν ἅλωση καὶ λεηλάτηση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τους Φράγκους ὡς μία «ἀπὸ τὶς φοβερότερες πράξεις τῆς ἱστορίας». Ὀνομάζει, μάλιστα, τὴν Πόλη «προμαχώνα τῆς Δύσεως». «Ὁ χωρισμὸς καὶ ἡ ἀπομόνωση τῆς ἀνατολικῆς ἀπὸ τὴ δυτικὴ Εὐρώπη ἀνάγεται σὲ τελευταῖα ἀνάλυση σ' αὐτὸ τὸ γεγονός». Οἱ συνέπειές του εἶναι αἰσθητὲς ὡς σήμερα. Στὴ διάσπαση τῆς αὐτοκρατορίας ὁ σ. ἀποδίδει τὸ μεταγενέστερο «βαλκανικὸ πρόβλημα», ὡς καὶ τὴ διαίρεση τῆς Εὐρώπης σὲ Ἀνατολικὴ καὶ Δυτική. Ὡς κύριο αἴτιο τῆς ἐκτροπῆς τῆς Δ΄ σταυροφορίας θεωρεῖ τὸ μίσος τῶν Φράγκων κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς. Καταδικάζει τὴν στάση τοῦ Πάπα καὶ τῶν δυτικῶν Χριστιανῶν γιὰ τὴν «καταστροφὴ ἑνὸς χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ» καὶ ἀποκαλεῖ τοὺς καταστροφεῖς σταυροφόρους «βαρβάρους». Σημαντικότατη εἶναι καὶ ἡ διαπίστωσή του ὅτι «ἡ συμπεριφορὰ τῶν χριστιανῶν κατακτητῶν στὰ 1204 ἦταν πολὺ χειρότερη ἀπὸ ἐκείνη τῶν Τούρκων τὸ 1453. Οἱ δυτικοὶ κατακτητὲς μισοῦσαν περισσότερο τοὺς ἐν πίστει ἀδελφούς τους ἀπὸ ὅσο οἱ Μουσουλμάνοι δύο αἰῶνες μετά». Δέχεται δὲ καὶ αὐτὸς ὅτι μία ἀπὸ τὶς σοβαρότερες συνέπειες τοῦ 1204 ἦταν τὸ ἄνοιγμα τοῦ δρόμου τῶν Τούρκων πρὸς τὴν Εὐρώπη.

Χρειάσθηκε, πραγματικά, πολλὴ τόλμη καὶ εὐσυνειδησία, γιὰ νὰ γραφεῖ αὐτὸ τὸ βιβλίο, ἕνα ἀπὸ τὰ λίγα ποὺ ἔχουν γραφεῖ γιὰ τὴν «προδοσία τοῦ 1204», διότι ἡ δυτικὴ ἱστοριογραφία φροντίζει ἐπιμελῶς νὰ ρίχνει τὸ φῶς τῆς ἔρευνας μονομερῶς στὸ 1453. Αὐτὸ δέ, μιμεῖται καὶ ἡ δική μας εὐρωπαΐζουσα ἱστοριογραφία.

Μελετώντας τὶς σημερινὲς σχέσεις μὲ τὸν Παπισμό, διαπιστώνουμε ὅτι, παρὰ τὰ παραπλανητικὰ φαινόμενα, ἡ βούληση καὶ τάση του ἀπέναντι στὴν Ὀρθόδοξη Ἀνατολὴ δὲν ἔχει ἀλλάξει. Μόνιμος εἶναι ὁ στόχος, ὁ ὁποῖος ἐξυπηρετεῖται - δυστυχῶς - ἀπὸ τὸν «διάλογο» καὶ τὴν δουλικότητα τῆς «Ὀρθοδόξου» Ἡγεσίας (μὲ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις), δηλαδὴ ἡ πλήρης ἅλωση τῆς Ὀρθοδοξίας μὲ τὴν κατάργηση τῆς ταυτότητάς της.

Τό Πάθος καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Θεὸν μὲ τὸ νὰ τὸν θανατώσῃ, ὅπως καὶ σήμερα πολλοὶ πιστεύουν ὅτι ἂν θανατώσουν ἐντός τους τὸν Θεὸν θὰ εἶναι ἐλεύθεροι. Τίποτε ὅμως δὲν τελειώνει εἰς τὸν Σταυρόν, ἀλλὰ ἐκεῖ ἀρχίζει, ἐκεῖ τὸ φαρμάκι μεταποιεῖται εἰς φάρμακον. Ἡ ἐλευθερία ἀρχίζει ἐκεῖ, ὅπου ἡ ἀσέβεια ἔχει ἐξαντληθῆ καὶ ἀναλαμβάνει ὁ Θεὸς τὰ ἡνία, ἐκεῖ ποὺ ἡ σκλαβιὰ τῆς ἀσεβείας ὑποχωρεῖ εἰς τὸν Εὐεργέτην τῶν ὅλων. Διὰ τοῦτο ἡ προσέλευσις εἰς τὸ παθεῖν εἶναι ἑκουσία καὶ ἀναπότρεπτος καθὼς εἶναι ἡ ὥρα τῆς ἐλευθερίας.

Ἀπὸ τὴν Γέννησιν εἰς τὴν Ἀνάστασιν

«Ὅπως ἀκριβῶς ἡ γέννησις τοῦ Κυρίου ἔλαβε χώραν μὲ τὴ φύσιν νὰ διατηρῆ τὴν παρθενίαν, καὶ ἡ πρόοδος τῆς σαρκώσεως δὲν ἐπέφερεν ἐλάττωσιν εἰς τὴν ἁγνότητα, ἔτσι ἀκριβῶς ἐπραγματοποιήθη καὶ ἡ ἀνάστασις μὲ τὸν τάφον νὰ παραμένῃ σφραγισμένος. Ἀμφότερα εἶναι τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ» (Ἰσ. Πηλουσιώτου Βιβλ. Α΄, Ἐπιστ. ΥΔ΄).

Ἐδῶ συνδέονται μὲ ἐπιτυχία τὰ δύο μεγαλύτερα γεγονότα ποὺ συγκεφαλαιώνουν τὴν ὅλην Χριστολογίαν, δηλαδὴ ἡ σάρκωσις καὶ ἡ ἀνάστασις. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἴδιος, διὰ τὸν ὁποῖον «νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι» καθόλην τὴν πορείαν τῆς θείας οἰκονομίας. Ὁ τάφος τηρεῖ τὸν τρόπον τῆς νίκης ἔναντι τῆς φθορᾶς ἐπασφράγιστον, ὅπως ἀκριβῶς ἀκατάληπτος παραμένει ὁ τρόπος τῆς κυήσεως. Ἀμφότερα ἀνήκουν εἰς τὸν ἔνσαρκον Λόγον, ὄχι εἰς τὸν ἄσαρκον, οὔτε εἰς κάποιον μυθικὸν θεόν. Προσέλαβεν ἀληθῶς τὴν ἀνθρωπότητα μὲ σῶμα τὸ ὁποῖον δὲν ἀποτελεῖ ἐμπόδιον εἰς τὸ ἔργον ἀλλὰ μέρος τῆς ὁλοκληρώσεως τοῦ σχεδίου. Μὲ αὐτὸ εἰσάγεται εἰς τὸν χρόνον καὶ μὲ αὐτὸ καὶ πάλι ἐξάγεται χωρὶς νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ. Κατὰ τὴν Ἐνανθρώπησιν ἐθεώθη μόνο ἡ Ἀνθρωπίνη Φύσις τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ κατὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ μας ἐθεώθη καὶ ἡ δική μας ἀνθρώπινη φύσις, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ ἀναγκαστικὰ τὰ ἀδιάβλητα πάθη, ἀλλὰ χάριν τοῦ ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς ἐνήργησε ἑκουσίως καὶ ὄχι ἀναγκαστικῶς τὰ πάθη αὐτά, ἔπαψαν νὰ ἀποτελοῦν ἐμπόδιον διὰ τὴν θέωσίν μας.

Αὐτὸ ποὺ ἐγκαταλείπει εἶναι ἡ φθορά, ὁ θάνατος, ὁ τάφος... ποὺ τὰ ἀφήνει πίσω του νὰ τὰ «διαχειριστῇ» ὁ ἄγγελος, ἐφόσον ὁ ἴδιος δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ καμμία σχέσιν μὲ αὐτά.

Εὗρεν ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον

«Τὸν λίθον τοῦ μνήματος τὸν ἀπεκύλισεν ὁ ἄγγελος μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Μὴ σοῦ γεννηθῇ ἡ ἐσφαλμένη ἐντύπωσις ὅτι ἡ ἀνάστασις συνέβη μετὰ ἀπὸ τὸν ἀποκυλισμόν. Ἐὰν ἐρωτήσῃ· ποία εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς παρουσίας τοῦ ἀγγέλου; Θὰ ἀπαντοῦσα ὅτι ἐβεβαίωνε ἐκείνους ποὺ ἀνεζήτουν τὸν Κύριον ὅτι ἀνέστη καὶ δὲν ἐκλάπη. Αὐτὸ ἐπεβεβαίωνε καὶ αὐτὸ διηκόνει, καθὼς μόνον τὸν Θεὸν ὑπηρετοῦν οἱ ἄγγελοι» (Ἰσ. Πηλουσιώτου Βιβλ. Α΄, Ἐπιστ. ΥΣΤ΄).

Διατὶ ὁ λίθος εἶναι τόσο σπουδαῖος, ὥστε νὰ τυγχάνῃ ἄξιος προσοχῆς; Διότι ἄγγελος κάθεται ἐπάνω εἰς αὐτὸν καὶ διὰ νὰ κάθηται ἄγγελος αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶναι ἐντεταλμένος ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὸν Κύριον. Πρόκειται διὰ ἄλλην μίαν ἀπόδειξιν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία διαλανθάνει ἐνίοτε τῆς προσοχῆς μας, καθὼς δὲν εἶναι μόνον αἱ ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος ἀλλὰ καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ ἀγγέλου ποὺ ἐπιβεβαιώνει τὰ συμβάντα. Ἂν ἄλλωστε προηγεῖτο ἡ ἀποκύλισις τότε ὄντως θὰ εἶχε κλαπῆ ἢ θὰ ἐκινδύνευε νὰ κλαπῆ ἀπὸ τοὺς συκοφάντας τῆς ἀναστάσεως. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν ἐχρειάζετο καμμίαν ἀγγελικὴν βοήθειαν, διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀνάστασιν, οὔτε θὰ ἄφηνε τὸ γεγονὸς νὰ κινδυνεύσῃ ἀπὸ τοὺς ἐπιβουλευομένους αὐτό. Μαρτυρεῖ ὅμως ἐπίσης καὶ διὰ τὴν φύσιν τῆς ἀναστάσεως. Δὲν ἐχρειάσθη νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ εἴσοδος, διὰ νὰ ἐξέλθῃ ὁ Κύριος. Ἡ φύσις ἀνεκαινίσθη καὶ δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τὰ προσκόμματα τῶν ἀνθρώπων. Τὸ νέον σῶμα, ὁ νέος τρόπος ὑπάρξεως, εἶναι «ἰσχυρότερος» ἀπὸ τὸ βασικὸν ὑλικὸν δομήσεως καὶ ὀχυρώσεως. Ἡ πίστις εἶναι ἡ νέα πέτρα θεμελιώσεως τῆς ζωῆς, καὶ αὐτὴ ἡ πίστις εἶναι πίστις εἰς τὴν ἀνάστασιν. Δι' αὐτὸ καὶ ὅσοι αἱρετικοὶ παρανοοῦν καὶ πιστεύουν ὅτι πέτρα εἶναι ὁ Ἀπ. Πέτρος, δὲν διαπράττουν ἕνα ἑρμηνευτικὸν ἢ δογματικὸν λάθος, ἀλλὰ ἔγκλημα εἰς βάρος τῆς ἀνθρωπότητος, ἀφοῦ παρανοοῦν τὴν ἀξίαν τῆς ἰδίας τῆς Ἀναστάσεως.

Εἶναι ἀνερμάτιστος αὐτὴ ἡ πίστις; Τὸ ἄνοιγμα τελικὰ τοῦ τάφου ἀπὸ τὸν ἄγγελον δὲν ἀφήνει τὴν ἀμφιβολίαν νὰ τυραννῇ τάς μυροφόρας. Αὐτὸ θὰ συνέβαινε εἰς τὴν περίπτωσιν ποὺ θὰ παρέμενε κλειστός. Ὁ ἀνοιχτὸς τάφος ἐπιμαρτυρεῖ ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον μποροῦν νὰ ψηλαφήσουν ἀπὸ τὴν ἀνάστασιν εἶναι τὸ ἴδιο ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ ψηλαφήσῃ καὶ ἀργότερα ὁ Θωμᾶς, δηλαδὴ δὲν εἶναι τὸ μνημεῖον κενὸν μὲ τὴν ἔννοιαν ὅτι εἶναι ἁπλὰ ἄδειον ἢ μία ὀπτασία, ἀλλὰ εἶναι αὐτὸ ποὺ τὴ στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ποὺ τὸ θεωροῦν, τοὺς ὠθεῖ δίχως ἄλλο εἰς τὸ νὰ μὴ χρειάζωνται τίποτε ἐπιπλέον, διὰ νὰ πισθοῦν. Ἔτσι, ἡ πίστις μας εἰς τὴν ἀνάστασιν εἶναι ὁ ἄγγελος καθήμενος ἐπὶ τὸν λίθον, δηλαδὴ ἀληθὴς μαρτυρία, ποὺ ἐδράζεται ἐπάνω εἰς τὴν ἀκλόνητον βάσιν τῆς ὑπουργήσεως ἑνὸς μυστηρίου.

Ν.Σ.

Ἀληθῶς ὁ Χριστὸς ἀνέστη...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ἑαυτοῦ τὴν σαρκωθεῖσαν ἀνθρωπίνην φύσιν Αὐτοῦ, ἀνέστησε τὸν Ἀδὰμ παγγενῆ.

Ἀναστὰς ὁ Κύριος ἐσύλησε τὸν Ἅδην ἐκ τῶν νεκρῶν αὐτοῦ. Τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸν Ἅδην εἶχε προκηρύξει κατ' οἰκονομίαν θεϊκὴν ὁ ἀποτμηθεὶς τὴν κεφαλὴν Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. Τοὺς δεσμίους τοῦ Ἅδου ἠλευθέρωσε ὁ Χριστός. Ἐκ τοῦ σκότους τῆς βασάνου καὶ τῆς ὀδύνης τοῦ Ἅδου, μετήλλαξε εἰς τὸ φῶς, τὴν χαρὰν καὶ τὴν τρυφὴν τοῦ Παραδείσου. Ἐδέχθη αὐτοὺς πρώτους εἰς τὴν Βασιλείαν Του μετὰ τὸν λῃστήν, τὸν ὁποῖον ἐποίησε αὐθημερὸν πολίτην τοῦ Παραδείσου. Χριστὸς «ἐπέστη τοῖς ἐν Ἅδῃ βοῶν αὐτοῖς, εἰσέλθετε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον».

Εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο ὡς καὶ εἰς ἄλλα τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὁ Θεὸς ἐκάλεσε τοὺς Ἀγγέλους του ὡς συνεργούς. Ἄγγελος ἀπεκύλισε τὸν λίθον, διὰ τοῦ ὁποίου ἦτο ἐσφραγισμένος ὁ Τάφος. Ἄγγελος διεκήρυξε τὸ ἀνήκουστον τοῦτο μυστήριον εἰς τὰς Μυροφόρους γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ὑπελάμβανον Αὐτὸν ὡς νεκρόν. Καὶ «ἦλθον ἵνα ἀλείψωσι Αὐτὸν ἀρώμασι», (Μάρκ. 16,1). Πληροφορηθέντες καὶ προστρέξαντες καὶ οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ «εἶδον κενὸν τὸν τάφον καὶ τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον ἀλλὰ χωρὶς» (Ἰω. 20,7). Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ κενοῦ τάφου, παρὰ τὴν ἀγγελικὴν ὀπτασίαν καὶ τὴν ἀναστάσιμον ἀγγελίαν, λύπη, τρόμος, ἀπορία καὶ ἔκστασις κατέλαβε τὴν ψυχὴν αὐτῶν, «οὐδέπω γὰρ ᾔδεισαν τὴν Γραφήν, ὅτι δεῖ Αὐτὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι», (Ἰω. 20,10). Ἡ λύπη αὐτὴ εὐθὺς μετετράπη εἰς χαράν, ὅτε ὁ «Κύριος ἀπήντησεν αὐταῖς λέγων Χαίρετε», (Ματθ. 28,8) καὶ ὅτε «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ἦλθεν καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπεν αὐτοῖς εἰρήνη ὑμῖν», (Ἰω. 20-19), ὅτε «Λουκᾷ καὶ Κλεόπᾳ συνεπορεύθη καὶ ηὐλόγησεν αὐτοῖς τὸν ἄρτον», (Λουκ. 28,8) καὶ ὅτε «ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς», (Πράξ. 1,3).

Τελειῶν ὁ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστὰς Κύριος «τὸ ἔργον ὃ δέδωκε Αὐτῷ ὁ Πατήρ, ἵνα ποιήσῃ», (Ἰω. 17,4) ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἀνεβίβασεν ἐκεῖ τὴν προσληφθεῖσαν κατὰ τὴν Ἐνανθρώπησιν Αὐτοῦ ἀνθρωπίνην φύσιν ἡμῶν καὶ ἐκάθισεν αὐτὴν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς καὶ ἐθέωσε κατὰ χάριν.

Ἐκεῖθεν ἀπέστειλε εἰς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ Πνεῦμα Αὐτοῦ τὸ Ἅγιον. Ἐν τῷ φωτὶ καὶ τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος τούτου, οὗτοι δώδεκα ὄντες, ἐκήρυξαν εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὴν ἀλήθειαν Αὐτοῦ. Ἀπέβησαν τὰ ὄργανα δι' ὧν ὁ Χριστὸς ἵδρυσε τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον. Ἵδρυσε τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἀπαρχὴν τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ. Ἡ Ἐκκλησία ὡς τὸ σῶμα Αὐτοῦ ἐπιτελεῖ ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ἔργον Αὐτοῦ τὸ σωτήριον. Διδάσκει, ἁγιάζει, θεραπεύει, παρηγορεῖ, πτωχοὺς διατρέφει, φυλακισμένους ἐλευθερώνει, ἀσθενεῖς θεραπεύει, εἰρηνοποιεῖ, ἀπαλύνει καὶ ἀνακουφίζει τὸν ἀνθρώπινον πόνον, νικᾷ τὸν κόσμον καὶ τὸν θάνατον. Ὡς ὁ Χριστὸς «ἔδει παθεῖν καὶ διὰ τοῦ πάθους Αὐτοῦ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν Αὐτοῦ», (Λουκ. 24,26), οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία «διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ», (Πράξ. 14, 22). Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία καταδιωκομένη προσεύχεται ὑπὲρ τῶν διωκτῶν αὐτῆς, προκαλουμένη σιωπᾷ, συκοφαντουμένη ἀνέχεται, διὰ τοῦ λόγου αὐτῆς παιδεύει, διὰ τῶν μυστηρίων αὐτῆς ἁγιάζει καὶ ἐπιχέει ἔλαιον καὶ οἶνον εἰς τὰς πληγὰς τῶν ἀνθρώπων. Φροντίζει διὰ τὰ πνευματικὰ αὐτῶν χωρὶς νὰ παραμελῇ τὰ ὑλικά. Μεταδίδει τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἀλλὰ καὶ παρέχει τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον, εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποίους κατέστησε φτωχοὺς καὶ ἐνδεεῖς τὸ ἄδικον οἰκονομικὸν σύστημα τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ ἀπατεῶνος.

Ἡ Σιωνῖτις Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ τὸ σωτήριον τοῦτο ἔργον τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς τόπους τῆς ἐμφανείας Αὐτοῦ καὶ δὴ εἰς τὸν τόπον τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Τούτους τοὺς τόπους διαφυλάσσει ὡς μάρτυρας τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας Αὐτοῦ. Ἐκ τῶν τόπων τούτων καὶ δεῖ ἐκ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ καὶ τοῦ Ὀλβίου Τάφου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνέστη ὁ Κύριος, ἐπιδαψιλεύομεν τὰς Πατριαρχικὰς Ἡμῶν εὐχὰς καὶ Πατριαρχικὰς εὐλογίας εἰς πᾶν τὸ ποίμνιον Ἡμῶν εἰς Ἰσραήλ, Παλαιστινιακὸν Κράτος, Ἰορδανίαν καὶ Κατὰρ καὶ ἀναφωνοῦμεν τὸ «εὖ παρέστητε» εἰς ὑμᾶς, τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς, τοὺς κυκλοῦντας τὸν Πανάγιον Τάφον καὶ συνεορτάζοντας μεθ' ἡμῶν ταύτην τὴν σωτήριον νύκτα καὶ φωταυγῆ καὶ δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, ὑγιείας, προκοπῆς, προόδου, εὐημερίας ὑμῶν καὶ σωτηρίας, ἀναφωνοῦντες τὸν χαρμόσυνον χαιρετισμὸν «Χριστὸς Ἀνέστη»!

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ

ΠΑΣΧΑ 2015,

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

Οἱ ὅροι τῆς ἀληθοῦς ἑνώσεως τῆς αἱρέσεως τοῦ Παπισμοῦ μὲ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

*ἀοράτως τοῦ Κυρίου συμπορευομένου μεθ' ἡμῶν, **ἄχρις οὗ Οὗτος ἀποκαλυφθῇ ἡμῖν «ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου»** (Λουκ. κδ΄ 35)».* Στὴ συνέχεια τόνισε: *«Τὴν **πίστιν** ταύτην ἐβίωσαν καὶ ἐδογμάτισαν οἱ κοινοὶ Πατέρες τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, συνελθόντες ἐξ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἐν οἰκουμενικαῖς συνόδοις, κληροδοτήσαντες αὐτὴν εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὡς θεμέλιον ἀκλόνητον τῆς **ἑνότητος ἡμῶν**. Τὴν πίστιν ταύτην, τὴν ὁποίαν διεφυλάξαμεν κοινὴν ἐν τῇ ἀνατολῇ καὶ ἐν τῇ δύσει ἐπὶ μίαν χιλιετίαν, καλούμεθα καὶ πάλιν νὰ θέσωμεν ὡς **βάσιν τῆς ἑνότητος** ἡμῶν, ὥστε «σύμψυχοι, τὸ ἓν φρονοῦντες» (Φιλ. β΄ 2-3), νὰ χωρήσωμεν μετὰ τοῦ Παύλου ἐπὶ τὰ πρόσω «τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενοι τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενοι» (Φιλ. γ΄ 14)».* Λίγο ἀργότερα ὑπογράμμισε: *«...**ἐπείγει** ὅσον ποτὲ ἄλλοτε ἡ **πορεία πρὸς τὴν ἑνότητα** ὅσων ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Εἰρηνοποιοῦ».* Τέλος, ἀνέφερε ὅτι *«**ἡ ἑνότης,** περὶ τῆς ὁποίας ἡμεῖς πολυπραγμονοῦμεν, πραγματοποιεῖται ἤδη εἰς τινας περιοχάς, ἀτυχῶς, **διὰ τοῦ μαρτυρίου**»*[2].

Τέλος, στὴν **κοινὴ δήλωση**, ποὺ ὑπέγραψαν ὁ «πάπας» Φραγκίσκος καὶ ὁ Οἰκ. Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος στὶς 30-11-2014, μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφεται ὅτι: *«Ἐκφράζομεν τὴν εἰλικρινῆ καὶ σταθερὰν ἀποφασιστικότητά μας, ὑπακούοντες εἰς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ ἐντείνωμεν τὰς προσπαθείας μας διὰ τὴν **προώθησιν τῆς πλήρους ἑνότητος ὅλων τῶν Χριστιανῶν καί, ὑπεράνω ὅλων, μεταξὺ τῶν Καθολικῶν καὶ τῶν Ὀρθοδόξων**»*[3].

Ἡ ὁμιλία Πάπα

Ἀπὸ τὴν πλευρά του ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κράτους τοῦ Βατικανοῦ **κ. Φραγκίσκος** στὴν ὁμιλία του πρὸς τὸν Οἰκ. Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο, κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου στὸν Πατριαρχικὸ Ναὸ στὶς 30-11-2014, ἐπεσήμανε : *«Τὸ νὰ συναντηθοῦμε καὶ νὰ κοιτάξει ὁ ἕνας τὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου, τὸ νὰ ἀνταλλάξουμε τὸν ἀσπασμὸ τῆς εἰρήνης, τὸ νὰ προσευχηθοῦμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, ἀποτελοῦν **οὐσιαστικὲς διαστάσεις τῆς πορείας ἐκείνης πρὸς τὴν ἀποκατάσταση τῆς πλήρους κοινωνίας πρὸς τὴν ὁποίαν τείνουμε**».* Καὶ πρόσθεσε: *«Γιὰ μιὰ εὐτυχῆ σύμπτωση, αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψή μου γίνεται ἀρκετὲς μέρες μετὰ ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸ τῆς 50ῆς ἐπετείου τῆς ἔκδοσης **τοῦ Διατάγματος τῆς δεύτερης συνόδου τοῦ Βατικανοῦ Unitatis Redintegratio γιὰ τὴν ἀναζήτηση τῆς ἑνότητος μεταξὺ ὅλων τῶν χριστιανῶν.** Πρόκειται γιὰ ἕνα θεμελιώδες κείμενο, μὲ τὸ ὁποῖο ἀνοίχθηκε ἕνας νέος δρόμος γιὰ τὴν συνάντηση μεταξὺ τῶν καθολικῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν κοινοτήτων».* Ταυτόχρονα συμπλήρωσε: *«Φρονῶ σημαντικὸ νὰ ἐπισημάνω τὸν σεβασμὸ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ὡς οὐσιαστικῆς καὶ ἀμοιβαίας προϋπόθεσης γιὰ τὴν **ἀποκατάσταση τῆς πλήρους κοινωνίας, ποὺ δὲν σημαίνει ὑποταγὴ τοῦ ἑνὸς στὸν ἄλλο, οὔτε ἀφομοίωση, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδοχὴ ὅλων τῶν δωρεῶν, ποὺ ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸν καθένα,** γιὰ νὰ φανερώσει σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο τὸ μέγα μυστήριο τῆς σωτηρίας, πραγματοποιηθὲν ἀπὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ μέσου τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Θέλω νὰ διαβεβαιώσω τὸν καθένα ἀπὸ σᾶς ὅτι, **γιὰ νὰ φθάσουμε στὸν ἀναζητούμενο σκοπὸ τῆς πλήρους κοινωνίας, ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν προτίθεται νὰ ἐπιβάλει καμία ἀπαίτηση, παρὰ μόνον ἐκείνη τῆς ὁμολογίας τῆς κοινῆς πίστεως, καὶ ὅτι εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ ἀναζητήσουμε ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς ἐμπειρίας τῆς πρώτης χιλιετίας, τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους νὰ ἐξασφαλισθεῖ ἡ ἀναγκαία ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας στὶς σημερινὲς συνθῆκες: τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ καὶ ἐγὼ ἀναζητῶ,** ὡς Ἐπίσκοπος Ρώμης "τῆς Ἐκκλησίας τῆς προκαθημένης τῆς ἀγάπης", **εἶναι ἡ κοινωνία μὲ τὶς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες**».* Καὶ κατέληξε: ***«Παναγιώτατε, εἴμαστε ἤδη ἐν πορείᾳ πρὸς τὴν πλήρη κοινωνία καὶ ἤδη μποροῦμε νὰ βιώσουμε σημαντικὰ σημεῖα μιᾶς πραγματικῆς ἑνότητας, ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ εἶναι ἀκόμα μερική»***[4].

Σημειώσεις:

1. http://cdn.romfea.gr/images/stories/photos/2014/11/Proslalia_pros_Papa.pdf **2.** http://thriskeftika.blogspot.gr/2014/11/blog-post_458.html **3.** http://www.amen.gr/article19909. **4.** http://fanarion.blogspot.gr/2014/11/live_30.html

Ἱ. Μ. Βατοπαιδίου: «Ἀποκλειστικὰ ὑπαίτιον τὸ Δημόσιον»

Τὴν 31ην Μαρτίου ἐ.ἔ. συνεχίσθη ἡ δίκη διὰ τὴν Ἱ. Μ. Βατοπαιδίου ἀλλὰ καὶ πάλιν διεκόπη διὰ νὰ συνεχισθῇ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας. Ἡ δίκη ἀντὶ νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὰς μαρτυρικὰς καταθέσεις ἐξέτασε τὸ πρόβλημα τῆς νομιμότητος παραστάσεως τοῦ Δημοσίου καθὼς αἱ μέχρι τώρα ἀποφάσεις ἔχουν δικαιώσει τὴν Ἱ. Μονήν. Συμφώνως πρὸς τὸ dikaiologitika.gr τῆς 31ης Μαρτίου 2015:

«Γιά τίς 21 Ἀπριλίου διεκόπη ἡ δίκη γιά τὴν ὑπόθεση τῆς ἀνταλλαγῆς ἐκτάσεων τοῦ Δημοσίου καί τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαιδίου, στό Ἐφετεῖο Ἀθηνῶν. Στή σημερινή ἡμέρα ἐκδίκασης 31/3/2015, κατά τὴν ὁποία ἦταν προγραμματισμένη ἡ ἔναρξη τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων, τό δικαστήριο ἀσχολήθηκε μέ τὴν ἐπίδραση τῶν ἀποφάσεων τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων σέ δίκες μεταξύ τοῦ Δημοσίου καί τῆς Ἱ. Μονῆς Βατοπαιδίου καί ἐπιφυλάχθηκε νά ἐξετάσει τό σχετικό ζήτημα. Εἰδικότερα, μετά τή δευτερολογία τοῦ Δημοσίου καί τῶν συνηγόρων ὑπεράσπισης, ἰδίως τῆς Αἰκ. Πελέκη καί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, προέκυψε προβληματισμός στήν ἕδρα ὡς πρός τό νόμιμο τῆς παραστάσεως τοῦ Δημοσίου ἀπό τή θέση τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος. Οἱ συνήγοροι τῆς Ἱ. Μονῆς ἐκτιμοῦν ὅτι οἱ συνολικά 18 ἀποφάσεις τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων δικαιώνουν πλήρως τή Μονή στό ποινικό σκέλος τῆς ὑπόθεσης καί ὄχι μόνον στό ἀστικό, στό ὁποῖο ὡς πρός τή νομιμότητα τῶν ἀνταλλαγῶν δικαιώθηκε ἡ Ἱ. Μονή, μέ ἐξαίρεση πέντε περιπτώσεις ἀκινήτων, ὅπου, γιά τυπικούς λόγους, οἱ ἀνταλλαγές δέν ἰσχύουν, ἐνῶ ἀπό πολλά τά δικαστήρια φαίνεται ὅτι ἀναγνωρίζουν ἄγνοια τῆς Ἱ. Μονῆς γιά τά τυπικά αὐτά ἐλαττώματα». Ἀπό τούς συνηγόρους τῆς Μονῆς τονίστηκε ὅτι «ὅλες οἱ ἀστικές ἀποφάσεις ἀπορρίπτουν ἀγωγές ἀποζημιώσεως τοῦ Δημοσίου κατά τῆς Ἱ. Μονῆς, μέ τό σκεπτικό ὅτι οἱ ἐνέργειες στίς ὁποῖες προέβησαν οἱ μοναχοί δέν συνιστοῦν παράνομες πράξεις». Τέλος, ἡ Ἱ. Μονή, διά τῶν συνηγόρων της, ἐνέμεινε στήν ἔνσταση τῆς ἀποκλειστικῆς ὑπαιτιότητας τοῦ Δημοσίου (ὄχι ἀποβολῆς τοῦ Δημοσίου ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος), καθώς κατά τό 2008 τοῦ χορήγησε πληρεξούσιο γιά τήν ἀναζήτηση τῶν κατάλληλων κρατικῶν ἀκινήτων, γιά τήν ὁποία τυχόν ζημιά αὐτό ἐπικαλεῖται, δεδομένου ὅτι τό Δημόσιο ἦταν ποὺ ὑπέδειξε τά ἀκίνητα καί ἐκεῖνο ἀρνήθηκε».

Ἱ. Μ. Κηφισίας: Οἱ Ἰεχωβάδες προσκαλοῦν ἀκόμη καὶ ὀρθοδόξους ἱερεῖς!

Εἰς πλήρη ἀποθράσυνσιν ἔχει ὁδηγηθῆ ἡ αἵρεσις τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ προσπαθοῦσα νὰ προσελκύσῃ εἰς τοὺς κόλπους της ὁποιονδήποτε ἀκόμη καὶ κληρικούς. Παρατηροῦντες ὅτι τὰς ἡμέρας τῆς Μ. Ἑβδομάδος οἱ ναοὶ εἶναι κατάμεστοι πιστῶν, καλοῦν τοὺς ἀνθρώπους νὰ συμμετάσχουν εἰς ἰδικάς των τελετὰς μὲ θέμα τὴν «ἀνάμνηση τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ», προφανῶς διὰ νὰ μὴ προσέλθουν εἰς τὰς Ὀρθοδόξους ἀκολουθίας. Ὁ τίτλος καὶ μόνον καταδεικνύει ὅτι οὔτε τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν δὲν μαρτυροῦν ὡς Θεόν, ἀλλὰ οὔτε πιστεύουν ὅτι προῆλθεν ἡ λύτρωσις ἀπ' Αὐτόν, καθὼς ἡ φρασεολογία δείχνει ὅτι πρόκειται περὶ ἑνὸς ἁπλοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος. Ὅμως ἂν ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι Θεός, ποιὸς θὰ λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπον; Ἕνας ἀκόμα ἄνθρωπος; Ἂν ἡ ἀνάμνησις εἶναι μία μνήμη τότε καταντᾷ συναισθηματικὴ καὶ μόνον, ὅπως μία θεατρικὴ παράστασις. Ἂν ἡ ἀνάμνησις τελειώνῃ εἰς τὸν θάνατον τότε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πιστεύῃ τις εἰς τὴν Ἀνάστασιν. Ἡ Ἱ. Μ. Κηφισίας ἐξέδωσεν ἀνακοίνωσιν, διὰ νὰ διαφυλάξῃ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Παραθέτομεν τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ γραφείου ἐπὶ τῶν αἱρέσεων τῆς Ἱ. Μ. Κηφισίας τῆς 28ης Μαρτίου 2015:

«Σχετικὰ μὲ τὴν **«ἀνάμνηση τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ»** ἀπὸ τοὺς Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ.

Τὶς τελευταῖες ἡμέρες, οἱ Χιλιαστὲς μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ (Μ.τ.Ι.) παρενοχλοῦν τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα τῆς Μητροπόλεώς μας, μὲ τὸν πιὸ προκλητικὸ τρόπο, προσκαλώντας ἐπωνύμως καὶ ἕνα ἕνα ἀπὸ ἐμᾶς, (ἀκόμη καὶ τοὺς ἱερεῖς!) στὴν ἐτήσια «ἀνάμνηση τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ».

Εὑρισκόμενοι κατάμεσα στὸ γλυκὺ πέλαγος τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς καὶ ἀναμένοντες ἐν κατανύξει τὴν παράδοση τοῦ Μυστηρίου τῆς Θ. Εὐχαριστίας, τὴν Σταυρικὴ Θυσία καὶ τὴν ζωηφόρο Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας, γινόμαστε ἀποδέκτες κακόδοξων κηρυγμάτων τὰ ὁποῖα μετατρέπουν τὴ Σταύρωση τοῦ Κυρίου ἀπὸ νίκη ἐπὶ τοῦ θανάτου σὲ ἕνα γεγονὸς μακάβριο, ὅσο μακάβριο εἶναι καὶ ἡ τελετὴ ποὺ τελοῦν οἱ Μ.τ.Ι. Γι' αὐτοὺς τὸ σωτηριῶδες ἔργο τοῦ Χριστοῦ σταματᾶ στὴν Σταύρωσή Του. Πόσο ξένο, παράδοξο καὶ βλάσφημο φαίνεται, λίγες ἡμέρες πρὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ λαμβάνουμε προσκλήσεις γιὰ τὸ μνημόσυνό Του!

Διαβάζουμε στὸ κείμενο τῆς πρόσκλησης ὅτι ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος εἶναι γι' αὐτοὺς μία ἁπλὴ ἀναμνηστικὴ τελετή! Δεσπόζει μάλιστα τὸ ἐρώτημα πρὸς ἐμᾶς ἂν θὰ εἴμαστε ἐκεῖ. Καὶ ἐμεῖς ἀπαντοῦμε: Βεβαίως καὶ ΔΕΝ ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΚΕΙ! Γιατί ὁ ὀρθόδοξος χριστιανὸς δὲν ἀναλώνεται σὲ ἀνούσιες ἀναμνηστικὲς τελετές, ἀλλὰ μέσα στὸν λειτουργικὸ χρόνο τῶν Μυστηρίων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας παρευρίσκεται στὰ ἴδια τὰ γεγονότα, τὴ Σταύρωση, τὴν Ἀνάσταση κ.λπ. καὶ ὄχι μόνο παρευρίσκεται, ἀλλὰ μετέχει τοῦ ἰδίου τοῦ τιμίου Σώματος καὶ ἀχράντου Αἵματος τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ μας.

Ἀντιτριαδική, Χριστομάχος & Πνευματομάχος, περιφρονητικὴ γιὰ τὸν Τίμιο Σταυρό, τὴν Ἀνάσταση, τὴν Θεοτόκο, ὑπερβολικὰ ἀλλάζουσα, ἡ διδασκαλία τῆς Ἑταιρείας Σκοπιὰ εἶναι φυσικὸ νὰ ἀστοχεῖ καὶ στὴ λατρευτικὴ ζωή. Στὰ πλαίσια αὐτὰ καταναλώνει καὶ τὴν τέλεση παράδοξων τελετῶν, ὅπως ἡ «ἀνάμνηση τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ».

Ὀφείλουμε ἑπομένως, ὡς λογικὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ μας νὰ γινόμαστε «φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί», περιφρονοῦντας κάθε λογῆς προσκλήσεις καὶ τὶς ἀδόκιμες διδασκαλίες «ἐφευρημένων» ἀπὸ παντοῦ, μένοντες ἐν Κυρίῳ καὶ διαπλέοντες τὴν ταραγμένη θάλασσα τοῦ παρόντος βίου ἐντὸς τῆς σωστικῆς Κιβωτοῦ ποὺ Ἐκεῖνος μᾶς παρέδωσε, τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας».

Τὰ ἐξωκκλήσια εἰς τὰ Πομακοχώρια λειτουργοῦνται καὶ πάλιν!

Ἰδιαιτέρως σημαντικὴ εἶναι ἡ πρωτοβουλία τῆς Ἑνώσεως Ἀποστράτων Ἀξιωματικῶν Στρατοῦ εἰς συνεργασίαν μὲ τὴν Ἱ. Μ. Ξάνθης διὰ 2αν συνεχῆ χρονιὰ νὰ διεξαχθῇ ἕνα περιοδικὸν πρόγραμμα τελέσεως Θ. Λειτουργιῶν εἰς παρεκκλήσια ποὺ εἶχαν ἐγκαταλειφθῆ. Εἰς περιόδους μάλιστα ἐξάρσεως τῶν γεγονότων εἰς τὰς χώρας ὅπου δεσπόζει ὁ μουσουλμανισμός, δὲν πρέπει κανεὶς εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα νὰ ἐγκαταλείπῃ τόπους ἁγιασμένους, οἱ ὁποῖοι μάλιστα εὑρίσκονται εἰς παραμεθορίους περιοχὰς καὶ ὅταν συγκεντρώνουν ἕνα εὐάριθμον ἐκκλησίασμα. Ἡ ἀνακοίνωσις τῆς ΕΑΑΣ ἤδη ἔχει γνωστοποιηθῆ ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., ὅμως τὸ λατρευτικὸν πρόγραμμα ἄρχισε μόλις τὸν τρέχοντα μῆνα. Συμφώνως πρὸς τὴν ἀνακοίνωσιν:

«Πρόθεση ὅλων μας εἶναι νὰ σᾶς πληροφορήσουμε γιὰ τὴ δραστηριότητα αὐτή, ποὺ πραγματοποιεῖται (γιὰ 2η χρονιά), στὴν ἀκριτική-παραμεθόριο περιοχή μας, στοὺς ὀρεινοὺς ναοὺς καὶ ξωκκλήσια ποὺ ὑπάρχουν μέσα ἢ ἔγγὺς στὰ χωριὰ ποὺ διαβιοῦν οἱ συμπατριῶτες ὅλων μας, οἱ "Ἕλληνες Μουσουλμάνοι στὸ Θρήσκευμα, Πομάκοι στὸ Ν. Ξάνθης. Στὴ διάρκεια τῆς τελευταίας 40-ετίας, μὲ Κρατικὲς Ἀποφάσεις ἀρκετὰ Στρ. Φυλάκια, ὅπως καὶ ἄλλοι Κρατικοὶ Φορεῖς, σταδιακὰ ἀποσύρθηκαν μονίμως, ἀφήνοντας ἐκτὸς τῶν ἄλλων, στὴν οὐσία τὰ 8 ἐκκλησάκια, ἐκτεθειμένα στὴ συγκεκριμένη περιοχή, χωρὶς φροντίδα καὶ τακτικὸ ποίμνιο, στὴν ἀνελέητη φθορὰ τοῦ χρόνου.

Ὅλοι ἀγκάλιασαν μὲ θέρμη τὴν πρωτοβουλία αὐτὴ καὶ μέχρι τὸ 2014 ἐξωραΐστηκαν καὶ υἱοθετήθηκαν ὅλα ἀπὸ Συλλόγους καὶ Ἑνώσεις, μὲ ἀποτέλεσμα, νὰ διατηροῦνται πλέον τὰ ἱερὰ αὐτὰ προσκυνήματα, νὰ λειτουργοῦνται πλέον συχνὰ καὶ συστηματικὰ στὸ πρόγραμμα ὅλων τῶν Θ. Λειτουργιῶν καὶ νὰ ἀποτελοῦν σημεῖο ἀναφορᾶς γιὰ τοὺς πιστούς. Οἱ πιστοὶ συμμετέχουν μὲ εὐλάβεια καὶ πλῆθος ἀρκετό, ὅπου οἱ κάμψεις τους, μὲ τὴν πρόθεση τῆς Ξάνθης, σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις. Τὸ 2014 τελέστηκαν συνολικὰ 28 ἐκκλησιασμοί, μὲ τὴν παρουσία περισσοτέρων ἀπὸ 800-300 ἀτόμων ἀπὸ τὴν Τοπικὴ Κοινωνία τῆς Ξάνθης».

ΕΟΡΤΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΔΙΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ 2015

«Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ»!

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίου

«ΑΔΕΛΦΟΙ μου χριστιανοί, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ὅ,τι καὶ νὰ συμβῇ στὸν κόσμο, τὰ ἄνω νὰ γίνουν κάτω καὶ τὰ κάτω ἄνω, ὁ χάρτης τῆς Εὐρώπης καὶ ἂν ἀλλάξει, τίποτε, μὰ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσει νὰ ἀκούγεται τὸ μήνυμα ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ τὸ μήνυμα! Κάποτε ἕνας μεγάλος ἄθεος, ἀρνητὴς τῆς ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ, ἔχοντας ἐξουσία στὰ χέρια του, κάλεσε τὸν χριστιανικὸ λαὸ τῆς χώρας του καὶ γιὰ μία ὁλόκληρη ὥρα ἔλεγε καὶ ἔλεγε μωρολογίες καὶ φληναφήματα, ὅτι τάχα δὲν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός. Μὰ ὅταν τελείωσε ἡ ὁμιλία, ἕνα γεροντάκι σήκωσε τὸ χέρι του καὶ ζήτησε νὰ πεῖ δυὸ λέξεις. «Μόνο δυὸ λέξεις», εἶπε στὸν ὁμιλητή, «θὰ πῶ». Ἀνέβηκε στὸ βῆμα καὶ εἶπε δυνατά: «Χριστὸς ἀνέστη»! Καὶ ὅλος ὁ λαὸς στὸ γήπεδο βροντοφώναξε: «Ἀληθῶς ἀνέστη»! Πάει, σωριάστηκε ἡ ὁμιλία τοῦ ἀνόητου ἀθέου.

Μὲ τὴν ἀνάστασή Του ὁ Χριστός, ἀδελφοί μου, ὅπως τὸ εἶπε καὶ ὁ Ἴδιος στοὺς μαθητές Του, «τοῦ δόθηκε πᾶσα ἐξουσία στὸν οὐρανὸ καὶ στὴν γῆ» (Ματθ. 28,18). Εἶχε βέβαια ἐξουσία καὶ ἀπὸ πρῶτα ὁ Χριστός, σὰν δημιουργὸς καὶ ποιητὴς τοῦ κόσμου, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἐξουσία ἦταν ἀναγκαστικὴ σὲ πολλούς. Τώρα ὅμως μὲ τὴν ἀνάστασή Του ἔχει ὁ Χριστὸς ἐξουσία ἐπὶ πάντων ὡς λυτρωτής. Καὶ ὅλοι, ὄχι πλέον ἀναγκαστικά, ἀλλὰ προαιρετικὰ καὶ ἐλεύθερα γίνονται ὑπήκοοι σ' Αὐτὸν καὶ τοῦ λέμε μὲ εὐγνωμοσύνη: «Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ»! Ἀλλά, ἀπὸ ποιὸν «δόθηκε» ἡ ἐξουσία αὐτὴ στὸν ἀναστάντα Χριστὸ μας; Τοῦ δόθηκε ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ λυτρωτικὸ ἔργο ποὺ ἔκανε γιὰ μᾶς. Ἀπὸ τὴν σάρκωσή Του, τὴν σταύρωσή Του, μὰ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν ἀνάστασή Του, ποὺ γιορτάζουμε σήμερα. Ἀλλὰ ὄχι μόνο σήμερα τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα γιορτάζουμε τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ κάθε Κυριακὴ ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἔχουμε πάσχα καὶ στὴν Ἐκκλησία μας λοιπὸν ὑμνοῦμε ἀδιάκοπα τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Χριστιανοί μου, ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δηλώνει πρῶτα ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Ζῶν Θεός. Ἀλλά, σὰν Ζῶν Θεὸς ὁ Χριστός, δίδει καὶ σὲ μᾶς ζωή, σὲ μᾶς ποὺ Τὸν πιστεύουμε καὶ Τὸν ἀγαπᾶμε. Ἔτσι, δὲν βουλιάζουμε ἀπὸ τὰ προβλήματά μας καὶ τὶς δυσκολίες μας, ὅσο κι ἂν εἶναι πολλὲς καὶ μεγάλες· ἀλλὰ προχωρᾶμε θαρρετὰ στὴν ζωή, γιατί ἀτενίζουμε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ Χριστοῦ μας καὶ παίρνουμε δύναμη καὶ γινόμαστε καὶ ἐμεῖς ἀναστημένοι καὶ νικητές.

Ἀρκεῖ μόνο νὰ πιστεύουμε ὀρθὰ σ' Αὐτόν, νὰ προσερχόμαστε σ' Αὐτὸν καὶ νὰ τηροῦμε τὸ ἅγιο θέλημά Του.

Σᾶς χαιρετίζω, ἀγαπητοί μου, γεμάτος ἀπὸ θρησκευτικὸ καὶ πατριωτικὸ ἐνθουσιασμό, ὅλους τοὺς Γορτυνίους καὶ Μεγαλοπολίτες ἀδελφούς μου χριστιανούς, καὶ τοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακρὰν εὑρισκομένους, σᾶς χαιρετίζω, λέγω, μὲ τὸ ἀναστάσιμο μήνυμα ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, εὐχόμενος ἐγκαρδίως νὰ ἔλθουν στὴν δοξασμένη ἐπαρχία μας καὶ στὴν εὐλογημένη μας γλυκεῖα πατρίδα Ἑλλάδα, μὰ καὶ σὲ ὅλο τὸν κόσμο, πλούσια τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἀναστημένου Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ΑΜΗΝ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, Χρόνια σας πολλά!

Μὲ πολλὲς εὐχές

Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας

ΩΛΟΚΛΗΡΩΘΗΣΑΝ ΑΙ ΠΡΟΕΡΓΑΣΙΑΙ ΕΙΣ ΣΑΜΠΕΖΥ ΔΙΧΩΣ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΕΝΗΜΕΡΩΣΙΝ

Τὰ πάντα εἰς τὸ φῶς καὶ τίποτε μυστικὸν ἀπαιτεῖ ἡ ἀλήθεια!

Ἡ συζήτησις περὶ τῆς ἐπιβληθείσης «κρυψίνοιας» ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος σιωπῆς εἰς τὴν Εἰδικὴν Προσυνοδικὴν Ἐπιτροπὴν ἔχει ἀνάψει καλῶς εἰς σημεῖον νὰ ἀποδεικνύῃ ἡ ἰδία, ὅτι ἡ ἐπιλογὴ ἢ ἐπιβολὴ αὐτῆς τῆς μεθόδου ἦτο, ὅπως ἐγράψαμεν καὶ εἰς προηγούμενα φύλλα, ἐπιφέρει τὰ ἐναντία ἀποτελέσματα, καὶ ἀκόμη εἴμεθα εἰς μόνον τὴν ἀρχήν... Οἱ ἐρίζοντες κατὰ πρῶτον σχολιάζουν, ἂν ἡ ἀποτελεσματικότης τῶν τελευταίων «ὁδηγιῶν» τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Περγάμου κ. Ἰωάννου πρὸς τὰς ἰσοτίμους ἀντιπροσωπείας τῶν Τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νὰ μὴ διαρρέουν πληροφορίαι, προέρχεται ἀπὸ φόβον ἢ ἀπὸ συμμορφωσιν τῶν ἀπόψεων τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἄλλοι ὁμιλοῦν περὶ «ραγιαδισμοῦ» καὶ ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι τοιαύτη στάσις δὲν ὑπεδείχθη εἰς τὰ μέλη, ἀλλὰ τὰ ἴδια κατενόησαν τὴν ἀναγκαιότητα. Εἶναι βέβαιον ὅτι, ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν δὲν εἶναι εὔκολον νὰ «προτρέπῃ» ὁ Πρόεδρος, ὄνομα βαρύγδουπον εἰς τοὺς θεολογικοὺς κύκλους καὶ πολυτίμητον ἀπὸ τὸν Παν. Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, καὶ νὰ μὴ συμμορφοῦνται πρὸς αὐτόν. Ἀπὸ τὴν ἄλλην εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι ὑπάρχουν πλεῖστοι ὅσοι συμμετέχοντες, οἱ ὁποῖοι ταυτίζονται πλήρως εἰς τὰς ἀπόψεις μὲ τὸν Ἅγιον Περγάμου καὶ ἑπομένως ἀσμένως θὰ ὑπήκουσαν.

Τὸ Πατριαρχεῖον ὑπηρετεῖ τὰ σχέδια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας;

Ἀμφότεραι ὅμως αἱ ἀπόψεις βλέπουν μόνον εἰς κοντινὴν ἀπόστασιν. Ποῖον εἶναι τὸ μακροπρόθεσμον σχέδιον; Ἀμφότεραι παραπέμπουν εἰς τὴν στάσιν τῶν ὑπολοίπων Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἰδιαιτέρως ἐκείνην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, ποὺ τηρεῖ πλέον κατὰ γράμμα τὴν ὁδηγίαν Περγάμου. Ἰδιαιτέρως ἡ στάσις τῆς τελευταίας δὲν προβλημάτισε ἀρκετὰ τοὺς γράφοντας, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἀναρωτηθοῦν: διατὶ μία Ἐκκλησία ποὺ ἤδη ἔχει δείξει ὅτι δὲν ὑπακούει εἰς ἐντάλματα τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου αὐτὴν τὴν φορὰν «συνετίστηκε»; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἁπλὴ καὶ δισκελής. Πρῶτον, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς γνωρίζουν καλῶς ποιοὶ ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ ἀνεκίνησαν τὸ ζήτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας ἐντὸς τῆς ἐπιτροπῆς καὶ γι' αὐτὸ «συμμορφούμενοι» κατὰ τὸν τύπον πρὸς τὴν νουθεσίαν τοῦ Ἁγίου Περγάμου, ἀποφεύγουν ὁποιασδήποτε κατηγορίας, ὅτι αὐτοὶ διεκίνησαν τὰς πληροφορίας. Ἔτσι, ἀφενὸς δὲν θὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ὅπλον ἐναντίον των, διὰ νὰ τοὺς θέσῃ μελλοντικὰ τὸ Πατριαρχεῖον ὡς ὑπαιτίους τῆς διεργασίας, καὶ ἀφετέρου ἀφοῦ γνωρίζουν τὰ δρώμενα ἢ τοὺς διαλόγους περὶ τὸ θέμα, ἀποτραβιοῦνται, ὥστε νὰ μείνουν αὐτοεκτεθειμένοι οἱ ἴδιοι οἱ «ὁμοφυλοφιλόφρονες», καθὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα «νόμος ἀπαράβατος» θὰ μεθέξουν τὴν «παρέα», οἱ ἴδιοι αὐτοὶ θὰ τὰ διαρρεύσουν καὶ πάλιν. Δεύτερον, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας μὲ τὴν στάσιν της αὐτὴ ἐπιδιώκει νὰ στρέψῃ ἐναντίον της τὴν πιθανὴν «παγίδα» ποὺ θὰ ἔστηνε τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον. Μὲ ἁπλᾶ λόγια, καὶ φυσικὰ ὁμιλοῦμεν μόνον διὰ σενάρια, διατηροῦσα τὴν «φωλεάν της καθαρὴ» καὶ ἀφήνουσα τοὺς ἄλλους νὰ εὑρεθοῦν εἰς τὸ μάτι τοῦ κυκλῶνος περὶ τῶν μυστικῶν αὐτῶν συζητήσεων, θὰ ἔχῃ τὸ τέλειον ἄλλοθι κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου ἢ ἀκόμα καὶ ἐντὸς τῶν διεργασιῶν της νὰ ἐγείρῃ ἐντόνους ἀντιδράσεις, νὰ ἀναλάβῃ τὸν ρόλον τοῦ «καλοῦ», καὶ νὰ καταγγείλῃ ὅτι διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἀποτυχίαν τῆς Συνόδου εὐθύνεται τὸ ἴδιο τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον, ποὺ ἐπέβαλε τὴν σιωπήν! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ἰδία θὰ μειώσῃ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ θὰ καταστῇ πανίσχυρος, ἀφοῦ θὰ ἔχῃ κερδίσει τόσον ὑπερασπιζομένη τὸ αὐτονόητον, ὅτι ἐπιβάλλεται δημοσιότης, ὅπως ὅλοι πιστεύουν, ὅσον καὶ τὸ παιχνίδι τακτικῆς εἰς τὰ Μ.Μ.Ε. Δυστυχῶς ὅμως φαίνεται ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον θέλει νὰ πορεύεται μὲ φανάρι εἰς τὸ ναρκοπέδιον, ἀφοῦ νομίζει ὅτι ἡ Ρωσία ὑπετάγη εἰς τὸν λόγον του, ὅταν ἡ ἰδία ἔχει ἐφαρμόσει τεχνητὴν σιγὴν ἀσυρμάτου πρὶν τὴν τελικὴν ἀποκάλυψιν.

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὸ θέμα τῆς ὀρθῆς στάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ φαίνεται νὰ στηρίζουν αὐτὴν εἶναι δύο. Τὸ πρῶτον εἶναι νὰ διαφυλαχθῇ τὸ «κῦρος» τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου. Κατ' ἀρχὰς ἐρωτῶμεν, διατὶ τὸ κῦρος τῆς Ἁγίας Συνόδου πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἐξαρτᾶται αὐτονοήτως ἀπὸ τὸ κῦρος τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς; Ἴσα ἴσα, ὅσον ἐξαρτᾶται τόσον μειώνεται τὸ κῦρος τῆς Συνόδου, καθὼς αὐτή, ἂν τελικὰ συγκληθῇ δὲν θὰ μπορῇ νὰ λάβῃ καμίαν ἀπόφασιν παρὰ θὰ εἶναι διεκπεραιωτὴς τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς! Κατὰ δεύτερον, τὸ κῦρος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ποία συζήτησις γίνεται εἰς τὰ Μ.Μ.Ε.; Τὰ Μ.Μ.Ε. εἶναι ποὺ φοβοῦνται τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς; Δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι παράγοντες ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐξαρτᾶται; Μήπως θὰ ἔπρεπε νὰ ξεκινήσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους παράγοντας; Τὸ κῦρος εἶναι ἀπόρροια πολλῶν παραγόντων καὶ πρωτίστως καὶ κατ' ἐξοχὴν τοῦ ἐὰν λαμβάνωνται αἱ ὀρθαὶ ἀποφάσεις.

«Ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν οἱ λίθοι κεκράξονται»!

Τὸ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἀπεξώσεως τῶν εὐρυτέρων συζητήσεων ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι πρέπει νὰ ἀφεθῇ ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ δημοσιοποιήσῃ ὅ,τι θεωρεῖ ἡ ἰδία ὡς ἀνακοινώσιμον, διότι τὰ ὅσα ἕως τώρα γνωστοποιηθέντα «προκάλεσαν ἄχρηστο θόρυβο» καὶ «ἀποπροσανατολισμό», ὑποτιμᾶ εἰς ἔσχατον βαθμὸν τὴν συνείδησιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ μεγάλα πνευματικὰ ἀναστήματα, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ συμβάλλουν καίρια ἀρθρογραφοῦντα, δὲν μετέχουν εἰς τὰς προεργασίας. Ἐπίσης, ἐρωτῶμεν: ἐφόσον ἐπεβεβαιώθη ὅτι συνεζητήθη τὸ ζήτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ἦτο ἄχρηστος ἡ ἀνησυχία τῶν πιστῶν χριστιανῶν; Ἡ ἐπιβεβαίωσις μάλιστα ἦρθε ἀπό τό ἴδιο τό ἐπίσημον ἀνακοινωθέν, μέ πολύ προσεκτικήν διατύπωσιν. Ἐκεῖ ἀναφέρεται «Ὅλα τά μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς πληροφοροῦν ὑπευθύνως ὅτι ὅσα ἐδημοσιεύθησαν περί δῆθεν ἀποδοχῆς θέσεων ἀντιθέτων πρός τήν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀπολύτως ἀνακριβῆ καί ἀνυπόστατα». Ἀφενὸς τὸ ἀνακοινωθὲν δὲν διαψεύδει ὅτι συνεζητήθη, ἀφετέρου ἐπαναλαμβάνει αὐτὸ ποὺ ἐδιαβάσαμεν καὶ ἀπὸ τὸν Καθηγ. κ. Γιάγκου, ὅτι κανεὶς δὲν ἐτάχθη ἀντίθετα εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἑπομένως συνεζητήθη μὲν ἀλλὰ δὲν ἐδήλωσε κανεὶς ὑπέρ. Βεβαίως καὶ πάλιν δὲν καταδικάζεται ρητῶς ἡ ὁμοφυλοφιλία, ἀλλὰ γενικὰ καὶ ἀόριστα ὅτι δὲν ἔγινε ἀποδοχὴ κάποιας θέσεως ποὺ νὰ εἶναι ἀντίθετος εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, πρᾶγμα ποὺ ἀπαιτεῖ διευκρίνισιν σχετικὰ μὲ τὸ ποία εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς μερικοὶ πιθανῶς δὲν πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει ἀντίφασις. Εἶναι γνωστὸν ὅτι κάποιοι λέγουν ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία κατεδικάσθη τότε γιὰ ἱστορικοὺς λόγους! Ἑπομένως πρέπει νὰ διασαφηνισθῇ ρητῶς. Ἄλλωστε ἀκόμη καὶ τυχαῖα νὰ προέκυψε τὸ ζήτημα, ἅπαξ καὶ προέκυψε πρέπει νὰ δοθῇ ρητὴ ἀπάντησις, φυσικὰ αὐτὴ τῆς Παραδόσεως, ἄλλως κινδυνεύει νὰ κατηγορηθῇ ἡ Ἐπιτροπὴ εἴτε γιὰ «συγκάλυψιν» εἴτε διὰ ὀλιγωρίαν.

Τὸ πρότυπον λειτουργίας τῶν συνοδικῶν διεργασιῶν τῆς Ἐκκλησίας ἁρμόζει νὰ εἶναι ἐκεῖνο τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν ἢ τῶν μασονικῶν στοῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας γίνονται γνωστὰ μόνον ὅσα οἱ ἴδιοι οἱ μεμυημένοι ἐπιτρέπουν; Αὐτὴ ἡ μυστικοπάθεια, ποὺ χρήζει καὶ ψυχολογικῆς ἑρμηνείας, κατὰ τὴν γνώμην μας, συνιστᾶ τὸ ἄκρον «ἀπαξιοποίησιν» τῶν διεργασιῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ οἰκουμενιστοῦ Θεολόγου, παραδοσιακοῦ καὶ γενικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀτεκμηρίωτος. Τραγικὴ ἀπόδειξις ὅτι οὔτε Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αὐριανὰ μέλη τῆς Μεγάλης Συνόδου, δὲν γνωρίζουν τίποτε ἀπολύτως.

Μυστικαὶ ἦσαν μόνον αἱ θεοκτόνοι συζητήσεις τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου καὶ τελικῶς κατέληξαν εἰς φιάσκο «τότε συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς… καὶ συνεβουλεύσαντο ἵνα τὸν Ἰησοῦν δόλῳ κρατήσωσι καὶ ἀποκτείνωσιν. Ἔλεγον δὲ μὴ ἐν τῇ ἑορτῇ, ἵνα μὴ θόρυβος γένηται ἐν τῷ λαῷ» (Μθ κστ' 3-5). Τὸ ἐγράψαμεν καὶ δὲν θὰ σταματήσωμεν νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνωμεν ὅτι αὐτὸ ποὺ προκαλεῖ τὴν παραπληροφόρησιν εἶναι ἡ ἰδία ἡ ἄρνησις τῆς δημοσιοποιήσεως. Εἴτε τὸ θέλομεν εἴτε ὄχι, πληροφορίαι διαρρέουν πάντοτε καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ἐφικτὸν νὰ σταματήσῃ καὶ ὁ μόνος τρόπος νὰ ἀνακοπῇ εἶναι ἡ ἐπίσημος ἐνημέρωσις.

Εἰς τὴν σκιὰν τῆς ἐννόμου τάξεως λειτουργοῦν μόνον αἱ μυστικαὶ ὑπηρεσίαι τῶν κρατῶν. Αἱ ἐξουσίαι κοσμικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ χάνουν τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῆς κυριαρχικῆς καὶ πολλάκις καταπιεστικῆς ἐξουσίας των, ὅταν τὰ πάντα βγαίνουν εἰς τὸ φῶς, ὅταν τίθενται ὑπὸ τὸν προβολέα τῆς ἀληθείας. Τὸ καλὸν ποτὲ δὲν φοβεῖται τὴν ἀλήθειαν, μόνον αἱ ἀνομίαι καὶ αἱ παρανομίαι, αἱ σκοπιμότητες καὶ οἱ πονηροὶ σχεδιασμοὶ θέλουν τὸ σκότος τῆς νυκτός, διὰ νὰ δράσουν. Ὅλαι αἱ πολιτικαὶ ἐξουσίαι φαίνεται νὰ ἔχουν φύγει ἀπὸ τὰ χέρια τῶν πολιτικῶν τῶν μεγάλων ἢ τῶν μικρῶν κρατῶν καὶ εὑρίσκονται εἰς τὰ χέρια καταχθονίων ἀνθρώπων τοῦ χρήματος ἢ τῶν μυστικῶν ὀργανώσεων. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ συμβαίνῃ μὲ κανένα τρόπον καὶ καμία μυστικότης δὲν ἀντέχει ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου.

Ν.Σ.

Αἱ ἀντοχαὶ τῆς κοινωνίας δοκιμάζονται ὑπὸ κεκαλυμμένων σχεδίων τοῦ Ἐρέβους

Τὰ σχέδια τοῦ ἀλάστορος!

Τάς τελευταίας ἡμέρας προεκλήθη μεγάλη ἀναστάτωσις ἀπὸ τὴ διάδοσιν εἰδήσεως ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σατανᾶ εἰς τάς Ἀθήνας, κατέθεσε φάκελον εἰς τὰς κρατικὰς ἁρμοδίους ἀρχὰς δι' ἔγκρισιν ἀδειοδοτήσεως ἀνεγέρσεως γλυπτοῦ, ποὺ θὰ ἀπεικόνιζε τὸν Σατανᾶν ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ Baphomet. Τὴν εἴδησιν ἀναπαρήγαγαν πολλὰ ἱστολόγια καὶ εἰδησεογραφικαί ἱστοσελίδες, χωρὶς νὰ τὴν διασταυρώσουν ὡς ὤφειλαν, ζητοῦντες ἐξηγήσεις. Εὐτυχῶς σύντομα ἦλθε ἡ ἐπίσημος διάψευσις τοῦ δημοσιεύματος ἀπὸ τὴν Ἱ. Μ. Κηφισίας, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ὁποίας ἐφέρετο ὡς πιθανὴ μία τέτοια ἀνέγερσις. Ἡ ἀνησυχία ἦτο ἐν πολλοῖς εὔλογος καθὼς παρὰ τὴν παρέλευσιν εἰκοσαετίας παραμένουν νωπὰ εἰς τὴν μνήμην τὰ τραγικὰ γεγονότα μὲ τοὺς λεγομένους σατανιστὰς τῆς Παλλήνης, ἀλλὰ καὶ ὁ ἔκδηλος φόβος ποὺ εἶχεν ἁπλωθῇ ἐπάνω ἀπὸ τὸ πανελλήνιον καὶ εἶχε συνταράξει σύσσωμον τὴν κοινωνίαν. Τότε κάποιο πρόσωπον εἶχε δηλώσει, συμφώνως πρὸς τὸ oodegr.co, ὅτι οἱ ὀπαδοὶ μιᾶς ἀντιχρίστου κατὰ κυριολεξίαν λατρείας «στὴν Ἀθήνα ὑπολογίζω σε νεαρὰ ἄτομα, πρέπει νὰ 'ναι γύρω στὰ 1.500 ἄτομα, ἡλικίας 14, 15, 16 ἐτῶν, δηλαδὴ καὶ μὲ ἡλικιωμένους καὶ μὲ ὅλους αὐτοὺς πάνω στὸ θέμα τοῦ ἑωσφορισμοῦ καὶ τῆς σατανολατρίας πρέπει νὰ εἶναι γύρω στοὺς 5.500-6.000 περίπου», ποὺ -ἂν ἰσχύῃ- σήμερα αὐτοὶ εὑρίσκονται εἰς τὴν πιὸ παραγωγικὴν καὶ ἀκμάζουσαν ἡλικίαν, κρατοῦντες ἤδη πιθανῶς ἀκόμα καὶ τὰ ἡνία νευραλγικῶν τομέων τῆς χώρας εἰς τὰς χεῖρας των.

Ὁ «ἐκπεσὼν ἄγγελος» τοῦ Μεταξουργείου

Πρὶν μερικὰ χρόνια εἶχεν ἐγερθῆ ἐπίσης ἀνάλογον ζήτημα. Τὸ πρῶτον μνημεῖον ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἔχει προκαλέσει πολλὰ σχόλια εἶναι τὸ μνημεῖον τῆς πλατείας Μεταξουργείου, ποὺ ἐνεκαινιάσθη τὸ 2000. Τὸ καλλιτέχνημα ὀνομάζεται ὑπὸ πολλῶν «ὁ ἐκπεσὼν ἄγγελος», διότι παραπέμπει εἰς τὸ Εὐαγγελικὸν «Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα» (Λουκ. ι', 18), ἔστω καὶ ἂν δὲν ἀπεικονίζῃ κάποιαν ἀστραπὴν ἢ κάποιο ἐμφανὲς σημάδι, ποὺ νὰ καταδεικνύῃ ὅτι πρόκειται διὰ τὸν Ἑωσφόρον, ἀλλὰ κυρίως λόγῳ τῆς στάσεώς του, δηλ. εἰς πτῶσιν. Τὸ μνημεῖον ὀφείλεται εἰς τὰς γλυπτικὰς ἱκανότητας τοῦ διασήμου Εὐαγγέλου Μουστάκα, ποὺ ἀπεικόνισε τὴν πτῶσιν τοῦ Ἰκάρου. Τὸ ἄγαλμα εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τοὺς πεσόντας ἀεροπόρους, μετὰ ἀπὸ αἴτημα τοῦ ἀντιστοίχου σωματείου, τὸ ὁποῖον δὲν παραλείπει κάθε χρόνο νὰ καταθέτῃ στεφάνια καὶ νὰ τελῇ μνημόσυνον. Ποία ἡ πηγὴ ἐμπνεύσεως τοῦ καλλιτέχνη; Ἕνα τραυματικὸν γεγονός. Ἤδη ἀπὸ τὸ 1955 που ἐσκοτώθη ὁ ἱπτάμενος νεώτερος ἀδελφός του, τραγικὸν γεγονὸς ποὺ τὸν ἐσημάδεψε, ὁ γλύπτης ἔχει φιλοτεχνήσει τρεῖς παρομοίους Ἰκάρους (1967, Τατόϊ 1975, Τανάγρα 1986), μὲ αὐτὸν τῆς πλατείας νὰ ἀποτελῇ ἁπλῶς τὴν τελευταίαν ἴσως ἐπανεπεξεργασίαν τοῦ ἰδίου θέματος. Ἂν αὐτὴ εἶναι ἡ πηγή, δὲν εἶναι γνωστὸν ὡστόσο ποῖον τὸ πρότυπον τῆς ἀρχικῆς συλλήψεως ἢ ἂν ἀποτελῇ ὁλωσδιόλου φαντασίαν τοῦ γλύπτου. Ὡστόσο, ἡ τέχνη ἐκφράζει τάς συλλήψεις τοῦ καλλιτέχνου καὶ αὐταί διηθοῦνται ὑπό τοῦ νοός καί τῆς καρδίας του. Ἂν ὁ κάθε καλλιτέχνης δὲν ἔχῃ μορφώσει νοῦν Χριστοῦ καὶ καρδίαν καθαράν, τότε μπορεῖ νὰ ἀντικρύσωμεν ἐντυπωσιακὰ καλλιτεχνήματα, τὰ ὁποῖα ὅμως θὰ ἐκφράζουν εἰς τὴν καλυτέραν περίπτωσιν μίαν ἄβυσσον ὄχι μόνον ἀπείρου βάθους ἀλλὰ καὶ ἀπείρου σκότους.

«Φάρσες» καὶ σκοπιμότητες

Αἱ κατὰ καιροὺς αὐταὶ φερόμεναι ὡς «φάρσες» κατὰ τὴν γνώμην μας δοκιμάζουν εἴτε συνειδητῶς εἴτε ἀσυνειδήτως τὴν χριστιανικήν μας κοινωνίαν. Ἀσυνειδήτως μὲν εἰς τὴν περίπτωσιν ποὺ ὀφείλεται εἰς κάποιους πολιτιστικὰ ἀνερματίστους, οἱ ὁποῖοι προφανῶς ἔχουν ἀπολέσει εἰς παντελῆ βαθμὸν κάθε ἴχνος σεβασμοῦ πρὸς τὰς ἀξίας τῆς χριστιανοσύνης. Αὐτὸ ἰσχύει εἴτε προσπαθοῦν νὰ διακωμωδήσουν αὐτάς εἴτε ἐμφορούμενοι ὑπό ἀβαστάχτου ἐλαφρότητος, ποὺ δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ συνειδητοποιοῦν οἱ ἴδιοι τούς κινδύνους τέτοιων καταστροφικῶν λατρειῶν καὶ παίζουν «ἐν οὐ παικτοῖς». Συνειδητῶς δὲ εἰς τὴν περίπτωσιν ποὺ πίσω ἀπὸ τὰς ἐνεργείας αὐτάς εὑρίσκονται ὁμάδες, ποὺ ὀργανώνονται γύρω ἀπὸ τέτοιου εἴδους ἀπανθρώπους λατρείας καὶ ἐπιδιώκουν ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ νὰ ἐμφανισθοῦν εἰς τὸ προσκήνιον. Τὸ σχέδιον ἤδη ἀπὸ ἀρχαιοτάτων ἐτῶν γνωστόν: ἀφοῦ πρῶτα μὲ διαδόσεις καὶ φήμας «τεστάρουν» ἀνὰ τακτὰ ἢ ἄτακτα χρονικὰ διαστήματα τὰ ἀντανακλαστικὰ τῶν χριστιανῶν ἀνευρίσκουν τελικῶς τὴν κατάλληλον ὥραν καὶ στιγμήν, ὅταν τὰ ἤθη θὰ ἔχουν χαλαρώσει καὶ οἱ πιστοὶ θὰ εὑρίσκωνται ἐν ὑπνώσει, ὥστε νὰ καταστήσουν φανερὰν καὶ ἐνεργὸν τὴν παρουσίαν τους καὶ προωθοῦν τὴ συνύπαρξίν τους μὲ ὅλους τούς ἄλλους ὡς κάτι ἐντελῶς φυσιολογικὸν καθὼς δὲν θὰ ἐνοχλῆται καμία ἀμβλυμμένη συνείδησις. Ἴσως ἐγερθῇ ἡ ἔνστασις ὅτι πρόκειται περὶ εὐφαντάστου εἰκασίας. Δὲν πρόκειται διὰ κανενὸς εἴδους κινδυνολογία ἀφενός, διότι εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι ὑφίστανται τέτοιαι ὁμάδες παντοῦ ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πατρίδα μας ἔστω καὶ ἂν δὲν ἀριθμοῦν παρὰ ὀλίγα παραστρατημένα ἄτομα, ἀφετέρου διότι δὲν ὑφίσταται ἀνάγκη νὰ διαβλέπωμεν ἐχθροὺς καὶ σκοτεινὰ σχέδια καθὼς διαπνεόμεθα ἀπὸ τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ νικητὴς τῆς Ἱστορίας καὶ ὁ συντρίψας διὰ τῆς Ἀναστάσεώς του τὸ κράτος τοῦ διαβόλου καὶ μέλλει ὁριστικὰ νὰ ἐξαποστείλῃ αὐτὸν «εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ θείου, ὅπου τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης καὶ βασανισθήσονται ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (Ἀποκ κ' 10). Κανεὶς νὰ μὴ ἀνησυχῇ, ἀλλὰ κανεὶς καὶ νὰ μὴ ἐφησυχάζῃ. Διακηρύττομε ὅμως πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ὅτι ἂς μὴ ρίχνῃ λοιπὸν κανεὶς «ἄδεια διὰ νὰ πιάσῃ γεμᾶτα», διότι ὁ λαὸς ἐτοῦτος κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας του τὴν δάδα τοῦ ἀνεσπέρου φωτός.

Ἡ Ἱ. Σ. διαμαρτύρεται διὰ βεβήλωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις:

«Μὲ ἀφορμὴ τὴν δημοσίευση στὸν ἠλεκτρονικὸ τύπο φωτογραφιῶν, οἱ ὁποῖες συνοδεύουν κείμενο γιὰ τὴν κυκλοφορία ὑποδημάτων, ἐπὶ τοῦ πέλματος τῶν ὁποίων σὲ ἐμφανὲς σημεῖο ὑπάρχει τὸ σχῆμα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θεωρεῖ ὅτι ἡ τοιαύτη χρήση τοῦ σχήματος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ συνιστᾶ βεβήλωση, ἐξύβριση, ἀσέβεια καὶ προσβολὴ τοῦ Λυτρωτικοῦ Συμβόλου τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεώς μας. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν ἐκφράζει τὴν δυσφορία, τὴν ἀντίθεση καὶ τὸν ἀποτροπιασμό Της γιὰ τὴν βέβηλη αὐτὴ ἐνέργεια, ἐν ὄψει μάλιστα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ ζητεῖ τὴν ἀπόσυρση τοῦ συγκεκριμένου τύπου ὑποδημάτων ἀπὸ τὴν ἀγορά».

ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΡΑΤΗΣΕΩΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀναστηθεῖτε»

Τοῦ Ἀρχιμ. Γερβασίου Ἰ. Ραπτοπούλου

«Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α΄ Κορ. 15,20).

Ἀγαπητέ μας κ. Διευθυντὰ καὶ ἀδελφοὶ κρατούμενοι,

*Μαζί μέ τίς θερμές εὐχές μας σέ σᾶς καί τό Προσωπικό γιά ἕνα **Καλό καί Εὐλογημένο Πάσχα,** παρακαλῶ δεχθεῖτε τό παρακάτω πασχάλιο μήνυμα γιά ὅλους, καθώς καί γιά τούς κρατουμένους τοῦ Καταστήματός σας.*

* * *

Ἡμέρες χαρᾶς τό Πάσχα. Ἡμέρες χαρᾶς καί εὐφροσύνης ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας ἀπό τόν τάφο. Χάρηκαν οἱ σταυρωτές τοῦ Ἰησοῦ ὅταν καρφωμένος πάνω στό Σταυρό, ψηλά στό Γολγοθᾶ, «κλίνας τήν κεφαλήν παρέδωκε τό πνεῦμα» (Ἰωάν. 19, 30). Χάρηκαν καί πανηγύρισαν. Ἐπιτέλους ἐκεῖνος ὁ λαοπλάνος πέθανε!

Χάρηκαν ὅμως μόνο γιά λίγο. Μόνο γιά τρεῖς ἡμέρες. Γιατί τό πρωΐ τῆς τρίτης ἡμέρας Ἄγγελος Κυρίου διακήρυξε στίς Μυροφόρες Γυναῖκες, οἱ ὁποῖες ἐπισκέφτηκαν τόν τάφο του: **«Ἰησοῦν ζητεῖτε τόν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἀλλ' ὑπάγετε εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καί τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τήν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε, καθώς εἶπεν ὑμῖν»** (Μάρκ. 16, 6-7).

Τώρα χαίρονται καί πανηγυρίζουν οἱ μαθητές καί οἱ μαθήτριες, οἱ ὁποῖοι μάλιστα τώρα θά τόν δοῦν ὅλοι τους πάνω στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἐκεῖ ὅπου μένουν οἱ Γαλιλαῖοι πάντα, ὅταν ἔρχονται κάθε Πάσχα στά Ἱεροσόλυμα. Ἔτσι, ὅπως ἄλλωστε τούς τό εἶχε πεῖ ἔγκαιρα. Οἱ σταυρωτές ὅμως τοῦ Χριστοῦ ἀπογοητεύονται. Ἀναστατώνονται. Καί προβληματίζονται γιά τό τί πρέπει νά πράξουν, ὥστε νά διαψεύσουν τό γεγονός τῆς ἀνάστασης. Ὅ,τι σκέφτηκαν νά πράξουν, καί ἔπραξαν πανικόβλητοι, ἀπέβη μάταιο. **Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἦταν πιά γεγονός.** Ἦταν πραγματικότητα. Ὅσο κι ἄν ἀργότερα βρέθηκαν ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ νά ἀμφισβητήσουν τήν ἀνάστασή του, δέν πέτυχαν τίποτε. Μάταιος ὁ κόπος τους. Μάταιη ἡ γραφή τους. Ἤδη πέρασαν εἴκοσι αἰῶνες καί ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ διακηρύσσεται σέ ὅλα τά πλάτη καί τά μήκη τῆς γῆς. Μεγάλοι ἄνδρες ἔγραψαν ὕμνους γιά τόν ἀναστημένο μας Χριστό.

Ὁ **Μέγας Ναπολέων** εἶπε: «Ὁ Ἰησοῦς Χριστός θεμελίωσε αὐτοκρατορία στό θεμέλιο τῆς ἀγάπης καί **αὐτήν ἀκόμα τήν ὥρα χιλιάδες ἄνθρωποι θά ἐπιθυμοῦσαν νά πεθάνουν γι' αὐτόν.** Ἀποθνήσκω πρόωρα… Αὐτό εἶναι τό τέλος ἐκείνου πού ὀνομάσθηκε Μέγας Ναπολέων… Τί ἄβυσσος μεταξύ τῆς βαθιᾶς ἀθλιότητός μου καί τῆς αἰώνιας βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, **πού σέ κάθε γωνιά τῆς γῆς τόν ἀγαποῦν, τόν λατρεύουν καί τόν δοξάζουν!».**

Ὁ **Ἐρνέστος Ρενάν** καταλήγει στήν ἑξῆς ὁμολογία: «Ἀναπαύθητι νῦν ἐν τῇ δόξῃ σου, εὐγενής Μυσταγωγέ. Τό ἔργον σου ἐπετελέσθη· **ἡ θεότης σου τεθεμελίωται…** Ἐκ τοῦ ὕψους τῆς ἐπουρανίου εἰρήνης θά παρατηρῇς τοῦ λοιποῦ τά ἄπειρα τῶν ἔργων σου ἀποτελέσματα… Ἐπί μυριάδας πλείοτερον ἀγαπώμενος ἀπό τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου σου ἤ κατά τάς ἡμέρας τῆς ἐπιγείου ἀποστολῆς σου, **θά καταντήσῃς ἐπί τόσῳ ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος τῆς ἀνθρωπότητος, ὥστε τό νά ἀποσπασθῇ τό ὄνομά σου ἐκ τοῦ κόσμου τούτου θά διεσαλεύετο οὗτος μέχρι θεμελίων…** Τέλειε νικητά τοῦ θανάτου, εἴσελθε εἰς τό βασίλειον εἰς ὅ αἰώνιοι λατρευταί θά σέ ἀκολουθήσωσι διά τῆς βασιλικῆς ὁδοῦ, ἥν ἐχάραξας».

Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε. Κι αὐτό τό μεγάλο, τό μοναδικό καί παγκόσμιο γεγονός σημαίνει δυό πράγματα, τά ὁποῖα πρέπει νά προσέξουμε πολύ. Γιατί καί τά **δυό** ἀφοροῦν προσωπικά τόν καθένα μας.

Τό πρῶτο:

Σημαίνει καί τή δική μας ἀνάσταση. Εἶναι αὐτό πού ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστης μας: «**…Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν…**». Ἡ ἀνάσταση, λοιπόν, τοῦ Χριστοῦ ἔγινε ἡ ἀρχή καί γιά τή δική μας ἀνάσταση, τήν κοινή ἀνάσταση τῶν νεκρῶν σωμάτων. Ἔγινε, ὅπως γράφει ὁ μεγάλος καί οἰκουμενικός Ἀπόστολος Παῦλος, **«ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων»** (Α΄ Κορ. 15, 20). Καί θά γίνει ἡ δική μας ἀνάσταση, ὅταν θά ξανάλθει ὁ Χριστός. Στή δεύτερη παρουσία του. Τότε Ἄγγελος Κυρίου θά σαλπίσει, ὅπως ἀναφέρει ὁ μεγάλος Προφήτης Ἡσαΐας, τό **Νεκροί, ἐγερθεῖτε. Καί τότε «ἀναστήσονται οἱ νεκροί καί ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις»** (Ἡσαΐου 26, 19), ὅπως καί ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς προεῖπε. Τί προεῖπε; «Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ἔρχεται ὥρα, καί νῦν ἐστιν, **ὅτε οἱ νεκροί ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί οἱ ἀκούσαντες ζήσονται»** (Ἰωάν. 5, 25). Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω ὅτι ἔρχεται ὥρα πού οἱ νεκροί θά ἀκούσουν τή φωνή τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Καί ὅσοι ἀκούσουν τή φωνή του αὐτή καί εἶναι πνευματικά ἀναγεννημένοι θά ζήσουν πάντοτε, εἰς αἰῶνας αἰώνων, πλησίον τοῦ Θεοῦ.

Τό δεύτερο:

Σημαίνει καί τή δική μας **πνευματική ἀνάσταση.** Δηλαδή ὅσο ζοῦμε ἐδῶ στή γῆ, να μετανοοῦμε γιά κάθε ἁμαρτία πού διαπράττουμε καί νά ζητοῦμε ἐσπευσμένα τήν ἄφεση γι' αὐτήν ἀπό τόν ἐξομολόγο μας, τόν πνευματικό μας πατέρα, καί νά ζοῦμε στό ἐξῆς τόν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς μας μακριά ἀπό κάθε ἁμαρτία. Νά ζοῦμε μιά ζωή ἐνάρετη καί πλήρη ἀγαθῶν ἔργων. Μέ τήν καρδιά μας στό Χριστό καί μέ τό Χριστό στήν καρδιά μας.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Νά εἶσθε βέβαιοι ὅτι κάποια μέρα, πάνω στό δικό μου μνῆμα καί στό δικό σας, θά ἀκουσθεῖ ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ: Νεκροί, ἀναστηθεῖτε! Καί τότε θά ἀναστηθοῦμε. Σῶμα καί ψυχή θά ἑνωθοῦν, γιά νά ζήσουμε ἔτσι γιά πάντα. Μέ ποιόν ὅμως γιά πάντα; Μέ τό Χριστό ἤ μέ τό διάβολο; Εὔχομαι τό πρῶτο. Καί αὐτό θά συμβεῖ, ἄν ζήσουμε καί σ' αὐτήν τή ζωή μέ τό Χριστό. Πῶς, λοιπόν, ζοῦμε τώρα; Μέ τό Χριστό ἤ μέ τό διάβολο καί τήν ἁμαρτία;

ΗΡΧΙΣΑΝ ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ Ι. ΝΑΟΥΣ!

Τὸ «περίφημον» Stabat Mater εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἀναλήψεως Βόλου!

• ΤΙ ΑΛΛΟ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΙΔΗΤΕ, ΔΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΤΕ ΠΟΥ ΤΟ ΠΑΝΕ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΝΙΕΡΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΙ;

*Γράφει ὁ **Νικόλαος Χονδρογιάννης,** Μαέστρος Πρ. Πρόεδρος τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου PHILARMONIA Μονάχου Γερμανίας*

Τολμητίες κληρικοὶ ἐπιχειροῦν τὴν νόθευση τῆς Ὀρθοδόξου Λατρείας καὶ τὴν ἄμβλυνση τῶν αἰσθητηρίων τοῦ πιστοῦ λαοῦ.

Ὁ Παντοκράτορας τοῦ Ἱ. Ν. Ἀναλήψεως Βόλου θὰ δακρύζῃ ἀπὸ τὴν προσβολὴ τῆς Ἱερότητας τοῦ Ναοῦ καὶ τῶν συνειδήσεων τῶν πιστῶν.

Μὲ ὀδυνηρή μου ἔκπληξη διάβασα τὸ δημοσίευμα - διαφήμιση τοῦ Ἱ. Ν. Ἀναλήψεως Βόλου γιὰ τὸ κοντσέρτο τῆς STABAT MATER στὶς 3 Ἀπριλίου. Ἦταν πραγματικὴ χειμερινὴ ψυχρολουσία! Ἐπειδὴ ἡ ἀγανάκτησή μου δὲν μὲ ἀφήνει νὰ ἡσυχάσω θέλω νὰ πληροφορήσω τὸ φιλοθέαμον χριστεπώνυμο πλήρωμα τῶν Ὀρθοδόξων Βολιωτῶν τὰ ἑξῆς ὀλίγα ἀπὸ τὴν ὑπὲρ 20χρονη πεῖρα μου στὸ μουσικὸ χῶρο τῆς Γερμανίας.

Τὸ STABAT MATER ΤΟΥ Pergolesi εἶναι ἕνα κλασσικὸ ἔργο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ταιριάζει γάντι στοὺς Μπαρὸκ ναοὺς τῶν Λατίνων. Ἐκφράζει ἀπόλυτα τὸν ἄρρωστημένο συναισθηματισμὸ τῶν αἱρετικῶν τῆς Δύσης γιὰ τίς ἡμέρες τοῦ πάθους. Οἱ ἐπιτηδευμένες, ὑπερήφανες–πομπώδεις φωνὲς τῶν σοπράνων (γράφε καλλίτερα σπαρακτικὰ οὐρλιαχτά) καὶ ἡ λατινικὴ γλῶσσα προκαλοῦν εἰρωνικὰ μειδιάματα στοὺς Ὀρθοδόξους. Οἱ ἐξεζητημένες συγχορδίες–παρηχήσεις τοῦ συγκεκριμένου ἔργου ἠχοῦν τόσο περίεργα στὰ αὐτιά μας, ποὺ ἀπᾴδουν ἐντελῶς στὸ πνεῦμα καὶ στὸν ἱερὸ χῶρο τῆς Ὀρθοδόξου Λατρείας, συντελοῦν μᾶλλον στὸ πνευματικὸ βιασμό–ξεπεσμὸ τοῦ Ὀρθοδόξου Ναοῦ.

Εἶναι σίγουρο ὅτι θὰ μαζευτοῦν ὅλοι οἱ Καθολικοὶ κλπ. Ἑτερόδοξοι – ἄθεοι τοῦ Βόλου, γιὰ νὰ ἐξετασθοῦν ἀπὸ τὰ γλοιώδη ἀκούσματα μιᾶς ξένης μουσικῆς κουλτούρας, καὶ θὰ τὸ προβάλλουν καὶ σὰν ἐπίτευγμα! Γιατί ὅμως δὲν τὸ παρουσιάζουν στὴ Καθολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Βόλου; Τὸ ἔργο ἀπαιτεῖ «Μαντόνες» καὶ ἀγάλματα σὲ στὺλ «Pieta». Ἡ Ὀρθόδοξη εἰκονογραφία τοῦ Ἱ. Ν. Ἀναλήψεως θὰ φαντάζει περίεργη καὶ ἀταίριαστη στὸ ἀριστούργημα (sic) αὐτό. Ὁ ὑπέροχος Παντοκράτορας τοῦ Λιόνδα θὰ δακρύζει ἀπὸ θλίψη γιὰ τὴν ἀλλαξοπιστία μας.

Ἀπορῶ μὲ τὴν ἐπιπόλαιη ἀπόφαση τοῦ προϊσταμένου τοῦ Ναοῦ καὶ φυσικὰ γιὰ τὴν «εὐλογία», συγκατάθεση τοῦ Τοπικοῦ Ἐπισκόπου κ. Ἰγνατίου. Ἡ καλλιτεχνικὴ ἀσχετοσύνη δείχνει πολιτιστικὴ ἀμάθεια καὶ ρηχότητα ἢ πράγμα, τὸ ὁποῖο δὲν πιστεύουμε, εἶναι μελετημένο κτύπημα–τορπίλλη στὸ ὀρθόδοξο ἦθος τοῦ λαοῦ μας. Λέτε ἡ Μεταπατερικὴ Θεολογία νὰ ἐπεκταθεῖ καὶ στὴ μουσική μας παράδοση; Ἴσως τοῦ χρόνου ἀπολαύσουμε τὸ ὀρατόριο JESUS CHRIST–SUPERSTAR. Αἰδὼς Ἀργεῖοι! Κρῖμα γιὰ τὴ βυζαντινὴ μουσικὴ παράδοση ἑνὸς Χατζημάρκου στὸ Βόλο!

Κόκκινη κάρτα διὰ τὴν «Κάρτα τοῦ Πολίτη»

Τὸ νέον νομοσχέδιον διὰ τὰς ἐπαναπροσλήψεις δὲν θὰ ἔχῃ ἐνσωματωμένην τὴν διάταξιν περὶ τῆς «Κάρτας τοῦ Πολίτη». Φαίνεται πὼς διὰ ἄλλην μίαν φορὰν ἡ πέννα ἀπεδείχθη ἰσχυροτέρα τοῦ ξίφους κατὰ τὸ ρητόν, καθὼς τὰ ὅσα ἐγράφησαν ἀπὸ πολλοὺς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ τὸ βῆμα τοῦ Ο.Τ. ἔκαναν τοὺς ἰθύνοντας ἂν ὄχι νὰ ἀναλογισθοῦν τὰς εὐθύνας, νὰ συλλογισθοῦν τὸ πολιτικὸ κόστος. Συμφώνως πρὸς εἴδησιν τοῦ megatv.com τῆς 1ης Ἀπριλίου ἐ.ἔ.:

«Τὴν Πέμπτη ἀναμένεται νὰ κατατεθεῖ στὴ Βουλὴ τὸ νομοσχέδιο τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν γιὰ τὴν ἐπαναπρόσληψη 3.900 ἀπολυμένων καὶ διαθέσιμων δημόσιων ὑπαλλήλων. Μεταξὺ ἄλλων τὸ νομοσχέδιο προβλέπει ἐπίσης μίνι κινητικότητα, μέσω τῆς ὁποίας αὐτοὶ ποὺ ἐπιστρέφουν στὸ δημόσιο μποροῦν νὰ μετακινηθοῦν σὲ ὑπηρεσίες μὲ ἀνάγκη γιὰ προσωπικό, ἐπανασύσταση τῆς δημοτικῆς ἀστυνομίας καὶ ἄλλων κλάδων ποὺ εἶχαν καταργηθεῖ ὅπως γιὰ παράδειγμα οἱ σχολικοὶ φύλακες, πρόσληψη περίπου 6.500 ἀδιόριστων τοῦ ΑΣΕΠ ἀλλὰ καὶ μονιμοποίηση 40.000 ὑπάλληλων ἀορίστου χρόνου. Παράλληλα, ἀποσύρεται ἡ διάταξη γιὰ τὴν κάρτα τοῦ πολίτη λόγω τῶν ἀντιδράσεων στὴ δημόσια διαβούλευση ἀλλὰ καὶ ἡ πρόβλεψη γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ τῶν ἐλεύθερων συλλογικῶν διαπραγματεύσεων».